DET ER
ET GODT
LAND
ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Norwegian

Opphavsrett © 2020. Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

Alle rettigheter reservert. Ingen del av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte uten uttrykkelig skriftlig tillatelse fra forfatteren, unntatt i tilfelle korte sitater nedfelt i kritiske artikler og anmeldelser. Vennligst referer alle relevant spørsmål til utgiveren.

Alle rettigheter reservert. Ingen deler av denne boken kan reproduseres eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk eller mekanisk, inkludert fotokopiering, opptak eller av et informasjonslagrings- og gjenfinningssystem - unntatt av en anmelder som kan sitere korte passasjer i en gjennomgang som skal skrives ut i et magasin eller en avis - uten skriftlig tillatelse fra utgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i publikasjonsdata

Redigering og Design av: Den Nye Pakt Internasjonale Gruppe

Trykt i Storbritannia.

Første trykk 26. mai 2020

Publisert av: Den Nye Pakt Internasjonale Publikasjoner

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøk nettstedet: www.newcovenant.co.uk

DET ER ET
GODT LAND
ELLEN G. WHITE

17 Og det skal skje i de siste dager, sier Gud, da vil jeg utgyde av min Ånd over alt kjød, og eders sønner og eders døtre skal tale profetiske ord, og eders unge menn skal se syner, og eders oldinger ha drømmer; 18 ja, endog over mine træler og over mine trælkvinner vil jeg i hine dager utgyde av min Ånd, og de skal tale profetiske ord. 19 Og jeg vil la under skje på himmelen i det høie, og tegn på jorden i det lave: blod og ild og røkskyer;

Apostlenes-gjerninge 2:17-19

Denne siden er blank med hensikt.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerte Bøker, Transformerte Sinn

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkjennelser

Denne boken er dedikert til Herren Gud.

Forord

New Covenant Publications International kobler leseren igjen med den guddommelige plan som binder himmel og jord og forsterker evigheten til loven om kjærlighet. Logoen, paktens ark representerer intimiteten mellom Kristus Jesus og hans folk og sentraliteten i Guds lov. Som det er skrevet: “Dette skal være den pakt som jeg vil inngå med Israels hus, sier Herren. Jeg vil legge min lov i deres indre deler og skrive den i deres hjerter, og de skal være mitt folk, og jeg skal være deres Gud. ” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Den nye pakt vitner faktisk om en innløsning, født av vedvarende krig og forseglet med blod.

I utallige århundrer har mange mennesker led ekstraordinær grusomhet, beregnet for å utslette sannheten. Spesielt i mørketiden hadde dette lyset blitt sterkt embattert og tilslørt av menneskelige tradisjoner og populær uvitenhet, fordi innbyggerne i verden hadde foraktet visdom og overtrådt pakten. Kompromissens svakhet med spredning av ondskap provoserte en slik svøpe av uhemmet degenerasjon og diabolsk umenneskelighet, at mange liv ble urettferdig ofret, og nektet å overgi samvittighetsfriheten. Likevel ble en tapt kunnskap gjenopplivet, spesielt i reformasjonens tid.

1600-tallets reformasjons-æra utløste et øyeblikk av sannhet, grunnleggende endring og følgelig turbulens, slik det gjenspeiles i motreformasjonen. Gjennom dette bindet oppdager man imidlertid den ubestridelige betydningen av denne viktige kraftige revolusjonen fra reformatorenes og andre modige pionerers perspektiver. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampene, årsakene som ligger til grunn for slik fenomenal motstand og overnaturlige inngrep.

Mottoet vårt: “Reformerte Bøker, Transformerte Sinn”, fremhever en særegen litterær sjanger, komponert i en kritisk tid og dens innvirkning. Det gir også gjenlyd med pressen til personlig reformasjon, gjenfødelse og transformasjon. Gutenberg-trykkpressen, kombinert av oversettelsens kraft, formidlet verdiene om den reformerte troen, for rundt 500 år siden, ville den digitaliserte pressen og online medier kommunisere på alle språk sannhetens lys i disse siste tider.

Innholdsfortegnelse

Kapitel 1 - Innledning 7
Kapitel 2 - Mitt første syn 9
Kapitel 3 - Senere syner 16
Kapitel 4 - Beseglingen 18
Kapitel 5 - Guds kjærlighet til sitt folk 20
Kapitel 6 - Vår tros prøvelse 22
Kapitel 7 - Til den lille flokk 24
Kapitel 8 - De tusen år på dommen 26
Kapitel 9 - Jesus i den himmelske helligdom 28
Kapitel 10 - Jesus i den himmelske helligdom 29
Kapitel 11 - Forberedelser til trengselstiden 30
Kapitel 12 - Mystiske bankefenomener 32
Kapitel 13 - Budbærerne 33
Kapitel 14 - Dyrets merke 35
Kapitel 15 - De blinde leder de blinde 37
Kapitel 16 - Forberedelse til enden 38
Kapitel 17 - Bønn og tro 40
Kapitel 18 - Innhøstningstiden 41
Kapitel 19 - Søster Whites drømmer 44
Kapitel 20 - William Millers Drøm 46
Kapitel 21 - En forklaring 48
Kapitel 22 - Vanskeligheter i menigheten 55
Kapitel 23 - Forberedelsen til Jesu gjenkomst 57
Kapitel 24 - Sammenkomster 59
Kapitel 25 - Til den uerfarne 62
Kapitel 26 - Selvfornektelse 64
Kapitel 27 - Uærbødighet 65

Kapitel 28 - Falske hyrder 66
Kapitel 29 - Guds gave til menneskene 68
Kapitel 30 - Satans fall 70
Kapitel 31 - Menneskets fall 72
Kapitel 33 - Jesu første komme 76
Kapitel 34 - Jesu tjeneste 79
Kapitel 35 - Forklarelsen 81
Kapitel 36 - Jesus blir forrådt 83
Kapitel 37 - Jesu rettergang 86
Kapitel 38 - Jesu oppstandelse 90
Kapitel 39 - Jesu himmelfart 95
Kapitel 40 - Jesu disipler 96
Kapitel 41 - Stefanus død 99
Kapitel 42 - Sauls omvendelse 101
Kapitel 43 - Jødene bestemmer seg for å drepe Paulus 103
Kapitel 44 - Paulus besoker Jerusalem 105
Kapitel 46 - Døden er ikke et liv i evig pine 109
Kapitel 47 - Reformasjonen 112
Kapitel 48 - Menigheten og verden forenes 114
Kapitel 49 - William Miller 116
Kapitel 50 - Den første engels budskap 118
Kapitel 51 - Den annen engels budskap 121
Kapitel 52 - Adventbevegelsen i bilder 123
Kapitel 53 - Et annet bilde 126
Kapitel 54 - Helligdommen 129
Kapitel 55 - Den tredje engels budskap 131
Kapitel 56 - En solid plattform 134
Kapitel 57 - Spiritisme 136
Kapitel 58 - Griskhet 139

Kapitel 59 - Rystelsen 141
Kapitel 60 - Babylons synder 144
Kapitel 61 - Det høye rop 146
Kapitel 62 - Den tredje engels budskap avsluttet 148
Kapitel 63 - Trengselstiden 150
Kapitel 64 - Befrielsen av de hellige 152
Kapitel 65 - De helliges belønning 154
Kapitel 66 - Den annen oppstandelse 156
Kapitel 67 - De femti bibel vers i gullbokstaver 159

Kapitel 1 - Innledning

Etter anmodning fra kjære venner har jeg sagt meg villig til å gi en kort beskrivelse av mine erfaringer og syner, med det håp at de vil oppmuntre og styrke de ydmyke, troende Herrens barn.

Da jeg var 11 år ble jeg omvendt, og 12 år gammel ble jeg døpt og sluttet meg til Metodistkirken. Da jeg hørte William Miller holde sin annen mødserie i Portland, Maine, var jeg 13 år. På den tiden følte jeg at jeg var vanhellig og uforberedt til å møte Jesus. Og da menighetsmedlemmer og syndere ble invitert til å komme frem til forbønn, var jeg snar til å benytte anledningen, for jeg visste at en stor forvandling måtte skje med meg, for å gjøre meg rede for himmelen. Min sjel tørstet etter hel og fullkommen frelse, men jeg visste ikke hvordan jeg skulle oppnå den.

I 1842 gikk jeg ofte på møter om Jesu annet komme i Portland, Maine, og jeg trodde fullt og fast at Herrens komme var nær. Jeg hungret og tørstet etter frelse og hel overgivelse til Guds vilje. Dag og natt kjempet jeg for å komme i besittelse av denne dyrebare skatten, som ikke kunne kjøpes for all jordens rikdommer. Mens jeg lå bøyd i bønn til Gud for å oppnå denne velsignelsen, ble plikten til å gå og be på et offentlig bønnemøte vist meg. Jeg hadde aldri bedt høyt på møter før og kviet meg for denne plikten, fordi jeg fryktet at jeg ville bli forvirret hvis jeg skulle begynne å be offentlig. Hver gang jeg ba til Herren i enerom, ble jeg minnet om denne uoppfylte plikten, så jeg sluttet å be. Jeg ble deprimert og dypt fortvilet.

Denne sinnstilstanden varte i tre uker, uten at et eneste lysglimt trengte gjennom det mørket som omgav meg. Da fikk jeg to drømmer som gav meg et svakt glimt av håp. Etter dette åpnet jeg mitt hjerte for min hengivne mor. Hun fortalte meg at jeg ikke var fortapt og anbefalte meg å gå og snakke med bror Stockman, som da forkynte for adventfolket i Portland. Jeg hadde stor tiltro til ham, for han var en hengiven og elsket Kristi tjener. Det han sa oppmuntret meg og gav meg håp. Jeg vendte hjem og gikk til Herren i bønn, og gav det løftet at jeg ville gjøre og tåle hva som helst for at Jesus skulle smile til meg. Den samme plikten ble vist meg. Det ble holdt et bønnemøte den kvelden, hvor jeg deltok. Da de andre bøyde seg for å be, knelte jeg også skjelvende ned. Etter at to eller tre hadde bedt, begynte jeg å be før jeg var klar over hva jeg gjorde, og Guds løfter så da ut for meg som mange dyrebare perler som man kunne få bare ved å. be om dem. Byrden og engstelsen som jeg hadde vært fylt av forlot meg mens jeg ba, og Guds velsignelse kom over meg som mildt yr. Jeg priste Gud for hva jeg følte, men jeg lengtet etter mer. Jeg kunne ikke bli tilfreds før jeg var fylt av hele Guds fylde. Ubeskrivelig kjærlighet til Jesus fylte min sjel. Bølge etter bølge av herlighet strømmet gjennom meg, inntil kroppen min var helt stiv. Jeg sanset ikke noe, unntatt Jesus og denne herligheten og registrerte ikke hva som hendte rundt meg.

Denne kropps- og sinnstilstanden varte lenge. Da jeg igjen ble oppmerksom på det som skjedde rundt meg, var alt som forvandlet. Alt så vidunderlig og nytt ut, som om alle ting

smilte og priste Gud. Jeg var da villig til å fortelle om Jesus over alt. 1 seks måneder var det ikke noe som formørket mitt sinn. Min sjel øste daglig av frelsens kilde. Jeg tenkte at de som elsket Jesus, ville se frem til hans komme og gikk til et møte i klassen og fortalte dem hva Jesus hadde gjort for meg, og hvilken fullkommen fred jeg opplevde ved troen på at Herren ville komme igjen. Klasseforstanderen avbrøt meg og sa: "Ved metodismen". Men jeg kunne ikke gi metodismen æren når det var Kristus og håpet om hans snarlige komme som hadde gjort meg fri.

De fleste i min fars familie trodde fullt og helt på Jesu gjenkomst, og syv av oss ble på en gang kastet ut av Metodistkirken, fordi vi vitnet om denne herlige sannheten. På denne tiden var profetens ord svært dyrebart for oss: "Hør Herrens ord, dere som er forferdet over hans ord! Deres brødre som hater dere, som støter dere fra seg for mitt navns skyld, de sier: La Herren vise sin herlighet, så vi kan få se at dere blir glade! Men de skal bli til skamme." Es.66,5.

Fra da av og frem til desember 1844, var mine gleder, prøvelser og skuffelser lik dem, som mine kjære venner blant adventfolket opplevde. Det var på denne tiden at jeg besøkte en av våre adventsøstre. En morgen knelte vi rundt familiens alter. Det var ingen sterkt følelsesbetont anledning, og det var bare fem av oss til stede, alle kvinner. Mens jeg ba, kom Guds kraft over meg som jeg aldri før hadde følt den. Jeg var omgitt av Guds herlighet, og det virket som jeg steg høyere og høyere opp fra jorden, og jeg ble vist litt av adventfolkets reise til Den hellige stad, som er beskrevet nedenfor.

Kapitel 2 - Mitt første syn

Gud har vist meg adventfolkets ferd til Den hellige stad, og den rike belønningen de, som venter på at deres herre skal komme tilbake fra bryllupet, ville få. Derfor er det min plikt å gi en kort beskrivelse av hva Gud har åpenbart for meg. De kjære hellige vil gå gjennom mange prøvelser. Men våre små lidelser, som bare varer et øyeblikk, vil føre til en større og evig herlighet, mens vi ikke ser på de ting som kan sees, for de ting som kan sees er midlertidige, mens de ting som ikke kan sees er evige. Jeg har forsøkt å komme tilbake med en oppmuntrende rapport og noen få druer fra det himmelske Kanaan, som mange vil stene meg for, på sanune måte som menigheten ville stene Kaleb og Josva for deres rapport. (4.Mos.14,10.) Men jeg kunngjør dere, mine brødre og søstre i Herren, det er et godt land, og vi er fullt ut i stand til å gå opp og ta det i eie.

Mens jeg ba ved familiealteret kom Den Hellige Ånd over meg, og jeg syntes å stige høyere og høyere opp, langt over denne mørke verden. Jeg snudde meg for å se hvor adventfolket var i verden, men kunne ikke se det. Da sa en stemme til meg: "Se på nytt og løft blikket høyere." Da løftet jeg blikket og så en smal sti, som lå høyt over jorden. Adventfolket gikk på denne stien til staden, som lå ved slutten av stien. Et klart lys skinte bak dem, ved begynnelsen av stien. En engel fortalte at det var midnattsropet. Dette lyset skinte langs hele stien og opplyste den, så de ikke skulle snuble. Hvis de holdt blikket festet på Jesus, som var like foran dem og ledet dem til staden, var de trygge. Men snart ble noen trette og sa at staden var langt borte. De hadde ventet å være fremme for lenge siden. Da oppmuntret Jesus dem ved å løfte sin majestetiske høyre arm, og fra armen kom et lys som bølget over adventfolket, og de ropte: "Halleluja." Andre avviste lyset bak seg og sa at det ikke var Gud som hadde ledet dem så langt. Lyset bak disse sloknet, og de ble omhyllet av et fullstendig mørke. De snublet og mistet stien og Jesus av synet, og falt ned fra stien og til den mørke ,og onde verden nedenunder. Snart hørte vi Guds røst, som lød som mange vann og som forkynte dagen og timen for Jesu komme. De levende hellige, 144 000 i tallet, kjente og forstod røsten, mens de ugudelige trodde det var torden og jordskjelv. Da Gud kunngjorde dagen og timen, utøste han Den Hellige Ånd over oss, og våre ansikter begynte å lyse og skinne av Guds herlighet, som Mose ansikt gjorde da han kom ned fra Sinaifjellet.

Alle de 144 000 var beseglet og fullkomment forenet. På pannene deres sto det skrevet: "Gud, Det nye Jerusalem." Der bar de også en herlig stjerne, som inneholdt Jesu nye navn. På grunn av vår lykkelige, hellige tilstand ble de ugudelige rasende. De ville legge hånd på oss og kaste oss i fengsel med makt. Men da løftet vi hånden i Herrens navn, og de falt hjelpeløse til jorden. Da visste Satans synagoge at Gud hadde elsket oss som kunne vaske hverandres føtter og hilse søsken med et hellig kyss, og de tilbad ved våre føtter.

Snart ble våre blikk vendt mot øst, for en liten mørk sky hadde vist seg, omtrent halvparten så stor som en manns hånd. Vi visste alle at dette var Menneskesønnens tegn. I ærbødig stillhet

betraktet vi skyen etter hvert som den kom nærmere og ble lysere, og stadig herligere, inntil den ble til en stor hvit sky. Bunnen så ut som ild. En regnbue var spent over skyen. Ti tusen engler omgav den, og de sang en svært vakker sang. På skyen satt Menneskesønnen. Håret hans var hvitt og falt ned på skuldrene i bølger. På hodet hadde han mange kroner. Hans føtter så ut som ild. Han holdt en skarp sigd i sin høyre hånd og en sølvtrumpet i sin venstre. øynene var som flanunende ild. De så tvers igjennom hans barn. Da bleknet alle, og ansiktene til dem som hadde forkastet Gud, mørknet. Da utbrøt vi: "Hvem vil kunne bestå? Er min kledning uten flekk og lyte?" Englene holdt opp å synge, og en stund rådet en fryktelig stillhet, inntil Jesus sa: "De som har rene hender og hjerter, vil bestå. Min nåde er nok for dere." Ved lyden av disse ordene lyste ansiktene våre opp, og alle ble fylt med glede. Englene slo an en tone høyere og fortsatte å synge, mens skyen kom enda nærmere jorden.

Jesu sølvtrumpet lød mens han nærmet seg på skyen, som var omgitt av flammende ild. Han så ned på gravene til de sovende hellige, løftet sine øyne og hender opp mot himmelen og ropte: "Våkne opp! våkne opp! våkne opp! dere som sover i støvet, og stå opp." Da kom det et mektig jordskjelv. Gravene åpnet seg, og de døde kom opp ikledd udødelighet. De 144 000 ropte: "Halleluja!", da de gjenkjente sine venner som døden hadde revet bort fra dem, og i samme øyeblikk ble vi forvandlet og løftet opp sammen med dem for å møte Herren i luften.

Sammen gikk vi opp på skyen. I syv dager reiste vi til vi kom til glasshavet. Der tok Jesus kronene og satte dem på våre hoder med sin egen høyre hånd. Han gav oss harper av gull og seierspalmer. Her på glasshavet stod de 144000 i en perfekt firkant. Noen av dem hadde meget strålende kroner, andre ikke fullt så strålende. Noen kroner var fulle av stjerner, mens andre bare hadde noen få. Alle var helt tilfreds med kronene sine. Samtlige var kledd i en herlig hvit kappe som gikk fra skuldrene til føttene. Engler omgav oss på alle kanter, mens vi marsjerte over glasshavet til stadens port. Jesus løftet sin mektige, majestetiske arm og la den på perleporten, åpnet den på sine glitrende hengsler og sa til oss: "Kom inn, dere som har tvettet deres klær i mitt blod og stått fast på min sannhet." Vi marsjerte inn og følte at vi hørte hjemme der.

Her så vi livets tre og Guds trone. Ut fra tronen strømmet en elv av rent vann, og på begge sider av elven stod livets tre. På den ene siden av elven var det en stamme, og på den andre siden også en stamme. Begge var av rent, gjennomsiktig gull. Først trodde jeg at jeg så to trær. Jeg så en gang til og så at de var vokst sammen i toppen. Livets tre stod således på begge sider av livets elv. Grenene bøyde seg ned over stedet der vi stod, og frukten så praktfull ut. Den så ut som gull blandet med sølv.

Vi satte oss ned under treet for å beundre alt det vakre rundt oss, da brødrene Fitchog Stocktnan, som hadde forkynt budskapet om riket, og som Gud hadde lagt i graven for å frelse, kom bort til oss. De spurte hva vi hadde gjennomgått mens de hadde sovet. Vi forsøkte å komme på våre tyngste prøvelser, men de så så små ut sammenlignet med den mye større og evige herligheten som omgav oss, at vi ikke fikk oss til å nevne dem. Isteden ropte vi:

"Halleluja, himmelen er allikevel billig!" og vi spilte på våre herlige harper så det runget gjennom himmelens hvelvinger. Og mens vi så på all herligheten der, ble oppmerksomheten vendt opp mot noe som lignet på sølv. Jeg spurte Jesus om han kunne vise meg hva som var der inne. Et øyeblikk etter fløy vi opp dit og gikk inn. Og der så vi gode gamle fader Abraham, Isak, Jakob, Noah, Daniel og flere andre som dem. Jeg så også et forheng med en tung sølv og gullrand nederst. Den var svært vakker. Jeg spurte Jesus om hva som var innenfor dette forhenget. Da løftet han det med sin høyre arm og ba meg se etter. Der så jeg en herlig ark, dekket med rent gull, og den hadde en herlig kant eller rand som minnet om kronene til Jesus.

På hver ende av arken satt det to skinnende engler med vingene bredt utover arken. De satt og så ned med ansiktene vendt mot hverandre. I selve arken, under englevingene, stod en gullskål med gulaktig manna, og jeg så også en stav der som både hadde knopper, blomst og frukt. Jesus sa at det var Arons stav. Videre så jeg to lange gullstenger som det hang sølvtau på, og på disse tauene hang de herligste druer. En enkel drueklase var større enn en mann kunne bære. Jeg så Jesus gikk opp og tok av mannaen, druene, mandlene og granateplene og bar dem ned til staden, der han la dem på nattverds bordet. Jeg strakte meg for å se hvor mye han hadde tatt, men det var like mye tilbake. Vi ropte: "Halleluja, Amen!"

Med Jesus som vår anfører steg vi ned fra staden til denne jorden, til et stort og mektig fjell, som ikke kunne bære vekten av Jesus, slik at det delte seg og ble til en mektig slette. Da vendte vi blikket opp og så Den store stad, med tolv grunnvoller og tolv porter, tre på hver side og en engel ved hver port. Vi utbrøt: "Staden, den store staden, se den kommer, den kommer ned fra himmelen fra Gud," og den kom ned til det stedet hvor vi stod. Så begynte vi å utforske de vakre tingene utenfor staden. Der så jeg de skjønneste hus som så ut som om de var laget av sølv. Fundamentet var fire søyler som var utsmykket med perler. De så meget vakre ut. Dette kommer til å bli de helliges boliger. I hvert hus var det en hylle av gull. Jeg så mange av de hellige gå inn i husene, ta av seg de glitrende kronene sine og legge dem på hyllen. Deretter gikk de ut på markene ved husene for å gjøre noe med jorden. Ikke slik som vi gjør her på jorden, nei, nei. Et herlig lys skinte rundt hodene deres, og hele tiden jublet de og priste Gud.

Jeg så en annen mark, hvor det vokste alle slags blomster. Da jeg plukket dem utbrøt jeg: "De kommer aldri til å visne." Deretter så jeg en mark med høyt gress, som så meget vakkert ut. Det så ut som levende grønt, med et gjenskinn av sølv og gull i, der det stolt vaiet til kong Jesu ære. Så kom vi til en annen mark full av alle slags dyr: løver, lam, leoparder og ulver. Alle levde sammen i fullkommen hannoni. Vi gikk gjennom flokken, som fulgte fredsommelig etter oss. Så kom vi til en skog, ikke lik de mørke skogene vi har her, nei, nei. Denne var lys og meget vakker. Grenene på trærne vaiet frem og tilbake, og vi utbrøt: "Vi kan bo trygt i villmarken og sove i skogene". Vi gikk gjennom skogen, for vi var på vei til Sions berg.

Da vi hadde gått et stykke videre, møtte vi en gruppe som også beundret stedets skjønnhet. Jeg la merke til en rød rand på klærne deres. Kronene var strålende. Klesdrakten var blendende hvit. Da vi hilste på dem, spurte jeg Jesus hvem de var. Han sa at de var martyrer som hadde blitt drept for hans skyld. Sammen med dem var det utallige små barn. De hadde også en rød rand på klærne sine. Sions berg var like foran oss. På toppen av berget stod et strålende tempel, og rundt det var det syv andre fjell, hvor det vokste roser og liljer. Jeg så de små klatre, eller hvis de foretrakk det, bruke de små vingene sine og fly opp til fjelltoppene og plukke blomstene som aldri visnet. Rundt templet vokste alle slags trær som forskjønnet omgivelsene: buksbom, grantrær, furutrær, oljetrær, myrtetrær, granatepletrær og fikentrær. De bøyde seg under vekten av sine modne frukter. Alt dette gjorde stedet overmåte herlig. Da vi var i ferd med å gå inn i det hellige templet, hevet Jesus sin kjærlige stemme og sa: "Bare de 144 000 går inn her," og vi ropte: "Halleluja."

Dette templet var bygget på syv søyler, som var av gjennomsiktig gull og utsmykket med de skjønneste perler. De vakre tingene som jeg så der kan jeg ikke beskrive. Å, om jeg bare kunne tale Kanaans språk, da kunne jeg fortelle om en bedre verdens herlighet. Der så jeg stentavlene, hvor navnene på de 144000 var innskrevet i gullbokstaver. Etter at vi hadde beundret templets herlighet gikk vi ut av det, og Jesus forlot oss og drog til staden. Snart hørte vi igjen hans kjærlige stemme som sa: "Kom, mitt folk, dere har kommet ut av en stor trengsel, gjort min vilje og lidd for min skyld. Kom inn til måltidet, for jeg vil binde om meg og servere dere." Vi ropte: "Halleluja, herlighet!" og gikk inn i staden. Og der så jeg et bord av rent sølv. Det var mange kilometer langt, men allikevel kunne vi se hele bordet. Jeg så frukten fra livets tre, manna, mandler, fikener, granatepler, druer og mange andre slags frukter. Jeg ba Jesus om å få smake på frukten. Han sa: "ikke nå. De som spiser av dette landets frukt, vender aldri tilbake til jorden igjen. Men om en liten stund, hvis du forblir trofast, skal du både spise av frukten på livets tre og drikke vannet fra kilden." Og han sa: "Du må gå tilbake til jorden og fortelle andre hva jeg har åpenbart for deg." Så brakte en engel meg forsiktig ned til denne mørke verden. Noen ganger tror jeg ikke jeg klarer å holde ut å være her lenger. Alt på jorden ser så trist ut. Jeg føler meg svært ensom her, for jeg har sett et bedre land. "Å, om jeg hadde vinger som duen! Da ville jeg fly bort og finne meg et sted å bo." Salme 55,7.

Etter at jeg kom ut av synet, var alt blitt så forandret. Et mørke lå over alt jeg så. Å, så mørk denne verden virket på meg. Jeg gråt da jeg fant meg selv her, og jeg lengtet hjem. Jeg hadde sett en bedre verden, og det hadde ødelagt denne for meg. Jeg fortalte synet til vår lille krets i Portland, som fullt og helt trodde det var fra Gud. Det var en mektig tid. Evighetens alvor hvilte over oss. Omtrent en uke senere gav Herren meg et annet syn, og viste meg de prøvelser jeg måtte gå igjennom. Jeg måtte gå og fortelle til andre det han hadde åpenbart for meg, og jeg ville møte stor motstand og lide sjelekval ved å gjøre det. Men engelen sa: "Guds nåde er tilstrekkelig for deg. Han vil holde deg oppe."

Etter at jeg kom ut av dette synet, var jeg svært urolig. Helsen min var meget dårlig, og jeg var bare sytten år gammel. Jeg visste at mange hadde falt på grunn av selvopphøyelse.

Hvis jeg på noen måte opphøyet meg selv, visste jeg at Gud ville forlate meg. Da ville jeg uten tvil gå fortapt. Jeg gikk til Gud i bønn og ba om at byrden måtte bli lagt på en annen. jeg følte at jeg ikke ville klare å bære den. Jeg lå lenge på mine knær, men alt lys jeg fikk var: "Fortell andre hva jeg har åpenbart for deg".

I mitt neste syn ba jeg Herren inntrengende om at han måtte hindre meg fra å opphøye meg selv, hvis jeg måtte gå og fortelle andre hva han hadde vist meg. Så viste han meg at min bønn var hørt. Hvis jeg skulle stå i fare for å opphøye meg selv, ville han legge sin hånd på meg, og jeg ville bli slått med sykdom. Engelen sa: "Hvis du trofast forkynner budskapet og holder ut til enden, skal du spise av fruktene på livets tre og drikke vannet fra livets elv."

Snart ryktes det at synene skyldes hypnose. Mange adventister var rede til å tro dette ryktet og spre det. En lege som var en anerkjent hypnotisør, fortalte meg at synene mine skyldtes hypnose. Jeg var et godt medium, og han kunne hypnotisere meg så jeg fikk et syn. Jeg fortalte ham at Herren hadde vist meg at hypnose var fra djevelen, fra den bunnløse avgrunnen, og at alle som fortsatte å praktisere den snart ville havne der. Så gav jeg ham tillatelse til å prøve og hypnotisere meg, hvis han kunne. Han prøvde forskjellige fremgangsmåter i mer enn en halv time, før han gav opp. Ved hjelp av tro på Gud var jeg i stand til å motstå hans innflytelse, så det ikke gjorde meg noe.

Hvis jeg fikk et syn under møter, sa mange at det skyldes sinnsbevegelse, og at noen hypnotiserte meg. Derfor gikk jeg alene ut i skogen, hvor intet øye eller øre, bortsett fra Guds, kunne se og høre meg og ba til ham. Noen ganger gav han meg et syn der. Da jublet jeg, og fortalte dem hva Gud hadde åpenbart for meg mens jeg var alene, når ingen dødelig kunne påvirke meg. Men noen sa at jeg hypnotiserte meg selv. Å, tenkte jeg, er det kommet så langt, at de som oppriktig går til Gud i enerom, påberoper seg hans løfter og gjør krav på hans frelse, blir anklaget for å være under innflytelse av den motbydelige og sjelsødeleggende hypnosen? Ber vi vår gode Far i himmelen om "brød" bare for å få en "sten" eller en "skorpion"? Dette såret meg og gav meg sjelekval, som grenset til fortvilelse, fordi mange ville få meg til å tro at det ikke var noen Hellig Ånd, og at alle erfaringer som Guds hellige menn hadde hatt, bare var hypnose eller Satans bedrag.

På denne tiden var det fanatisme i Maine. Noen sluttet helt å arbeide. Alle som ikke hadde samme syn på dette som dem selv, ble kastet ut av menigheten. De hevdet også en rekke andre ting, som de mente var religiøse plikter. Gud åpenbarte disse villfarelser for meg i et syn og sendte meg til sine barn som var blitt villedet, for å fortelle dem det. Men mange av dem avviste budskapet helt, og anklaget meg for å skikke meg lik denne verden. På den annen side ble jeg anklaget for fanatisme av dem som bare tilhørte adventfolket i navnet. Jeg ble feilaktig og av noen ondsinnet, utropt til leder for den fanatismen jeg i virkeligheten motarbeidet. Gjentatte ganger ble nye tidspunkter for Herrens komme satt, og de ble sterkt fremholdt for våre søsken. Men Herren viste meg at de alle ville passere, for trengselstiden måtte komme før Jesu gjenkomst, og at all tid som ble fastsatt uten at han kom, bare ville svekke troen blant

Guds folk. På grunn av dette ble jeg anklaget for å gå i kompaniskap med den onde tjener som sa i sitt hjerte: "Det varer lenge før min herre kommer!" Matt.24,48.

Alt dette var en tung byrde å bære. I denne forvirringen ble jeg noen ganger fristet til å tvile på mine egne opplevelser. En morgen under familiens bønnestund, begynte Guds kraft å hvile over meg. Plutselig slo den tanken ned i meg at dette var hypnose, men jeg motstod den. Øyeblikkelig ble jeg slått med stumhet, og for en stund enset jeg intet rundt meg. Jeg så da min synd i å tvile på Guds kraft, og at tungen ville bli løsnet innen fireogtyve timer. Et kort ble holdt opp foran meg, hvor femti skriftsteder sto skrevet i gull bokstaver. Etter at jeg kom ut av synet, gjorde jeg tegn til at jeg ønsket en tavle. Jeg skrev på den at jeg var stum, og hva jeg hadde sett, og at jeg ønsket den store Bibelen. Jeg tok Bibelen og slo lett opp til alle skriftstedene som jeg hadde sett på kortet. Hele denne dagen var jeg ute av stand til å tale. Tidlig neste morgen fyltes min sjel med glede, og tungen ble løsnet for å prise Gud i høye toner. Etter dette våget jeg ikke tvile på eller motstå Guds kraft et eneste øyeblikk, uansett hva andre måtte tenke om meg.

I 1846, mens vi var i Fairhaven, Massachusetts, drog min søster (som vanligvis fulgte meg på denne tiden), Søster A., Bror G., og jeg selv, i en seilbåt for å besøke en familie på West's Island. Det var nesten natt da vi la ut. Vi hadde bare kommet et lite stykke, da en storm plutselig brøt løs. Det lynte og tordnet, og regnet strømmet ned over oss. Det så ut som vi kom til å gå fortapt, hvis ikke Gud ville redde oss.

Jeg knelte ned i båten og begynte å bønnfalle Gud om å redde oss. Og der, blant frådende bølger, mens vannet slo over rekken på båten, fikk jeg et syn. Jeg så at heller ville alt vann i havet bli tørket opp, enn at vi skulle omkomme, for mitt arbeide hadde bare så vidt begynt. Da jeg kom ut av synet var all min frykt forsvunnet, og vi sang og priste Gud. For oss var båten et flytende Betel. Redaktøren av "The Advent Herald" hadde sagt at mine syner var kjent for å være "resultatet av hypnotiske handlinger." Men, jeg spør, hvilken mulighet var det til hypnotiske handlinger i en stund som denne? Bror G. hadde mer enn nok med å styre båten. Han forsøkte å ankre, men ankeret holdt ikke. Vår lille båt ble kastet rundt om på bølgene og drev for vind og vær. Det var så mørkt at vi ikke kunne se fra den ene enden av båten til den andre. Snart fikk ankeret feste, og bror G. ropte om hjelp. Det var bare to hus på øya, og det viste seg at vi var nær det ene av dem, men ikke det som vi skulle til. Hele familien hadde gått til ro, unntatt et lite bam, som ved Forsynets styrelse hørte nødropene fra havet. Hennes far kom snart til unnsetning og tok oss til land i en liten båt. Vi tilbrakte mesteparten av natten i å takke og prise Gud for hans uendelige godhet i mot oss.

Kapitel 3 - Senere syner

Herren gav meg følgende syn i 1847, mens søsken var samlet på sabbaten i Topsham, Maine. Vi følte et spesielt behov for å be. Og mens vi ba, kom Den Hellige Ånd over oss. Vi var meget lykkelige. Snart var jeg tapt for jordiske ting og var i et syn omgitt av Guds herlighet. Jeg så en engel som hurtig fløy til meg. Han førte meg raskt fra jorden til Den hellige stad. I staden så jeg et tempel som jeg gikk inn i. Jeg gikk gjennom en dør før jeg kom til det første forhenget. Dette forhenget ble trukket til side, og jeg gikk inn i Det hellige. Her så jeg røkelsesalteret, lysestakene med de syv lampene og bordet med skuebrødene. Etter å ha betraktet herligheten i Det hellige, løftet Jesus det andre forhenget tilside, og jeg gikk inn i det Aller-helligste.

I det Aller-helligste så jeg en ark, hvor toppen og sidene var av rent gull. På hver side av arken stod en vakker kjerub, som spredte vingene sine ut over den. Ansiktene deres var vendt mot hverandre, og de så ned. Mellom englene var en røkelsesskål av gull. Over arken hvor englene stod, var det en overmåte sterk herlighet, som lignet den tronen hvor Gud sitter. Jesus stod ved arken. Når de helliges bønner steg opp til ham, røk det av røkelseskaret. Han bar frem bønnene til Faderen, sammen med røyken fra røkelseskaret. I arken lå den gyldne krukken med manna, Arons stav som spirte og stentavlene som var foldet sammen som en bok. Jesus åpnet dem, og jeg så de ti bud som var skrevet på dem med Guds finger. På en tavle var fire bud og på en annen seks. De fire budene på den første tavlen skinte sterkere enn de andre seks. Men det fjerde, sabbatsbudet, skinte klarere enn dem alle. For sabbaten var satt til side til ære for Guds hellige navn. Det hellige sabbatsbudet så herlig ut, en glorie av herlighet omgav det. Jeg så at sabbatsbudet ikke var spikret til korset. Hvis det hadde vært tilfelle, hadde de ni andre også vært det, og det hadde stått oss fritt å bryte dem alle, like mye som vi hadde hatt lov til å bryte det fjerde. Jeg så at Gud ikke har forandret sabbatsdagen, for han er uforanderlig. Men paven har forandret den fra den syvende til den første dag i uken, for han ville forandre hellige tider og lov.

Jeg så at hvis Gud hadde forandret sabbaten fra den syvende til den første dagen i uken, så ville han ha forandret teksten på stentavlene, som nå er i arken i det Aller-helligste i templet i himmelen. Det ville ha lydt slik: "Den første dagen er sabbat for Herren din Gud." Men jeg så at det lød slik som da det ble skrevet på stentavlene med Guds finger, og slik som det ble gitt til Moses på Sinai: "Men den syvende dagen er sabbat for Herren din Gud." 2.Mos.20,10. Jeg så at den hellige sabbaten er og vil bli skillet mellom Guds sanne Israel og de vantro, og at sabbaten er det store trosspørsmål som vil forene hjertene til Guds kjære, ventende hellige.
.

Jeg så at Gud har barn som ikke ser at det er nødvendig a holde sabbaten men de har ikke forkastet lyset om den. I begynnelsen av trengselstiden ble vi fylt med Den Hellige Ånd, da vi gikk ut og forkynte sabbaten mere fullstendig. Dette gjorde kirkerene og de som bare var

adventister i navnet rasende, fordi de ikke kunne tilbakevise sannheten om sabbaten. Da denne ilden kom, sa alle Guds utvalgte klart at vi hadde sannheten, og de kom ut og utholdt forfølgelsene sammen med oss. Jeg så sverd, hungersnød, pest og stor forvirring i landet. De ugudelige trodde vi hadde brakt Guds straffedommer over dem og vedtok å fjerne oss fra jorden, I den tro at ulykkene da ville holde opp.

I trengselstiden flyktet vi fra byene og småstedene. Vi ble forfulgt av de ugudelige, som kom inn i hjemmene til de hellige med sverd. De løftet sverdene for å drepe oss, men de brakk og falt til jorden som halmstrå. Så bønnfalte vi dag og natt om å bli befridd, og ropet kom opp for Gud. Solen kom opp og månen stod stille. Elvene stoppet å renne. Mørke, tunge skyer kom opp og tørnet mot hverandre. Men det var ett sted med et uomskiftelig,klart lys, hvor Guds stemme kom fra som mange vann. De rystet himmelen og jorden. Himmelen åpnet og lukket seg og var i stadig bevegelse. Fjellene svaiet som halmstrå i vinden og kastet forrevne stenblokker rundt om. Havet kokte som en gryte og kastet stener opp på land. Og da Gud uttalte dagen og timen for Jesu komme og overleverte den evige pakt til sitt folk, talte han en setning og tidde, mens ordene rullet over jorden. Guds Israel stod med øynene vendt oppover, mens de lyttet til ordene etter hvert som de kom ut av Jehovas munn og rullet over jorden som torden. Det var ftyktelig høytidelig. På slutten av hver setning ropte de hellige: "Herlighet! Halleluja!". Ansiktene deres ble opplyst av Guds herlighet. De skinte med den herligheten som Mose ansikt hadde, da han kom ned fra Sinai. De ugudelige klarte ikke se på dem på grunn av herligheten. Og da den evigvarende velsignelse ble uttalt over dem som hadde æret Gud ved å holde hans sabbat hellig, lød et mektig seiersrop over dyret og dets bilde.

Da begynte jubelåret, da landet skulle hvile. Jeg så den gudftyktige slave reise seg i triumf og kaste av seg de lenker som bandt ham, men hans onde herre var forvirret og ikke visste hva han skulle gjøre. De ugudelige forstod ikke ordene Gud talte. Snart så vi en stor, hvit sky. Den så mer storslagen ut enn før. På den satt Menneskesønnen. I begynnelsen så vi ikke Jesus på skyen, men etter hvert som den kom nærmere jorden kunne vi se hans elskelige skikkelse. Denne skyen som viste seg, var Menneskesønnens tegn i himmelen. Guds Sønns røst vekket opp de sovende hellige, ikledd udødelig herlighet. De levende hellige ble forvandlet på et øyeblikk og ble løftet opp sammen med dem i skyvognen. Den så overmåte herlig ut der den steg oppover. På hver side av vognen var det vinger, og under den hjul. Og mens vognen for oppover ropte hjulene: "Hellig," og mens vingene bevegde seg ropte de: "Hellig," og alle de hellige englene ropte: "Hellig, hellig, hellig, Herren Gud den Alhnektige!" Og alle de hellige på skyen ropte: "Herlighet! Halleluja!" Skyvognen for oppover mot Den hellige stad. Jesus åpnet portene til den gyldne byen og førte oss inn. Her ble vi ønsket velkommen, for vi hadde holdt "Guds bud" og hadde "rett til livets tre."

Kapitel 4 - Beseglingen

Ved begynnelsen av den hellige sabbaten, den 5.januar 1849, var vi samlet til bønn hos bror Beldens familie i Rocky Hill, Connecticut, da Den Hellige Ånd kom over oss. Jeg ble i et syn ført til det Aller-helligste, hvor jeg så Jesus som fremdeles gikk i forbønn for Israel. På kanten av hans kledning var en bjelle og et granateple. Da så jeg at Jesus ikke ville gå ut av det Aller-helligste før enhver sak var avgjort; enten til frelse eller fortapelse, og at Guds vrede ikke ville komme før Jesus hadde avsluttet sin gjerning i det Aller-helligste, tatt av seg sin prestedrakt og ikledd seg hevnens klær. Da vil Jesus forlate sin plass som mellommann mellom Faderen og mennesket, og Gud vil ikke lenger tie, men utøse sin vrede over dem som har forkastet hans ord. Jeg så at nasjonenes vrede, Guds vrede og tiden for å dømme de døde, var tydelig avskilte begivenheter. Den ene fulgte etter den andre, og at Mikael ikke hadde stått opp, og at den trengselstid som aldri før har vært maken til, ennå ikke hadde begynt. Nasjonene holder nå på å bli vrede, men når vår Yppersteprest har avsluttet sin gjerning i helligdommen, vil han stå opp, ta på seg hevnens kledesdrakt, og da vil de syv siste plager bli utøst.

Jeg så at de fire engler ville holde de fire vinder inntil Jesu gjerning i helligdommen var endt, og da vil de syv siste plager komme. Disse plagene gjorde de ugudelige rasende på de rettferdige. De trodde at vi hadde brakt Guds straffedommer over dem, og at plagene ville ta slutt hvis de fjernet oss fra jorden. En befaling om å drepe de hellige ble utstedt, noe som fikk dem til dag og natt å bønnfalle om å bli utfridd. Dette var Jakobs trengselstid. Da ropte alle de hellige i sjelekval, og de ble befridd ved Guds røst. De 144 000 jublet. Ansiktene deres lyste av Guds herlighet. Da fikk jeg se en gruppe som hylte i redsel. På klæerne deres sto skrevet med store bokstaver: "Du er blitt veid på vekten og funnet for lett". Jeg spurte hvem denne gruppen var. Engelen sa: "Dette er de som en gang har holdt sabbaten og er falt fra." Jeg hørte dem rope med høy røst "Vi har trodd på ditt komme og forkynt det med kraft." Og mens de talte falt blikkene på det som var skrevet på klesdrakten deres. Da jamret de høyt. Jeg så at de hadde drukket av de dype vann og gjort det som var igjen grumset med føttene, det vil si: vanhelliget sabbaten. Det var grunnen til at de var veid på vektskålen og funnet for lette.

Min ledsagende engel ledet på nytt min oppmerksomhet til staden, hvor jeg så fire engler fly mot stadens port. De hadde nettopp vist sine gyldne kort frem for engelen ved porten, da jeg så en engel hastig fly fra den strålende herligheten mens han ropte med høy røst til de andre englene, samtidig som han viftet med noe i hånden. Jeg spurte min ledsagende engel om en forklaring på hva jeg så. Han fortalte meg at jeg ikke kunne se mer da, men at han snart ville vise meg betydningen av de tingene jeg hadde sett. .

På sabbatsettermiddagen var en av oss syke. Han ønsket forbønn for å kunne bli helbredet. Vi henvendte oss alle til Den store lege, som aldri har kommet til kort. Da den legende kraften kom ned så den syke ble helbredet, kom Ånden over meg. Jeg fikk et syn.

Jeg så fire engler som hadde et oppdrag å utføre på jorden, og de var på vei til å fullføre det. Jesus var kledd i prestedrakt. Han sa med medynk på levningen, så løftet han hånden og ropte med en stemme full av medynk: "Mitt blod, Far, mitt blod, mitt blod, mitt blod!" Da så jeg et usedvanlig strålende lys komme fra Gud som satt på den store hvite tronen. Det omhyllet Jesus. Deretter så jeg en engel som på Jesu befaling hastig fløy til de fire engler som hadde et oppdrag å utføre på jorden, idet den viftet med noe i hånden og ropte med høy røst "Vent! Vent! Vent! Vent! inntil Guds tjenere er beseglet i sine panner."

Jeg spurte min ledsagende engel om meningen med det jeg hadde hørt og hva de fire engler var i ferd med å utføre. Han fortalte meg at Gud hadde holdt maktene tilbake, og at han gav sine engler kontroll over hendelser på jorden. Gud hadde gitt de fire engler makt til å holde de fire vinder tilbake, og de stod i begrep med å slippe dem løs. Mens de var i ferd med å gjøre dette, så de fire vinder kunne begynne å blåse, hadde Jesu barmhjertige øyne betraktet levningen som ikke var beseglet. Han hadde løftet hendene opp til Faderen og appellert inntrengende til ham om at han hadde ofret sitt blod for dem. Da hadde en annen engel fått i oppdrag å fly hastig til de fire engler. De ble bedt om å holde igjen, inntil Guds tjenere var beseglet i sine panner med den levende Guds segl.

Kapitel 5 - Guds kjærlighet til sitt folk

Jeg har sett Guds ømme kjærlighet for sitt folk, og den er meget stor. Jeg så engler med sine vinger spredt over de hellige. Hver hellig hadde en skytsengel. Hvis de hellige gråt på grunn av motløshet eller var i fare, ville de engler som alltid passet på dem raskt fly oppover for å si ifra, og englene i staden ville slutte å synge. Da ville Jesus befale en annen engel å dra ned for å oppmuntre, våke over og prøve å holde dem fra å forlate den smale sti. Hvis de ikke tok hensyn til disse englers årvåkne omsorg og ikke ville la seg trøste av dem, men fortsette å gå på avveier, ville englene bli sørgmodige og begynne å gråte. De ville meddele det videre, og alle englene i staden ville gråte og si med høy røst: "Amen." Men hvis de hellige festet blikket på seierstrofeet foran dem, og æret Gud ved å prise ham, da ville englene bringe de gode nyhetene til staden. Englene i staden ville spille på sine gullharper og synge med høy røst: "Halleluja!" og den himmelske hvelving ville gjenlyde av deres vakre sanger.

Det er perfekt orden og harmoni i Den hellige stad. Alle engler som har fått tillatelse til å besøke jorden, har et gyllent kort som de viser frem for de engler som står ved stadens porter når de passerer inn og ut. Himmelen er et godt sted å være. Jeg lengter etter å komme dit og se min kjære Jesus, som gav sitt liv for meg og til å bli forvandlet til hans herlige bilde. Å, hvordan kan ord uttrykke skjønnheten i den strålende verden som er i vente! Jeg tørster etter de levende strømmer, som gjør Guds stad så skjønn.

Herren har i syner vist meg andre verdener. Jeg fikk vinger, og en engel ledsaget meg fra staden til et sted som var lyst og vakkert. Gresset der så ut som om det var levende grønt, og fuglene sang så vakkert. De som bodde der var forskjellig av vekst. De var edle, majestetiske og vakre. De gjenspeilte Jesu bilde til fullkommenhet. Ansiktsuttrykkene deres lyste av hellig glede, som et speilbilde av stedets frihet og lykke. Jeg spurte en av dem hvorfor de var så meget vakrere enn dem på jorden. Svaret var: "Vi har levd i fullkommen lydighet mot Guds bud og har ikke falt på grunn av ulydighet, slik som de på jorden har." Da så jeg to trær. Ett av dem lignet svært på livets tre i staden. Frukten på begge så innbydende ut, men av det ene kunne de ikke spise. Det sto dem fritt å spise av begge, men de hadde ikke lov til å spise av det ene. Min ledsagende engel sa til meg: "Ingen her har spist av den forbudte frukten, men hvis de skulle spise av den ville de de falle." Så ble jeg brakt til en verden med syv måner. Der møtte jeg gode, gamle Enok, som var blitt tatt opp til himmelen. På hans høyre arm var det festet en vakker palme, og på hvert blad sto det skrevet: "Seier." På hodet bar han en skinnende hvit laurbærkrans, og på hvert blad var det skrevet: "Renhet." Rundt kransen var det festet stener i forskjellige farger. De skinte klarere enn stjernene og kastet gjenskinn på bokstavene og forstørret dem. På baksiden av hodet var det en bue som holdt kransen sammen og på buen var det skrevet: "Hellighet." Over kransen var det en vakker krone som skinte klarere enn solen. Jeg spurte ham om det var hit han var kommet fra jorden. Han svarte: "Nei, staden er mitt hjem. Jeg er bare på besøk her." Han førte seg med et mine som om han følte seg fullstendig hjemme der. Jeg ba min ledsagende engel om å få bli der. Jeg holdt ikke ut

tanken på å vende tilbake til denne mørke verden igjen. Engelen svarte: "Du må gå tilbake. Hvis du er trofast vil du, sammen med de 144 000, ha det privilegium å besøke alle verdener og betrakte Guds skaperverk."

Rystelsen av himmelens krefter

Den 16.desember 1848, gav Herren meg et syn om rystelsen av himmelens krefter. Jeg så at når Herren sa: "Himmelen," da han nevnte tegnene som er beskrevet hos Matteus, Markus og Lukas, så mente han himmelen, og når han sa: "Jorden" så mente han jorden. Himmelens krefter er solen, månen og stjernene. De råder i himmelen. Jordens krefter er de som hersker på jorden. Himmelens krefter vil bli rystet ved Guds røst. Da vil solen, månen og stjernene gå ut av sine baner. De vil ikke forsvinne, men bli rystet ved Guds røst.

Mørke, tunge skyer kom opp og tørnet mot hverandre. Atmosfæren delte seg og rullet tilbake. Da kunne vi se gjennom det åpne felt i Orion, hvor Guds røst kom fra. Den hellige stad vil komme ned gjennom dette åpne feltet. Jeg så at jordens krefter nå er i ferd med å bli rystet, og at ting allerede er i ferd med å skje. Krig, rykter om krig, sverd, hungersnød og pest vil først ryste jordens krefter, så vil Guds røst ryste solen, månen, stjernene og jordkloden. Jeg så at rystelsen av kreftene i Europa ikke er, som noen lærer, rystelsen av himmelens krefter, men er rystelsen av de vrede nasjonene.

Kapitel 6 - Vår tros prøvelse

I denne vanskelige tiden trenger vi å oppmuntre og støtte hverandre. Satans fristelser er større nå enn noen gang før, for han vet at hans tid er kort. Snart vil enhvers sak være avgjort, enten til liv eller død. Nå er det ikke tid til å gi etter for motgang og prøvelser. Vi må holde ut i alle våre lidelser og tro helt og fullt på Jakobs allmektige Gud. Herren har vist meg at hans nåde er tilstrekkelig for oss til å holde ut i alle våre prøvelser. Selv om de er større enn noen gang før, så kan vi allikevel ved å stole helt på Gud, overvinne enhver fristelse og seire ved hjelp av hans nåde.

Hvis vi vinner over våre prøvelse og seirer over Satans fristelser, holder vi ut troens prøvelser, som er mer dyrebar enn gull. Da blir vi sterkere og bedre forberedt til å møte den neste prøvelsen. Men hvis vi mister motet og gir etter for Satans fristelser, blir vi svekket og kommer ikke styrket ut av prøven. Derfor vil vi ikke være så godt forberedt til den neste. På denne måten blir vi svakere og svakere inntil vi blir dominert av Satans vilje. Vi må ha på oss Guds fulle rustning, og når som helst være rede til en konflikt med mørkets makter. Når fristelser og prøvelser kommer over oss, la oss da gå til Gud og kjempe med ham i bønn. Han vil ikke vise oss tomhendt bort, men vil gi oss kraft og styrke til å seire og til å bryte fiendens makt. Å, om alle kunne se dette i sitt sanne lys og holde ut påkjenninger som Jesu gode soldater! Da ville Israel skride fremad, sterk i Gud og hans mektige kraft.

Gud har vist meg at han gav sitt folk et beskt beger å tømme, for å rense dem. Det er en bitter drikk, som de kan gjøre enda bitrere ved å knurre, klage og vise misnøye. Men de som tar det på denne måten, må ha et beger til, for det første har ikke den tiltenkte virkningen på hjertet. Hvis heller ikke den andre virker, må de ha ett til, og ett til, inntil det får den tiltenkte virkningen, ellers vil de vedbli å være skitne og urene i hjertet. Jeg så at denne drikken kan bli mildnet ved tålmodighet, utholdenhet og bønn, og at den vil ha den tiltenkte virkningen på dem som tar imot den på denne måten. Da vil Gud bli æret og herliggjort. Det er ingen liten sak å være en kristen, eiet og akseptert av Gud. Herren har vist meg noen som bekjenner seg til den nåværende sannhet, men deres liv er ikke i overensstemmelse med deres bekjennelse. De har satt gudfryktighetens standard for lavt og er kommet til kort i bibelsk hellighet. Noen deltar i intetsigende og upassende samtaler. Andre gir etter for selvet. Vi må ikke forvente at vi kan tilfredsstille oss selv, leve på verdens vis, nyte dens gleder, trakte etter omgang med dem som er av verden.og å få regjere med Kristus i herlighet.

Vi må ta del i Krisi lidelser her, hvis vi skal få del i hans herlighet i evigheden. Hvis vi søker etter det som er til vår egen fordel, hvordan vi best kan tilfredsstille oss selv, istedenfor å behage Gud og fremme hans dyrebare, lidende sak, så vil vi vanære Gud og den hellige saken som vi sier at vi elsker. Den tiden vi har igjen til å arbeide for Gud på, er knapp. Intet skulle være for kjært for oss å ofre for Jesu spredte og bortdrevne flokk. De som ingår en pakt med Gud nå ved å offre, vil snart bli hentet hjem til en rik belønning og vil få del i det nye

riket for evig og alltid. Å, la oss leve helt for Herren og vise med et velordnet liv og gudfryktig tale at vi har vært sammen med Jesus og er hans saktmodige og ydmyke etterfølgere. Vi må arbeide mens det ennå er dag, for når den mørke natt med motgang og vanskeligheter kommer, vil det være for sent å arbeide for Gud. Jesus er i sitt hellige tempel, og nå vil han ta imot våre ofre, bønner og bekjennelser av feil og synder. Han vil tilgi alle Israels overtredelser slik at de kan bli fjernet før han forlater helligdommen. Når Jesus forlater helligdommen vil de som er hellige og rettferdige forbli hellige og rettferdige. For da vil alle deres synder være slettet ut, og de vil bli beseglet med den levende Guds segl. Men de som er urettferdige og urene, vil forbli urettferdige og urene. For da vil det ikke være noen prest i helligdommen til å bære frem deres ofre bekjennelser og bønner foran Faderens trone. Derfor må det som blir gjort for å redde sjeler fra den kommende vrede, gjøres før Jesus forlater det Aller-helligste i den hinunelske helligdom.

Herren har vist mig at dyrebare sjeler sulter og dør av mangel på den nåværende ,beseglende sannhed mat i rette tid og at de raske budbringere skulle skynde seg av sted og fø flokken med den nåværende sannhet. Jeg hørte en engel si: "Få opp farten pa raske budbringer!"for snart vil enhver få sin skebne avgjort, enten til liv eller død.

Jeg så at de, som hadde midler måtte bidra til å få farten opp på disse budbringerne som Gud hadde kalt til å arbeide for hans sak.Mens de drog fra sted til sted ville de bli beskyttet fra pesten som herjet . Men hvis noen drog som Gud ikke hadde kalt ville de stå i fare for å bli slått ned av pesten, Derfor burde alle undersøke nøye hva som var deres plikt og være sikre på at de handler under Den Hellige Ånds ledelse.

Det vi har sett og hørt om denne pesten,er bare begynnelsen til det vi skal se og høre mer mer om .Snart vil det være døde og døende mennesker over alt rundt oss.Jeg så at enkelte var så forherdet at de til og med gjorde narr av Guds straffedommer. Da vil de som Herren har slått ihjel ligge fra den ene ende av Jorden til den annen. Ingen vil gråte over dem eller samle dem opp og begrave dem. Stanken fra dem vil stige opp fra hele jorden. Det er bare de som har Den levende Guds segl som vil bli beskyttet fra stormens raseri-den som snart vil falle over dem som har forkastet sannheten.

Kapitel 7 - Til den lille flokk

Kjære søsken! Den 26,januar 1850 gav Herren meg et syn som jeg vil gjengi, Jeg så at noen av Guds folk er sløve, søvnige og bare halvt våkne, De forstår ikke hvilken tid de lever i og at mannen med "feiekosten" er kommet, og at noen står i fare for å bli feid bort, Jeg tryglet Jesus om å frelse dem, om å spare dem en liten stund til så de kunne se den fryktelige faren de var i og gjøre seg rede før det for alltid ville være for sent. Engelen sa: " Ødeleggelse kommer som en mektig virvelvind!" Jeg bønnfalt engelen om å ha medlidenhet med og frelse dem som elsket denne verden, som var knyttet til sine eiendeler og som ikke var villige til å frigjøre seg fra dem. De var ikke villige til å yte et offer for å få opp farten på budbærerne, så de kunne fø de sultne får som holdt på å omkomme av mangel på åndelig føde,

Jeg betraktet de stakkars sjelene som holdt på å dø av mangel på den nåværende sannhet. Noen som bekjente seg til å tro på sannheten, lot dem dø ved at de holdt tilbake de nødvendige midlene til å fremme Guds sak. Synet var altfor smertefullt for meg, at jeg ba engelen om å fjerne det. Jeg så at når Guds sak trengte noen av deres midler gikk de bedrøvet bort, slik som den unge mannen som kom til Jesus, Se Matt.19, 16-22, Snart vil den oppsamlede vrede utøses over dem og feie bort alle deres eiendeler, Da vil det være for sent til å gi bort sitt jordiske gods og samle seg skatter i himmelen,

Deretter så jeg den herlige Frelseren, så vakker og kjærlig, Han forlot herlighetens rike og kom til denne mørke og forlatte verden, for å gi sitt dyrebare liv i døden, den rettferdige for den urettferdige, Han utholdt spott og slag, bar en flettet tornekrone og svettet store dråper blod i haven, mens byrden av all verdens synder hvilte på ham, Engelen spurte: "Hvorfor?" Å, jeg så og visste at det var for oss. For våre synders skyld led han alt dette, så vi ved hans dyrebare blod kunne bli gjenforent med Gud!

Igjen ble jeg vist dem som ikke var villige til å gi avkall på denne verdens gods for å frelse de fortapte sjeler ved å bringe dem sannheten, mens Jesus ennå står foran Faderen og viser til sitt blod, sine lidelser og sin død for dem. Det ennå mens Guds budbærere står rede til å bringe sjeler de sannheter som vil frelse dem, så de kan bli beseglet med den levende Guds segl. Det er så vanskelig for noen som bekjenner seg til å tro den nåværende sannhet å gjøre selv noe så lite som å gi budbærene Guds egne penger, som han har gitt dem å forvalte.

Den lidende Jesus og hans bunnløse kjærlighet, som fikk ham til å gi sitt liv for menneskene, ble igjen vist meg. Jeg fikk også se livene til dem som bekjente seg til å være hans etterfølgere. De hadde denne verdens goder, men hadde så vanskelig for å støtte arbeidet for å frelse sjeler. Engelen sa: "Kan slike komme inn i himmelen?" En annen engel svarte: "Nei, aldri, aldri, aldri. De som ikke er interessert i Guds sak på jorden, vil aldri kunne synge om en frelsers kjærlighet i himmelen." Jeg så at det hastige verk som Gud gjør på jorden, snart vil være avsluttet i rettferdighet, og at budbærene må skynde seg å finne de spredte får. En

engel sa: "Er alle budbærere?" En annen engel svarte: "Nei, nei, Guds budbærere har et budskap."

Jeg så at Guds sak var blitt hindret og vanæret av noen som reiste uten å ha noe budskap fra Gud. Slike vil måtte stå til regnskap for Gud for hver krone de har brukt på å reise dit det ikke var deres plikt å gå, fordi pengene kunne ha fremmet Guds sak. De vil også måtte stå til regnskap for den åndelige føde som mange av Guds kalte og utvalgte budbærere kunne ha gitt, hadde de hatt midlene. Derfor har sjeler sultet og dødd. Jeg så at de som har styrke til å utføre manuelt arbeid for å understøtte saken, er like så ansvarlige for sin styrke, som andre er for sin eiendom.

Den mektige rystelsen har begynt, og den vil fortsette. Alle vil bli rystet ut som ikke er villige til å ta et fast og ubøyelig standpunkt for sannheten og ofre noe for Gud og hans sak. Engelen sa: "Tror dere at noen vil bli tvunget til å ofre? Nei, nei, offeret må være frivillig. Det vil koste alt å kjøpe åkeren." Jeg ropte til Gud om å spare sitt folk, for noen av dem var avkreftet og i ferd med å dø. Da så jeg at den Allmektiges straffedommer raskt var i ferd med å komme, og jeg bønnfalt engelen om å tale til folket på hans eget språk. Han sa: "All torden og lynild fra Sinai berg ville ikke påvirke dem som ikke er blitt beveget av de enkle sannheter i Guds ord. Heller ikke en engels budskap ville vekke dem opp."

Jeg fikk så se Jesu skjønnhet og kjærlighet. Hans kledning var hvitere enn det hviteste hvite. Intet ord kan beskrive hans herlighet og opphøyde kjærlighet. Alle, alle, som holder Guds bud, vil gå inn gjennom stadens porter og ha rett til livets tre, og for alltid være sammen med den kjærlige Jesus, som har et ansikt som skinner klarere en solen på høylys dag.

Jeg fikk se Adam og Eva i Eden. De spiste av den forbudte frukten og ble drevet ut av haven. Deretter ble det flammende sverdet plassert ved livets tre, så de ikke skulle spise av dets frukter og bli udødelige syndere. Livets tre gjorde en udødelig. Jeg hørte en engel spørre: "Hvem av Adams familie har gått utenom det flammende sverdet og spist av livets tre ?" Jeg hørte en annen engel svare: "Ikke en av Adams familie har gått utenom det flammende sverdet og spist av treet, derfor er det ingen udødelige syndere. Den sjel som synder, skal dø en evigvarende død, en død som vil vare for bestandig, og som det ikke vil være noe håp om å stå opp fra. Da vil Guds vrede være stillet."

De hellige vil hvile ut i Den hellige stad og regjere som konger og prester i tusen år. Jesus vil så stige ned på Oljeberget sammen med de hellige, fjellet vil dele seg og bli til en mektig slette, som Guds stad vil stå på. Resten av jorden vil ikke bli renset før ved slutten av de tusen år, når de ugudelige døde er stått opp og samler seg rundt staden. De ugudeliges føtter vil aldri vanhellige den nye jord. Ild fra Gud vil falle ned fra himmelen og fortære dem, brenne dem opp med rot og gren. Satan er roten og hans barn er grenene. Den samme ilden som fortærer de ugudelige, vil rense jorden.

Kapitel 8 - De tusen år på dommen

På generalkonferansen for de som tror på den nåværende sannhet, holdt i Sutton, Vermont, i september 1850, ble jeg vist at de syv siste plager vil falle etter at Jesus har forlatt helligdommen. Engelen sa: "Det er Guds og Lammets vrede som fører til tilintetgjørelsen og de ugudeliges død." Ved lyden av Guds røst vil de hellige bli sterke og fryktinngytende, som en hær under sine banner, men de vil ikke utføre den dommen som er nedtegnet da. Iverksettelsen av dommen vil først skje ved slutten av de tusen år.

Etter at de hellige er forvandlet til udødelighet og er blitt tatt opp sammen med Jesus og har mottatt harpene, kledningene, kronene og gått inni staden, setter Jesus og de hellige seg nedfor å avsi dommen. Bøkene blir åpnet: livets bok og dødens bok. Livets bok inneholder de helliges gode gjerninger, og dødens bok inneholder de ugudeliges onde gjerninger. Disse bøkene blir sammenlignet med lovboken Bibelen, og i overenstemmelse med den vil menneskene bli dømt. Sammen med Jesus vil de hellige avsi dommen over de ugudelige døde. "Se," sa engelen: "De hellige er sammen med Jesus som dommere og måler ut straffen til de ugudelige, etter de gjerninger som er gjort i kjødet. Den straffen som de vil få når dommen fullbyrdes, er skrevet ved siden av navnene deres." Dette så jeg var de helliges oppgave sammen med Jesus i de tusen år i Den hellige stad, før den senkes ned til jorden. Ved avslutningen av de tusen år vil Jesus, sammen med englene og alle de hellige, forlate Den hellige stad. Mens han stiger ned mot jorden, vil de ugudelige døde bli vekket opp. De menn som"gjennomboret ham," vil bli vekket opp, og de vil se ham i det fjerne i hans herlighet sammen med englene og de hellige. De vil jamre seg på grunn av ham. De vil se merkene i hendene og på føttene hans og se såret fra spydet de stakk inn i siden på ham. Da vil merkene etter naglene og spydet være hans herlighet. Det er ved slutten av de tusen år at Jesus står på Oljeberget og at fjellet deler seg og blir til en mektig slette. Da flykter de ugudelige som nettopp er blitt vekket opp. Så kommer Den hellige stad ned og blir staende på sletten. Da er det at Satan gjennomsyrer de ugudelige med sin ånd. Han smigrer dem med at hæren i staden er liten, at hans egen hær er stor, og at de kan overvinne de hellige og innta byen.

Mens Satan samlet sin hær, var de hellige i staden og beundret skjønnheten og herligheten i Guds paradis. Jesus gikk foran og førte dem rundt. Den elskelige Jesus forsvant plutselig av synet, men snart hørte vi hans kjærlige stemme som sa: "Kom hit, dere som er velsignet av min Far! Arv det rike som er beredt for dere fra verdens grunnvoll ble lagt." Matt.25,34. Vi samlet oss omkring Jesus, og idet han lukket staden porter, ble det uttalt en forbarmelse over de ugudelige. Portene var lukket. Da brukte de hellige vingene sine og fløy til toppen av stadens murer. Jesus var også med dem, hans krone så strålende og vidunderlig ut. Det var en krone innenfor en annen krone, syv i tallet. De helliges kroner var av det reneste gull og dekket med stjerner. Ansiktene deres skinte av herlighet, for de var Jesu uttrykte bilde. Det synet jeg så da alle reiste seg og drog til toppen av staden, gjorde et mektig inntrykk på meg.

Da så de ugudelige hva de hadde tapt, og Gud åndet ild på dem som fortærte dem. Dette var fullbyrdelsen av dommen. Da fikk de ugudelige den straffen som de hellige, sammen med Jesus, hadde fastsatt for dem i de tusen år. Den samme ilden som fortærte de onde, renset hele jorden. De sønderbrutte, forrevne fjellene smeltet i den brennende heten. Atmosfæren brant også opp, og alt rask ble tilintetgjort. Da åpenbarte vår arv seg, og den var herlig og vakker. Vi arvet en nye Jord, og alle ropte med høy røst: "Herlighet Halleluja!" .

Kapitel 9 - Jesus i den himmelske helligdom

Jeg så en trone, som Faderen og Sønnen satt på. Jeg betraktet Jesu ansikt og beundret hans elskelige skikkelse. Faderens skikkelse kunne jeg ikke se, fordi en sky av strålende lys omgav ham. Jeg spurte Jesus om hans Far hadde en skikkelse som ham selv. Han sa han hadde det, men jeg kunne ikke se den, for som han sa: "Hvis du bare engang skulle se hans herlighet, ville du opphøre å eksistere."' Foran. tronen så jeg adventfolket - menigheten og verden. Jeg så to grupper. Den ene knelte dypt interessert foran tronen, mens den andre gruppen stod der uinteressert og likegyldig. De som knelte foran tronen ville ofre opp sine bønner og se hen til Jesus. Han ville se hen til Faderen, og gå i forbønn hos ham. Et lys ville komme fra Faderen til Sønnen og fra Sønnen til den gruppen som ba. Deretter så jeg et sterkt skinnende lys stråle fra Faderen til Sønnen, og fra Sønnen bølget det over menneskene foran tronen. Men få ville ta imot dette strålende lyset. Mange unnvekog motstod det straks. Andre var likegyldige og holdt ikke fast på lyset, og det fjernet seg fra dem. Noen tok imot det og knelte ned sammen med den lille bedende gruppen. Alle i denne gruppen tok imot lyset. De frydet seg over det, og ansiktene deres skinte av dets herlighet.

Jeg så Faderen reise seg fra tronen og dra inn i det Aller-helligste, innenfor forhenget, i en flammende skyvogn. Der satte han seg. Der så jeg troner jeg ikke hadde sett før. Så reiste Jesus seg opp fra tronen, og de fleste som hadde knelt ned, reiste seg sammen med ham. Jeg kunne ikke se at en eneste lysstråle gikk fra Jesus til den likegyldige gruppen etter at han hadde reist seg, og de ble forlatt i stummende mørke. De som reiste seg sanunen med Jesus, holdt blikket festet på ham da han forlot tronen. Han ledet dem et lite stykke bort. Så løftet han sin høyre arm, og vi hørte hans elskelige stemme si: "Vent her! Jeg går nå til min Far for å motta kongeriket. Hold kledningene deres lytefrie, og om en liten stund vil jeg komme tilbake fra bryllupet og ta dere til meg." Så kom en skyvogn dit Jesus var. Den hadde hjul som flammende ild og var omgitt av engler. Han gikk inn i vognen og ble brakt til det Aller-helligste, hvor hans Far tronet. Der fikk jeg se Jesus, den store Ypperstepresten, stå foran Faderen. Randen på kledningen hans var besatt med bjeller og granatepler. Så viste Jesus meg forskjellen på tro og følelser. De som reiste seg samtidig med Jesus, lot sin tro gå opp til ham i det Aller-helligste og ba: "Vår Far, gi oss din And." Da åndet Jesus Den Hellige Ånd på dem. I denne ånden var det lys, kraft, mye kjærlighet, glede og fred.

Jeg snudde meg og så på den gruppen som fremdeles knelte ned foran tronen. De visste ikke at Jesus hadde forlatt den. Satan så ut til å stå ved tronen, idet han prøvde å fortsette Guds verk. Jeg så dem se opp til tronen og be: "Far, gi oss din ånd." Da åndet Satan en vanhellig innflytelse på dem, og i den var det lys og mye kraft, men ingen kjærlighet, glede og fred. Satans hensikt var å bedra Guds barn og få dem til å komme tilbake. Jeg så den ene etter den andre forlate den gruppen som ba til Jesus i det Aller-helligste, og slutte seg til dem som lå foran tronen. De mottok med en gang Satans vanhellige innflytelse.

Kapitel 10 - Jesus i den himmelske helligdom

Jeg så en trone, som Faderen og Sønnen satt på. Jeg betraktet Jesu ansikt og beundret hans elskelige skikkelse. Faderens skikkelse kunne jeg ikke se, fordi en sky av strålende lys omgav ham. Jeg spurte Jesus om hans Far hadde en skikkelse som ham selv. Han sa han hadde det, men jeg kunne ikke se den, for som han sa: "Hvis du bare engang skulle se hans herlighet, ville du opphøre å eksistere."' Foran. tronen så jeg adventfolket - menigheten og verden. Jeg så to grupper. Den ene knelte dypt interessert foran tronen, mens den andre gruppen stod der uinteressert og likegyldig. De som knelte foran tronen ville ofre opp sine bønner og se hen til Jesus. Han ville se hen til Faderen, og gå i forbønn hos ham. Et lys ville komme fra Faderen til Sønnen og fra Sønnen til den gruppen som ba. Deretter så jeg et sterkt skinnende lys stråle fra Faderen til Sønnen, og fra Sønnen bølget det over menneskene foran tronen. Men få ville ta imot dette strålende lyset. Mange unnvekog motstod det straks. Andre var likegyldige og holdt ikke fast på lyset, og det fjernet seg fra dem. Noen tok imot det og knelte ned sammen med den lille bedende gruppen. Alle i denne gruppen tok imot lyset. De frydet seg over det, og ansiktene deres skinte av dets herlighet.

Jeg så Faderen reise seg fra tronen og dra inn i det Aller-helligste, innenfor forhenget, i en flammende skyvogn. Der satte han seg. Der så jeg troner jeg ikke hadde sett før. Så reiste Jesus seg opp fra tronen, og de fleste som hadde knelt ned, reiste seg sammen med ham. Jeg kunne ikke se at en eneste lysstråle gikk fra Jesus til den likegyldige gruppen etter at han hadde reist seg, og de ble forlatt i stummende mørke. De som reiste seg sanunen med Jesus, holdt blikket festet på ham da han forlot tronen. Han ledet dem et lite stykke bort. Så løftet han sin høyre arm, og vi hørte hans elskelige stemme si: "Vent her! Jeg går nå til min Far for å motta kongeriket. Hold kledningene deres lytefrie, og om en liten stund vil jeg komme tilbake fra bryllupet og ta dere til meg." Så kom en skyvogn dit Jesus var. Den hadde hjul som flammende ild og var omgitt av engler. Han gikk inn i vognen og ble brakt til det Aller-helligste, hvor hans Far tronet. Der fikk jeg se Jesus, den store Ypperstepresten, stå foran Faderen. Randen på kledningen hans var besatt med bjeller og granatepler. Så viste Jesus meg forskjellen på tro og følelser. De som reiste seg samtidig med Jesus, lot sin tro gå opp til ham i det Aller-helligste og ba: "Vår Far, gi oss din And." Da åndet Jesus Den Hellige Ånd på dem. I denne ånden var det lys, kraft, mye kjærlighet, glede og fred.

Jeg snudde meg og så på den gruppen som fremdeles knelte ned foran tronen. De visste ikke at Jesus hadde forlatt den. Satan så ut til å stå ved tronen, idet han prøvde å fortsette Guds verk. Jeg så dem se opp til tronen og be: "Far, gi oss din ånd." Da åndet Satan en vanhellig innflytelse på dem, og i den var det lys og mye kraft, men ingen kjærlighet, glede og fred. Satans hensikt var å bedra Guds barn og få dem til å komme tilbake. Jeg så den ene etter den andre forlate den gruppen som ba til Jesus i det Aller-helligste, og slutte seg til dem som lå foran tronen. De mottok med en gang Satans vanhellige innflytelse.

Kapitel 11 - Forberedelser til trengselstiden

Herren har gjentatte ganger vist meg at det er imot Bibelens ord å gjøre noen forberedelser for våre jordiske behov i trengselstiden.Jeg ble vist at hvis de hellige lagret opp mat hjemme eller ute på åkrene i trengsels tiden, når sverd, hungersnød og pest herjer i landet, ville dette bli tatt fra dem med makt, og fremmede ville høste deres marker. Dette vil bli en tid da vi må stole helt og fullt på Gud. Han vil forsørge oss. Jeg så at vårt brød og vann vil være sikret i de dager, og at vi ikke kommer til å mangle noe eller sulte. For Gud er i stand til å dekke et bord for oss i ødemarken. Om nødvendig vil han sende ravner til å fø oss, som han fødde Elias eller la manna falle ned fra himmelen, som han gjorde for israelittene.

Hus og jord vil være til ingen nytte for de hellige i trengselstiden, for da må de flykte fra rasende horder. Da kan ikke deres eiendeler lenger bli solgt for å fremme den nåværende sannhet. Jeg ble vist at det er Guds vilje at de hellige skulle bli av med alt som vil være en klamp om foten før endetiden kommer og inngå en pakt med Gud ved å ofre. Hvis de legger sine eiendommer på alteret og inntrengende ber Gud om veiledning, vil han vise dem når de skal selge dem. Da vil de være frie i trengsels tiden og ikke ha noe som vil bli en hemsko for dem.

Jeg så at hvis noen beholdt sine eiendommer og ikke rådspurte Herren om hva de skulle gjøre med dem, ville ikke Herren vise dem deres plikt. De ville få beholde sine eiendommer, men i trengselstiden ville de bli en knugende byrde. Da ville de forsøke å bli av med dem, men de ville ikke klare det. Jeg hørte noen sørge slik: "Saken vansmektet, Guds folk hungret etter sannheten, og vi gjorde intet for å fylle behovet. Nå er våre eiendommer verdiløse. Å, om vi bare hadde blitt av med dem og samlet oss skatter i Himmelen!" Jeg så at et offer ikke økte, men svant inn og ble fortært. Jeg så også at Gud ikke hadde bedt alle i sitt folk om å selge sine eiendommer samtidig. Men hvis de ønsket å bli under vist ville han, etter som det trengtes, vise dem når og hvor meget de skulle selge. Noen er blitt pålagt å selge sine eiendommer i tidligere tider for å fremme adventbudskapet, mens andre har fått beholde sine eiendommer til behovet meldte seg. Da, etterhvert som saken trenger det, er det deres plikt å selge.

Jeg så at budskapet: "SeIg det dere eier, og gi det som almisser! > Luk.12,33., ikke er blitt forkynt på rett måte av noen, og at hensikten med vår Frelsers ord ikke er blitt riktig fremlagt. Formålet med å selge er ikke å gi til dem som er i stand til å arbeide og underholde seg selv, til å spre sannheten. Det er synd å underholde dem som er i stand til å arbeide, så de kan fordrive tiden i lediggang. Noen har vært ivrige etter å delta på alle møtene, ikke for å ære Gud, men på grunn av "brødene og fiskene." Slike skulle heller ha vært hjemme og arbeidet med hendene "på nyttige ting, for å underholde sine familier, og for å ha noe å støtte den dyrebare nåværende sannhet med. Nå er tiden inne til å samle seg skatter I himmelen og gjøre våre hjerter rede til trengselstiden. Bare de som har rene hender og hjerter, vil bestå i denne

vanskelige tiden. Nå er tiden inne til å la Guds lov være i våre sinn, på våre panner og skrives i våre hjerter.

Herren har vist meg farene ved å la våre sinn bli fylt med verdslige tanker og bekymringer. Jeg så at noens sinn blir ledet bort fra den nåværende sannhet og fra kjærligheten til den Hellige Skrift ved å lese andre, spennende bøker. Andre er fylt av uro og bekymring for hva de skal spise, drikke og kle seg med. Noen venter sin Herres komme for langt inn i fremtiden. Tiden har vart noen få år lengre enn de hadde ventet, derfor tror de at den vil fortsette noen få år til, og på denne måten blir deres sinn ledet bort fra den nåværende sannhet og til verden. Jeg så en stor fare i dette. For hvis sinnet er fylt med andre tanker, vil den nåværende sannhet bli holdt ute og det vil ikke være noen plass i våre panner til den levende Guds segl. Jeg så at den tiden Jesus vil være i det Aller-helligste nesten var slutt, og at det ikke er mye tid igjen. Den fritiden vi har skulle bli bruke til å granske Bibelen, som vil dømme oss på den ytterste dag.

Mine kjære brødre og søstre, la Guds bud og Jesu Kristi vitnesbyrd alltid være i deres sinn, og la dem fortrenge alle verdslige tanker og interesser. La dem være i dine tanker når du legger deg og når du står opp. Lev og handle helt og fullt med tanke på Menneskesønnens komme. Beseglingstiden er meget kort og vil snart være over. Nå, mens de fire engler holder de fire vinder tilbake, er tiden inne til å gjøre vårt kall og utvelgelse sikker.

Kapitel 12 - Mystiske bankefenomener

Den 24.august 1850, fikk jeg se at de "mystiske bankefenomenene" skjedde ved Satans kraft. Noe av dem var direkte fra ham og noe indirekte gjennom hans medarbeidere, men alt kom fra Satan. Dette var hans verk, som han utførte på forskjellige måter. Men mange i kirkesamfunnene og i verden var omgitt av et så stort mørke at de trodde og forkynte at det var Guds kraft. Engelen sa: "Skulle ikke et folk søke til sin Gud? Skulle en søke til de døde på vegne av de levende? Skulle de levende gå til de døde for å få kunnskap? De døde vet ingenting. Isteden for å gå til den levende Gud går dere til de døde? Dere har forlatt den levende Gud for å samtale med de døde, som ikke vet noen ting." (Se Jes.8,19.20.) Jeg så at det snart ville bli betraktet som blasfemi å stille seg kritisk til bankefenomenene, og at de ville spre seg mer og mer. Satans makt ville øke. Noen av hans trofaste tilhengere ville få kraft til å utføre mirakler, til og med få ild til å falle ned fra himmelen foran menneskenes øyne. Det ble vist meg at disse moderne magikerne ved hjelp av bankefenomenene og hypnosen ville forklare alle de mirakler som vår Herre Jesus Kristus gjorde, og at mange ville tro at de mektige under som Guds Sønn utførte mens han var på jorden, ble utført med denne samme kraften. Jeg ble vist tilbake til Mose tid og fikk se de tegn og under som Gud gjorde ved ham for Farao, og de fleste av dem ble etterlignet av de egyptiske magikerne. Like før den endelige befrielse av de hellige ville Gud virke med kraftfor sitt folk, og disse moderne magikerne ville bli tillatt å etterligne Guds under.

Den tid vil snart komme da vi vil måtte holde oss fast i Jehovas sterke arm. For alle disse store tegn og mektige under fra djevelen har til hensikt å bedra Guds folk og vinne over det. Våre sinn må være vendt til Gud. Vi må ikke frykte det de ugudelige frykter og ære det de ærer, men modige og tapre forsvare sannheten. Kunne våre øyne bli åpnet, ville vi se de onde engler rundt oss, mens de prøver å finne ut nye måter å plage og tilintetgjøre oss på. Da ville vi også se Guds engler som beskytter oss mot deres makt. For Guds vaktsomme blikk hviler alltid over Israel til det gode. Hvis det vil sette sin lit til ham, vil han beskytte og frelse sitt folk. Når fienden vil komme inn som en flodbølge, vil Guds Ånd reise et banner mot ham.

Engelen sa: "Husk at du er på forhekset grunn." Jeg så at vi må våke, ha på oss den fulle rustning og gripe troens skjold. Da skal vi bli istand til å stå, og den ondes brennende piler kan ikke skade oss.

Kapitel 13 - Budbærerne

Herren har ofte vist meg situasjonen til de spredte juveler, som ennå ikke har fått lyset om den nåværende sannhet, og den nød de er i. Han har vist meg at budbærerne skulle haste til dem så fort som mulig for å gi dem lys. Det er mange rundt oss som bare trenger å få bort sine forutinntatte meninger, og få bevisene på vår nåværende stilling vist seg gjennom Ordet, så vil de med glede ta imot den nåværende sannhet. Budbærerne burde søke etter sjeler, som de som må avlegge regnskap. Deres liv må bære preg av strev og sjelekval, mens byrden av den dyrebare, men ofte lidende Jesu sak hviler på dem. De må vende seg bort fra verdslige interesser og bekvemmeligheter. De må sette som sitt høyeste mål å gjøre alt de kan for å fremme den nåværende sannhet og frelse sjeler som er i ferd med å gå fortapt.

De vil også få en rik belønning. De som blir reddet av dem og til sist frelst, vil for alltid skinne som stjernene i deres gledes krone. For all evighet vil de ha tilfredsstillelsen av å vite at de har gjort hva de kunne for å forkynne sannheten i sin renhet og skjønnhet, så sjeler fikk kjærlighet til den, ble helligjort gjennom den og tok imot det uvurderlige privilegium å bli gjort rike, renset i Lammets blod og forlikt med Gud.

Før de gjør seg til talsmenn for nye, viktige trospunkter som de kanskje tror Bibelen underbygger, så jeg at hyrdene skulle rådføre seg med dem som de kan ha tillit til, de som har forkynt hele budskapet og som står fast på den nåværende sannhet. Da vil hyrdene stå samlet, og hyrdenes samhørighet ville bli lagt merke til av menigheten. Jeg så at denne fremgangsmåten ville hindre ulykkelige splittelser. På denne måten vil det heller ikke være fare for at den dyrebare flokken blir delt, og fårene spredt av mangel på hyrder.

Jeg så også at Gud hadde budbærere som han ville bruke i sin tjeneste, men de var ikke rede. De var for overfladiske til å kunne øve en god innflytelse over flokken. De følte ikke byrden for saken og snarer og har på oss Guds fulle rustning, vil de ugudeliges brennende piler treffe oss. Guds ord rommer mange dyrebare sannheter, men det er "den nåværende sannhet" som flokken trenger nå. Jeg har sett faren ved at budbærerne fjerner seg fra de viktige punkter i den nåværende sannhet for å konsentrere seg om emner som ikke vil samle flokken og rense sjelen. Her vil Satan utnytte enhver tenkelig mulighet til å skade saken og verdien av sjeler, som Guds budbærere må gjøre for å øve en god Innflytelse. Engelen sa: "Rens dere, dere som bærer Herrens kar! Rens dere, dere som bærer Herrens kar!" Jes.52,11. De kan oppnå lite, med mindre de fullstendig er overgitt til Gud. De må føle hvor viktig og alvorlig dette siste budskapet om tilgivelse er, som nå blir gitt til den spredte flokk. Noen som Gud ikke har kalt er svært villige til å gå ut og forkynne budskapet. Men hvis de hadde hatt en byrde for saken og følt ansvaret ved en slik oppgave, ville de ha veket tilbake og sagt med apostelen: "Hvem er vel dugelig til dette?" 2.kor.2,16. En grunn til at de er så villige til å gå ut, er at Gud ikke har lagt en byrde for saken på dem. Ikke alle som forkynte den første og den annen engels budskap kommer til å forkynne den tredje engels budskap, selv ikke etter at de fullt og helt

har tatt imot det, for noen har vært i så store villfarelser og bedrag, at de bare så vidt er i stand til å frelse sine egne sjeler. Hvis de tar på seg oppgaven å veilede andre, vil de bli brukt som et instrument til å overvinne dem.

Men jeg så at noen som tidligere hadde vært svært fanatiske, nå ville være de første til å gå ut før Gud sender dem, før de er renset fra sine villfarelser. Ved å blande villfarelse med sannhet, ville de fø Guds flokk med det. Hvis de fikk holde på med dette, ville flokken sykne hen og forvirring og død ville bli følgen. Jeg så at de måtte bli siktet og siktet inntil de var kvitt alle sine villfarelser, ellers kunne de aldri komme inn i riket. Budbærerne kunne ikke ha den samme tilliten til dømmekraften og vurderingsevnen hos dem som har vært utsatt for villfarelse og.fanatisme, som til dem som har vært i sannheten og ikke i store villfarelser. Andre igjen er for raske til å sende ut på misjonsmarken dem som nettopp har tatt imot den nåværende sannhet, som har mye å lære og mye å gjøre før de selv kan bli akseptert i Guds øyne, langt mindre peke ut veien for andre.

Jeg så nødvendigheten av at budbærerne spesielt er på vakt mot all fanatisme og hindrer den, hvor de enn måtte se den oppstå. Satan forsøker å trenge inn på oss fra alle kanter, og hvis vi ikke vokter oss for ham og har øynene åpne for hans fremgangsmåter og snarer og har på oss Guds fulle rustning, vil de ugudeliges brennende piler treffe oss. Guds ord rommer mange dyrebare sannheter, men det er "den nåværende sannhet" som flokken trenger nå. Jeg har sett faren ved at budbærerne fjerner sig fra de viktige punkter i den nåværende sannnhet for å konsentrere sig om emner som ikke vil samle flokken og rense sjelen. Her vil Satan udnytte enhver tenkelig mulighet til å skade saken.

Men slike emner som helligdommen i forbindelse med de 2300 dager, Guds bud og Jesu tro, er fullt tilstrekkelige til å forklare vår tidligere adventistiske historie, og vise hvor vi står i dag. Det vil styrke troen hos de tvilende og gi visshet om den herlige fremtiden. Dette har jeg ofte sett er de viktigste emnene som budbærerne skulle konsentrere seg om.

Hvis Herrens utvalgte budbærere skulle vente til alle hindringer ble fjernet, ville mange aldri gå og søke etter de bortkomme får. Satan vil komme med mange innvendinger for å få dem fra a gjøre sin plikt. Men de må gå ut i tro og tillit til ham som har kalt dem til sin gjerning. Han vil åpne veien for dem, så lenge det vil være til deres beste og til hans ære. Jesus, den store lærer og vårt eksempel, hadde ikke noe sted å hvile hodet. Hans liv var fylt av strev, sorg og lidelse. Til slutt gav han seg selv for oss. De som i Kristi sted bønnfaller sjeler om å forene seg med Gud og som håper å regjere med Kristus i herlighet, må ta del i hans lidelser her. "De som sår med gråt, skal høste med fryderop. De går gråtende og bærer den sæd de sår ut, de kommer hjem med fryderop og bærer sine kornbånd." Sa1.l26,5.6.

Kapitel 14 - Dyrets merke

I et syn jeg fikk den 27. juni 1850, sa min ledsagende engel: "Tiden er nesten utløpt. Gjenspeiler dere Jesu skjønne bilde som dere skulle?" Så ble jeg vist jorden og så at det måtte skje en forberedelse blant dem som i det siste har tatt imot den tredje engels budskap. Engelen sa: "Bli rede, bli rede, bli rede. Dere må dø enda mer fra verden enn hva dere hittil har gjort." Jeg så at et stort verk måtte gjøres for dem, og at det kun var liten tid å gjøre det på.

Deretter så jeg at de syv siste plagene snart ville bli utøst over dem som ikke har noe beskyttelse. Allikevel betraktet verden bare plagene som regn som var i ferd med å falle. Jeg ble så gjort i stand til å tåle det forferdelige synet av de syv siste plagene, som er Guds vrede. Jeg så at hans vrede var fryktelig og forferdelig, og hvis han skulle strekke ut sin hånd eller løfte den i harme, ville verdens folk bli som om de aldri hadde vært til. Eller de ville lide av uhelbredelige sår, og tærende plager ville komme over dem. De ville ikke kunne redde seg, men ville bli tilintetgjort av dem. Grepet av skrekk falt jeg ned for engelen og ba ham ta synet bort og skjule det for meg, for det var for grufullt. Da innså jeg som aldri før betydningen av å granske Guds ord nøye, for å forstå hvordan vi kan unngå plagene, som Ordet erklærer skal komme over de ugudelige som tilber dyret og dets bilde, og som tar merket på sine panner eller i sine hender. På bakgrunn av slike fryktelige advarsler og fordømmelser, undret det meg stort at noen kunne overtre Guds lov og hans hellige sabbat.

Paven har forandret hviledagen fra den syvende til den første dag i uken. Han har tenkt å forandre det budet som spesielt var gitt for å minne mennesket om sin skaper. Han har tenkt å forandre det største av alle budene. På denne måten har han gjort seg selv likeverdig med Gud, eller til og med opphøyet seg over Gud. Herren er uforanderlig, derfor er hans lov uforanderlig. Men paven har opphøyet seg over Gud ved å forsøke å forandre hans uforanderlige rettesnor for hellighet, rettferdighet og godhet. Han har trådd Guds hellige dag ned, og i kraft av sin egen autoritet har han satt en av de seks arbeidssdagene i dens sted. Hele nasjonen har fulgt etter dyret og hver uke berøver de Gud for hans hellige tid. Paven har laget en revne i Guds hellige lov, men jeg så at tiden forlengst var kommet for Guds folk til å sette den i stand og bygge opp det som var revet ned.

Jeg bønnfalt Guds engel om å frelse de av hans folk som hadde gått seg vill og redde dem for hans barmhjertighets skyld. Når plagene begynner å falle, vil de som fortsetter å bryte den hellige sabbaten, ikke som nå unnskylde seg for ikke å holde den. Når plagene faller vil deres munn være lukket, og den store Lovgiver vil forlange rettferdighet av dem som har spottet hans hellige lov og kalt den "menneskehetens svøpe," "elendig," og "skrøpelig." Når slike kjenner at denne loven holder dem i et jern grep, vil disse ordene vise seg for dem i levende bokstaver, og da vil de forstå sin synd i å spotte loven, som Guds ord kaller "hellig, rettferdig og god."

Så ble jeg vist til himmelens herlighet, til skattene som er samlet for de trofaste. Alt var skjønt og herlig. Englene ville synge en vakker sang. Så ville de holdt opp å synge og ta kronene av hodene og legge dem glitrende ned for den elskelige Jesu føtter og rope med melodiøs røst: "Herlighet. Halleluja!" Jeg sluttet meg til deres sang til pris og ære for Lammet. Hver gang jeg åpnet munnen for å prise ham, følte jeg den ubeskrivelige herligheten som omgav meg. Det var en stor, uendelig og evig herlighet. Engelen sa: "Den lille levning som elsker Gud og holder hans bud og er trofaste inntil enden, vil nyte denne herligheten og for alltid være sammen med Jesus og synge sammen med de hellige englene."

Så ble øynene mine dratt bort fra herligheten, og jeg ble vist levningen på jorden. Engelen sa til meg: "Vil dere unngå de syv siste plagene? Vil dere gå inn til herligheten og få del i alt som Gud har gjort i stand for dem som elsker ham. Er dere villige til å lide for hans sak? I så fall må dere dø så dere kan få leve. Bli rede, bli rede, bli rede. Dere må gjøre større forberedelser enn hva dere hittil har gjort, for Herrens dag kommer, ubarmhjertig med både forbitrelse og brennende vrede, for å legge landet øde og tilintetgjøre synderne. Ofre alt til Gud. Legg alt på hans alter selvet, eiendommer, ja alt du har, som et levende offer. Det vil koste alt å gå inn til herligheten. Samle dere skatter i himmelen hvor ingen tyv stjeler og rust ikke ødelegger. Dere må ta del i Kristi lidelser her, hvis dere vil ha del i hans herlighet der."

Himmelen vil allikevel bli billig nok, selv om vi oppnår den gjennom lidelser. Vi må fornekte selvet hele veien, daglig dø fra selvet, og la Jesus alene komme til syne. Vi må hele tiden betrakte hans herlighet. Jeg så at de som nylig har tatt imot sannheten, vil måtte lære hva det vil si å lide for Jesu skyld. De må gjennom lutrende prøvelser, for at de gjennom lidelser skal bli renset og gjort rede til å motta den levende Guds segl, gå gjennom trengselstiden, se Kongen i hans skjønnhet og bo sammen med Gud og rene, hellige engler.

Da jeg så hva vi må være for å kunne arve herligheten, og hvor meget Jesus har lidd for at vi skal få del i så rik en arv, ba jeg om at vi matte bli døpt til Kristi lidelser. At vi ikke måtte vike tilbake for prøvelser, men bære dem med tålmodighet og glede, fordi vi viste hva Jesus har lidd for oss, for at vi gjennom hans fattigdom og lidelse kunne bli gjort rike. Engelen sa: "Fornekt selvet, men dere må skynde dere.".Noen av oss har hatt tid til å bli kjent med sannheten skritt for skritt, og hvert skritt vi har tatt har gitt oss kraft til å ta det neste. Men nå er tiden nesten til ende, og det vi har brukt år på å lære, vil de måtte lære i løpet av få måneder. De vil også ha mye å legge bort og lære på nytt. De som ikke vil ta dyrets merke og dets bilde når befalingen går ut, må nu ha besluttsomhet til å si: NEI, vi vil ikke holde dyrets lov.

Kapitel 15 - De blinde leder de blinde

Jeg har sett hvordan de blinde veiledere arbeidet for å gjøre sjeler like blinde som seg selv, uten å være klar over hva som venter dem. De står sannheten imot og når den har fremgang, blir disse sjeler urolige, fordi de har betraktet disse lærere som Guds menn og har vendt seg til dem for å få lys. De stiller disse ledere spørsmål om sabbaten. Da de har til hensikt å fjerne det fjerde bud, vil de svare dem deretter. Jeg så at de mange begrunnelser som ble gitt for ikke å holde sabbaten, ikke var oppriktige. Den virkelige hensikten er å omgå Herrens sabbat og holde en annen dag enn den som er helliget og innviet av Jehova. Hvis de blir drevet fra ett standpunkt, vil de ta det motsatte, selv om det nye standpunktet like før var blitt forkastet som uriktig.

Guds folk er i ferd med å få en felles tro. De som holder Bibelens sabbat, får samme syn på bibelske sannheter. Blant de av adventfolket som går imot sabbaten, er det uenighet og splid. En legger frem sine argumenter mot å holde sabbaten, og sier at det er slik og slik. Deretter erklærer han at saken er utdebattert. Men fordi hans argumenter ikke avgjør saken og fordi sabbatsbevegelsen har fremgang, og Guds folk fortsatt holder fast ved den, forsøker en annen å undergrave den. Når han legger frem sine synspunkter for ikke å holde sabbaten, er hans argumenter de motsatte av hva den første kom med. Han legger frem en teori som er like mye på kant med andres oppfatninger som med vår. Det gjør også den tredje og den fjerde. Men ingen av dem vil legge det frem slik som det står i Guds ord: "Den syvende dagen er sabbat for Herren din Gud." 2.Mos.20,10. Slike, ble jeg vist, har et kjødelig sinn og er av den grunn ikke underlagt Guds hellige lov. De er innbyrdes uenige, men arbeider likevel iherdig for å fordreie Skriften så den stemmer overens med deres oppfatninger. De ønsker å lage et brudd i Guds lov for å forandre, oppheve eller gjøre hva som helst med det fjerde budet for å slippe å holde det. De ønsker å få flokken til å tie angående dette spørsmålet. Derfor tar de opp andre emner i håp om å bringe dem til taushet. De vil at de skal granske Bibelen så lite at deres ledere lett kan få villfarelse til å høres ut som sannhet og tar imot det som sannhet fordi de ikke løfter blikket høyere enn sine ledere.

Kapitel 16 - Forberedelse til enden

I Oswego, New York, den september 1850, viste Herren meg at et stort verk må bli utført for hans folk før det kan bli stående i striden på Herrens dag. Jeg ble vist de som hevder å være adventister, men som forkaster den nåværende sannhet. Jeg så at de var i oppløsning, og at Herrens hånd var iblant dem i denne innhøstningstiden for å splitte og spre dem, slik at de dyrebare juveler iblant dem,. som tidligere var blitt forført, kunne få øynene opp for sin sanne tilstand. Og når sannheten nå blir forkynt av Herrens budbærere, er de villige til å lytte. De ser dens skjønnhet og harmoni, og vender seg bort fra sine tidligere tros feller og villfarelser. De tar imot den dyrebare sannhet og blir i stand til å gjøre rede for sin tro.

Jeg så at de som er motstandere av Herrens sabbat, ikke kunne påvise at vår oppfatning er feilaktig ut fra Bibelen. Derfor ville. de baktale dem som tror sannheten og forkynner den og angripe deres karakter. Mange som tidligere hadde vært gudfryktige og elsket Gud og hans ord, er blitt så forherdet av å forkaste sannheten, at de ikke nøler med å komme med ondsinnet snakk og falske anklager mot dem som elsker den hellige sabbaten. Dette gjør de for å svekke den innflytelsen de øver, som fryktløst forkynner sannheten. Men dette vil ikke hindre Guds verk. Denne oppførselen fra dem som hater sannheten, vil i virkeligheten føre til at noen får øynene opp. Enhver juvel vil bli hentet ut og samlet. Herrens hånd vil samle levningen av sitt folk, og han vil fullføre verket på en herlig måte.

Vi som tror på sannheten skulle være meget forsiktige, slik at vi ikke gir noen grunn til å snakke ondt om det gode vi gjør. Vi bør forsikre oss om at alle skritt vi tar er i overensstemmelse med Bibelen. For de som hater Guds bud, vil fryde seg over våre feil og mangler, som de ugudelige gjorde i 1843.. .

Den 14. mai 1851, så jeg Jesu skjønnhet og herlighet. Mens jeg betraktet hans herlighet, falt det meg ikke inn at jeg noen gang skulle skilles fra ham. Jeg så et lys komme fra den herligheten som omgav Faderen og mens det nærmet seg meg, skalv og rystet jeg som et ospeløv. Jeg tenkte at hvis det traff meg ville jeg bli tilintetgjort, men lyset gikk forbi meg. Da fikk jeg en liten fornemmelse av hvilken stor og fryktelig Gud vi har med å gjøre. Da så jeg hvor lite noen forstår Guds hellighet. De bruker hans hellige og ærverdige navn uærbødig, uten å være klar over at det er Gud, den store og forferdelige Gud de snakker om. Mange bruker skjødesløse og uærbødige uttrykk når de ber, noe som smerter den vare Guds Ånd, og gjør at deres bønner blir stengt ute fra himmelen.

Jeg så også at mange ikke er klar over hva de må være for å kunne leve for Guds åsyn i trengselstiden uten en Ypperstеprest i helligdommen. De som får den levende Guds segl og er beskyttet i trengselstiden, må gjenspeile Jesu bilde til fullkommenhet.

Jeg så at mange forsømte den nødvendige beredelsen og så frem til at "vederkvegelsen" og "senregnet" skulle gjøre. dem i stand til å bli stående på Herrens dag og leve for hans åsyn.

A, hvor mange jeg så uten beskyttelse i trengselstiden! De hadde forsømt å gjøre den nødvendige beredelsen, derfor kunne de ikke få den vederkvegelsen som alle må ha, for å være i stand til å leve for en hellig Guds åsyn. De som nekter å la seg hugge til av profetene, og som forsømmer å rense sine sjeler ved lydighet mot hele sannheten, og som innbiller seg at deres tilstand er bedre enn hva den virkelig er,vil, når plagene faller, se at de skulle ha blitt formet og hugget til en plass i bygningen. Men da vil det ikke være tid til å gjøre det, og ingen Yppersteprest til å gå i forbønn for dem hos Faderen. Før dette skjer har den ytterst alvorlige erklæringen gått ut: "La den som gjør urett, fortsatt gjøre urett, og la den urene fortsatt bli uren! Og la den rettferdige fortsatt gjøre rettferdighet, og la den hellige fortsatt bli helliggjort!" Åp 22, 11. Jeg så at ingen kunne få del i "vederkvegelsen" hvis de ikke hadde vunnet seier over enhver skjødesynd,- over stolthet, selviskhet, kjærlighet til verden, og ethvert galt ord og handling. Derfor bør vi komme nærmere og nærmere Herren, og alvorlig søke den beredelse som er nødvendig for å bli stående i striden på Herrens dag. La alle huske at Gud er hellig, og at ingen unntatt hellige vesener noen gang kan bo i hans nærhet.

Kapitel 17 - Bønn og tro

Jeg er gjentatte ganger blitt vist at Guds barn forsømmer å be, særlig i sitt lønnkammer. Mange utøver ikke den tro som det er deres privilegium og plikt å utøve. De venter ofte på den følelsen som bare troen kan gi. Følelse er ikke tro. Dette er to forskjellige ting. Vi kan utøve tro, men glade følelser og velsignelser kan bare Gud gi. Guds kraft kommer til sjelen gjennom den levende tro, og denne troen er det i vår makt å utøve.

Ekte tro griper tak i og gjør krav på den velsignelsen som er lovt, før den er blitt virkelig. Vi må sende opp våre bønner i tro gjennom det andre forhenget, og la vår tro gripe tak i den velsignelsen som er lovt og så gjøre krav på den som vår. Vi må da tro at vi mottar velsignelsen, fordi vår tro griper tak i den og gjør den til vår etter Guds ord. "Derfor sier jeg dere: alt dere ber om i bønnen, tro bare at dere får det, så skal det bli gitt dere." Mark. I 1,24. Dette er tro, ekte tro, nemlig å tro at vi får velsignelsen før den er blitt virkelig. Når den velsignelsen som er lovt er blitt virkelig, slik at vi opplever den, da har vi praktisert tro. Men mange mener de har stor tro når de er fylt med Den Hellige Ånd, og at de ikke har tro hvis de ikke kan føle Åndens kraft. Slike forveksler tro med den velsignelsen som kommer av troen. Det riktige tidspunktet å utøve troen på, er når vi føler at vi mangler Ånden. Når mørke skyer samler seg over sinnet er det tid for å la troen trenge gjennom mørket og spre skyene. Ekte tro hviler på løftene i Guds ord, og bare de som er lydige mot Ordet, kan gjøre krav på dets herlige løfter. "Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det." Joh.15,7. "Og hva vi enn ber om, det får vi av ham, fordi vi holder hans bud og gjør det som er til behag for ham." 1.Joh.3,22.

Vi skulle be mer i vårt lønnkammer. Jesus er vintreet og vi er grenene. Hvis vi vil vokse og bære frukt, må vi stadig hente kraft og næring fra Det levende vintre, for atskilt fra Vintreet har vi ingen styrke.

Jeg spurte engelen hvorfor det ikke var mer tro og kraft i Israel. Han svarte: "Dere slipper Herrens arm for tidlig. Bær dine bønner inntrengende frem for tronen og hold ut i stor tro. Løftene er sikre. Tro at dere vil få de ting dere ber om og dere skal få dem." Elias ble vist meg. Han var underlagt de samme skrøpeligheter som oss. Han ba inntrengende, og hans tro bestod prøven. Syv ganger ba han til Herren, og til sist kom skyen frem. Jeg så at vi hadde tvilt På de sikre løftene, og at vi hadde såret vår Frelser ved vår mangel på tro. Engelen sa: "Ta rustningen på dere, og fremfor alt ta på dere troens skjold, for det vil beskytte hjertet, selve livet, mot de ugudeliges brennende piler." Hvis fienden kan få de mismodige til å vende blikket bort fra Jesus og til seg selv, så de tenker på sin egen uverdighet isteden for å tenke på Jesu verdighet, hans kjærlighet, hans fortjeneste, hans store barmhjertighet, da vil han ta fra dem troens skjold og dermed oppnå sin hensikt. De vil bli utsatt for hans sterke fristelser. De svake skulle derfor se til Jesus og tro på ham, da praktiserer de tro.

Kapitel 18 - Innhøstningstiden

Den 23. september, viste Herren meg at han for annen gang hadde strukket ut hånden for å samle levningen av sitt folk og at anstrengelsene må bli fordoblet i denne innhøstningstiden. Da Israel ble spredt, var det hjemsøkt og splittet, men i denne innhøstningstiden vil Gud lege og forbinde sitt folk. Da det ble spredt, hadde anstrengelsen for å utbre sannheten liten virkning og resulterte i lite eller ingenting. Men i innhøstningstiden, når Gud har begynt å samle sitt folk, vil anstrengelsene for å spre sannheten lykkes. Alle burde stå samlet og arbeide med iver. Jeg så at det var galt av noen å henvise til tiden for spredningen som et eksempel på hvordan vi i innhøstningstiden skal ledes. For hvis Gud ikke skulle gjøre mere for oss nå enn han gjorde da, så ville Israel aldri bli samlet. Jeg har sett at 1843 plansjen var ledet av Herrens hånd og at den ikke må forandres. Tallene var slik som han ønsket at de skulle være. Men hans hånd skjulte en feiltagelse i noen av tallene, slik at ingen kunne se den før han fjernet hånden.

Deretter så jeg med hensyn til det "daglige" (Dan.8,12.), at ordet Herren har vist meg at den tredje engels budskap må lyde og bli forkynt for de spredte Herrens barn, men det må ikke baseres på tid. Jeg så at noen fikk en falsk glød ved at tid ble forkynt. Men den tredje engels budskap er sterkere enn tid. Jeg så at dette budskapet kan stå på sitt eget grunnlag. Det trenger ikke å bli styrket av tidselementet. Det vil bli forkynt med mektig kraft. Budskapet vil gjøre sin virkning og avsluttes i rettferdighet.

Så ble jeg vist noen som er i stor villfarelse ved å tro at det er deres plikt å reise til det gamle Jerusalem. De tror de har en oppgave å utføre der før Herren kommer. En slik oppfatning vil lede tankene og interessen bort fra den nåværende oppgave for Herren under den tredje engels budskap. For disse som tror at de må reise til Jerusalem, vil ha sine tanker der, og deres midler vil ikke bli brukt til å forkynne den nåværende sannhet, men vil bli brukt slik at de og andre kan komme seg til Jerusalem. Jeg så at en slik misjon ikke ville bringe med seg noe positivt. Det vil ta lang tid bare å få noen få jøder til å tro på Jesu første komme, for ikke å nevne hans annet komme. Jeg så at noen var sterkt forført av Satan angående disse tingene. Sjeler rundt dem kunne ha blitt hjulpet i dette landet og ledet til å holde Guds bud, men de lot dem gå fortapt. Jeg så også at det gamle Jerusalem aldri kommer til å bli gjenoppbygget, og at Satan gjør sitt beste for å lede tankene til Guds barn til disse tingene nå i innhøstningstiden, for å hindre dem fra å rette all sin oppmerksomhet mot Herrens nåværende oppgaver. Dette gjør at de forsømmer de nødvendige forberedelser til Herrens dag.

Kjære leser: En følelse av plikt overfor mine brødre og søstre, og et ønske om at sjelers blod ikke må bli funnet på mine klær, har motivert meg til å skrive denne lille boken. Jeg er klar over den skepsis som mange nærer overfor syner. Mange som bekjenner at de venter på Jesu komme og forkynner at vi lever i de "siste dager," sier de er fra Satan. Jeg venter mye motstand fra slike. Hadde jeg ikke følt at Herren venter dette av meg, ville jeg ikke ha

offentliggjort mine syner på denne måten, fordi de sannsynligvis vil resultere i hat og hån fra noen. Men jeg frykter Gud mere enn mennesker.

Da Herren i begynnelsen gav meg budskaper å overbringe til sitt folk, var det vanskelig for meg å formidle dem. Ofte tonet jeg dem ned og gjorde dem så milde som mulig, av frykt for å såre noen. Det var en stor prøvelse å forkynne budskapene slik Herren gav dem til meg. Jeg forstod ikke hvor utro jeg var og så ikke synden og faren ved en slik fremgangsmåte, før jeg i et syn ble brakt frem for Jesus. Han så på meg med mishag og vendte ansiktet bort fra meg. Det er ikke mulig å beskrive den angst og sjelekval jeg følte da. Jeg falt ned på kne for ham og hadde ikke kraft til å si et eneste ord. Å, som jeg ønsket å skjule meg for dette fryktelige blikket! Da forstod jeg til en viss grad hva de fortapte vil føle, når de roper til fjellene: "Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede." Åp.6.16.

Snart ba en engel meg om å reise meg. Det synet som da møtte meg kan knapt beskrives. Jeg ble vist en gruppe som hadde håret og klærne i uorden, og ansiktsuttrykkene var et bilde på fortvilelse og redsel. De kom bort til meg og gned klærne sine mot mine. Jeg så at klærne mine ble tilsølt med blod, og at blodet tæret hull i dem. Igjen falt jeg som død ned for min ledsagende engel. Jeg fikk ikke frem en eneste unnskyldning. Tungen nektet å røre seg, og jeg ønsket å konnne meg bort fra dette hellige stedet. Engelen reiste meg opp på bena igjen og sa: "Dette er ikke din stilling nå, men denne scenen er blitt vist deg for at du skal vite hva din situasjon kommer til å bli, hvis du unnlater å kunngjøre for andre hva Herren har åpenbart for deg. Men hvis du er trofast inntil enden, skal du spise av livets tre og drikke av livets vann. Du vil komme til å lide meget, men Guds nåde er tilstrekkelig for deg." Da var jeg villig til å gjøre alt som Herren ventet av meg, for at jeg kunne oppnå hans velvilje og ikke utsettes for hans fryktelige blikk.

Noen ganger har jeg blitt utsatt for falske beskyldninger om å forkynne spiritistiske synspunkter. Men før redaktøren av "Day Star" falt i den villfarelsen, gav Herren meg et syn om den sørgelige og ødeleggende virkning som han og andre vil ha på flokken, ved å forkynne denne spiritistiske oppfatningen. Jeg har ofte sett at den elskelige Jesus er en person. Jeg spurte ham om hans Far var en person og hadde en skikkelse som hans. Jesus svarte, "Jeg er et nøyaktig bilde på min Fars person."

Jeg har ofte sett at en spiritistisk oppfatning føre til at himmelen mister all sin herlighet I manges sinn har Davids trone og Jesu elskelige skikkelse blitt brent opp i spiritismens flammer. Jeg har sett at noen som er blitt ført vill og er forledet til å tro på denne villfarelsen, igjen vil bli ført tilbake til sannheten. Men det vil være neste umulig for dem helt å bli kvitt spiritismens forførende makt. Slike skulle helhjertet bekjenne villfarelsen og vende seg bort fra den for alltid.

Kjære leser, jeg anbefaler deg Guds ord som en rettesnor for din tro og dine gjerninger. Etter dette Ord vil vi bli dømt. Gjennom dette Ord har Gud lovet å gi oss syner i de "siste

dager." Ikke for å introdusere nye trospunkter, men for å hjelpe sitt folk og rettlede dem som farer vill fra Guds ord. Slik behandlet Gud Peter da han var i ferd med å sende ham til å forkynne for hedningene. (Åp.gj.10.kap.)

Kapitel 19 - Søster Whites drømmer

Til dem som kommer til å utgi dette lille skriftet vil jeg si, at det bare er beregnet på de oppriktige og ikke på dem som vil spotte de ting som hører Guds Ånd til.

Jeg drømte at jeg så et tempel. Mange mennesker strømmet dit i samlet flokk. Bare de som tok tilflukt i templet ville bli frelst ved tidens ende. Alle som ble igjen utenfor ville gå fortapt for alltid. Mengden utenfor gikk sine egne veier og spottet og gjorde narr av dem som gikk inn i templet. De sa at denne frelsesplanen var et listig bedrag, og at det slettes ikke var noen fare som man måtte unngå. De grep til og med tak i noen for å hindre dem i å skynde seg innenfor murene.

Jeg var redd for å bli ledd ut og gjort narr av. Derfor tenkte jeg det var best å vente til folkemengden hadde fjernet seg, eller til jeg kunne gå inn ubemerket. Men folkemengden økte isteden for å minke. Av frykt for å komme for sent, skyndte jeg meg hjemmefra og presset meg gjennom folkemengden. I min iver etter å nå templet, overså jeg den store folkemengden som omgav meg. Da jeg kom inn i bygningen så jeg at det store templet ble holdt oppe av en umåtelig stor søyle. Et såret og blødende Lam var bundet fast til den. Alle som var tilstede så ut til å forstå at dette Lammet var blitt såret og slått for vår skyld. Alle som kom inn i templet,måtte gå bort til det og bekjenne sine synder.

Like foran Lammet var det en forhøyning, hvor det satt noen som så meget lykkelige ut. Himmelsk lys syntes å skinne på ansiktene deres. De priste Gud med lovsang. Det lød som englesang. De hadde kommet frem for Lammet, bekjent sine synder, blitt tilgitt, og nå så de med stor forventning frem til en gledelig begivenhet.

Like etter at jeg var kommet inn i bygningen, kom en følelse av frykt og skarn over meg, fordi jeg måtte ydmyke meg i disse menneskenes nærvær. Men jeg følte meg tvunget til å gå fremover. Mens jeg sakte banet meg vei rund søylen for å komme frem til Lammet, lød basunen og templet skalv. Et gledesrop lød fra de hellige. Et blendende lys opplyste bygningen, så ble alt stummende mørkt. De lykkelige menneskene hadde forsvunnet med lyset, og jeg stod alene tilbake i den trykkende nattestillheten.

Jeg våknet full av angst og klarte nesten ikke å overbevise meg selv om at jeg hadde drømt. Det så ut for meg som om min skjebne var forutbestemt, at Herrens Ånd hadde forlatt meg, for aldri å vende tilbake. Min fortvilelse ble om mulig enda større.

Like etter hadde jeg en annen drøm. Jeg satt nedsunken i håpløs fortvilelse med .ansiktet i hendene, fylt av disse tankene: Hadde Jesus vært på jorden, så ville jeg ha gått til ham, kastet meg ned for føttene hans og fortalt ham alle mine sorger. Han ville ikke ha vendt seg bort fra meg, men ville ha vist barmhjertighet mot meg. Jeg ville ha kommet til å elske og tjene ham for bestandig. Akkurat da gikk døren opp, og en person med en vakker skikkelse og pene

ansiktstrekk kom inn. Han så medlidende på meg og sa:" ønsker du å se Jesus? Han er her. Du kan få møte ham hvis du ønsker det. Ta med deg alt du eier og følg meg."

Jeg hørte dette med ubeskrivelig glede. Glad samlet jeg sammen mine få eiendeler, alt mitt dyrebare gods og fulgte etter min veiviser. Han førte meg til en bratt og tilsynelatende spinkel trapp. Da jeg skulle til å gå opp trappetrinnene, advarte han meg og sa at jeg måtte holde blikket festet oppover, så jeg ikke skulle bli svimmel og falle. Mange andre som hadde klatret opp den bratte trappen, hadde falt ned før de nådde toppen.

Til slutt nådde vi det siste trinnet og stod ved døren. Her ba min veiviser meg om å legge fra meg alle de tingene som jeg hadde brakt med meg. Jeg la dem villig ned. Han åpnet så døren og ba meg gå inn. øyeblikkelig stod jeg foran Jesus. Det vakre ansiktet var ikke til å ta feil av. En slik mektig utstråling av godhet og kongelighet kunne ikke tilhøre noen annen. Mens blikket hans hvilte på meg, forstod jeg at han kjente til alle forhold i livet mitt og alle mine innerste tanker og følelser:

Jeg forsøkte å skjule meg for blikket hans, fordi jeg ikke følte meg i stand til å holde ut hans granskende øyne. Men han kom nærmere med et smil, og idet han la hånden på hodet mitt sa han:

"Frykt ikke." Lyden av hans melodiøse sternme fylte hjertet med en lykke som jeg aldrig tidligere hadde følt. Jeg var altfor lykkelig til å si et ord. Overveldet av ubeskrivelig. Glede sank jeg kraftløs ned ved føttene hans. Mens jeg lå der hjelpeløs passerte skønne og herlige scener for mit indre blikk og jeg så ut til å ha nådd himmelens trygghet og fred. Etter en stund vente kreftene tilbake, og jeg reiste meg opp. Jesu kjærlige øyene var fremdeles, festet på meg og hans smil fylte mitt hjerte med glede. Hans nærvær fylte meg med hellig ærefrykt og ubeskrivelig kjærlighed.

Min veileder åpnet nå døren, og vi gik ut sammen. Han ba mig ta opp igen de tingene jeg hadde lagt igjen utenfor. Etter at jeg hadde gjort dette gav han meg en grønn snor som var nøstet sammen. Denne ba han meg feste ved hjertet. Når jeg ønsket å se Jesus, skulle jeg ta den frem og trekke den ut så lang den var .Han advarte meg mot å la den ligge nøstet opp altfor lenge, for at den ikke skulle floke seg til og bli vanskelig å rette ut. Jeg plasserte snoren nærmest hjertet og steg glad ned de bratte trinnene, idet jeg priste Herren. Lykkelig fortalte jeg alle jeg møtte hvor de kunne finne Jesus. Denne drømmen gav meg håp. Den grønne snoren symboliserte tro i mit sinn. Skønnheten og enkeltheten ved å stole på Gud , begynte å demre for min uopplyste sjel.

Kapitel 20 - William Millers Drøm

Jeg drømte at Gud ved hjelp av en usynlig hånd hadde sendt meg et kunstferdig utsmykket skrin, omtrent ti tommer langt, seks tommer bredt og seks tommer høyt. Det var laget av ibenholt og vakkert utsmykket med perler. Det var festet en nøkkel til skrinet. Øyeblikkelig tok jeg nøkkelen og åpnet skrinet. Til min store forundring og overraskelse fant jeg det fylt med mange slags edelstener, diamanter, verdifulle stener og gull og sølvmynter i alle størrelser og verdi; som var vakkert plassert rundt omkring i skrinet. Slik de lå, utstrålte de et lys og en herlighet som bare kunne sammenlignes med solens.

Jeg tenkte at det ikke var riktig av meg å nyte dette vakre synet alene selv om mitt hjerte frydet seg over innholdets glans, skjønnhet og verdi. Derfor satte jeg det midt på et bord i rommet mitt. Jeg sendte beskjed rundt omkring om at alle som ønsket å se det herligste og mest strålende syn som noe menneske hadde sett i dette liv, var velkomne.

Folk begynte å komme inn, først noen få. Deretter flere og flere, inntil det var samlet en større folkemengde. Første gang de så ned i skrinet, ropte de av glede og forundring. Men når tilskuertallet økte, begynte alle å røre ved edelstenene. De tok dem ut av skrinet og strødde dem utover bordet.

Den tanken slo meg at eieren ville kreve skrinet og edelstenene tilbake. Hvis jeg tillot dem å bli spredt utover, ville jeg ikke bli i stand til å legge dem tilbake på riktig plass i skrinet igjen. Jeg følte at jeg aldri ville klare å bære ansvaret, for det ville bli umåtelig stort. Jeg begynte da å bønnfalle menneskene rundt meg om ikke å røre dem eller å ta dem ut av skrinet. Men jo mer jeg bønnfalte, desto mere spredte de dem. Til slutt så de ut til å være spredt over hele rommet, på gulvet og ut over alle møblene i rommet.

Så oppdaget jeg at menneskene blant de ekte edelstener og mynter hadde spredt utallige uekte edelstener og falske mynter. Jeg ble meget oppbragt over deres utakknemlighet og dårlige 62 skrinet av mannen, som tilsynelatende uanstrengt hadde lagt dem på plass. Jeg ropte høyt av fryd, og dette ropet vekket meg oppførsel og irettesatte og bebreidet dem for det. Men jo mere jeg irettesette dem, desto mere spredte de uekte edelstener og falske mynter blant de ekte.

Jeg ble irritert og begynte å bruke makt for å skyve dem ut av rommet. Mens jeg skjøv en ut, kom det tre nye inn. De tok med seg skitt og sagflis og sand og alt slags rask, inntil det dekket alle de ekte edelstenene, diamantene og myntene og skjulte dem. De rev også skrinet mitt i stykker og spredte delene blant rasket. Jeg følte at intet menneske tok hensyn til min sorg og harme. Helt motløs og nedtrykt satte jeg meg gråtende ned.

Mens jeg satt slik og gråt og sørget over mitt store tap, og over det ansvaret Jeg hadde, kom jeg til å huske på Gud. Jeg ba intrengende om at han måtte sende meg hjelp. Øyeblikkelig gikk døren opp. En mann kom inn, og da forlot alle menneskene rommet. Han hadde en

feiekost i hånden. Han åpnet vinduene og begynte å feie rask og skrot ut av rommet. Jeg ropte til ham at han måtte være forsiktig, for det var noen dyrebare edelstener blant skrotet. Han ba meg om ikke å være engstelig, for han ville ta seg av dem.

Han feide bort rask og skrot, uekte edelstener og falske mynter. Alt forsvant ut av vinduet i en sky, som vinden førte bort. Midt Under travelheten lukket jeg øynene et lite øyeblikk. Da jeg åpnet dem igjen var alt rasket borte. De dyrebare edelstenene, diamantene, gullet og sølvmyntene lå spredt i store mengder ut over hele rommet.

Så satte han et skrin på bordet, som var større og vakrere enn det forrige. Han tok edelstenene, diamantene og myntene opp med hendene og la dem opp i skrinet til alle var tatt opp, selv om noen av diamantene ikke var større enn et knappenålshode. Så ba han meg: "kom og se."

Jeg så ned i skrinet,men øynene ble blendet av synet. De skinte med en ti ganger sterkere glans. Jeg trodde de hadde fått riper da de ble trådt ned i sanden av de ugudelige menneskene, som hadde spredt dem og trådt dem ned i støvet. De var vakkert plassert i skrinet av mannen, som tilsynelatende uanstrengt hadde lagt dem på plass. Jeg ropte høyt, og dette ropet vekket meg.

Kapitel 21 - En forklaring

Kjære kristne venner! Etter at jeg har gitt en kortfattet be skrivelse av mine erfaringer og syner, offentliggjort i 1851, ser det ut til å være min plikt å forklare enkelte ting i det lille skriftet nærmere, og fortelle om andre syner jeg nylig har hatt.

1. På side 18 står følgende: "Jeg så at den hellige sabbaten er og vil bli skillet mellem Guds sanne Israel og de vantro og at sabbaten er det store trosspørsmålet som vil forene hjertene til Guds kjære ventende hellige. Jeg så at Gud har barn som ikke ser at det er nødvendig å holde sabbaten, men de har ikke forkastet lyset om den. I begynnelsen av trengselstiden ble vi fylt med Den Hellige Ånd da vi gikk ut og forkynte sabbaten mere fullstendig." Dette synet ble gitt meg i 1847, da bare en meget liten del av adventfolket holdt sabbaten. Blant disse igjen var det bare noen som mente at helligholdelsen av den var et avgjørende skille mellom Guds folk og de vantro. Denne profetien begynner nå å gå i oppfyllelse. Begrepet "begynnelsen av trengselstiden," som er nevnt her, gjelder ikke den tiden da plagene vil begynne å falle, men en kort periode like før de faller, mens Jesus ennå er i helligdommen. På den tiden, når frelsesplanen er i ferd med å avsluttes, vil trengsel komme over jorden. Nasjonene vil bli vrede, men de vil allikevel bli holdt i stange for ikke å hindre den tredje engels budskap .På den tiden vil "senregnet" eller "vederkvegelsen" komme fra Herren for å gi kraft til den tredje engels høye rop, for å gjøre de hellige i stand til å bli stående når de syv siste plager kommer til å falle.

2. Synet om "den åpne og den lukkede døren", på sidene 25-27, fikk jeg i 1849. At Åp. 3,7.8. kunne anvendes på den himmelske helligdom og Jesu midlertjeneste der, var en helt ny tanke for meg. Jeg hadde aldri hørt denne tanken bli fremsatt av noen. Nå som helligdoms læren er blitt forstått fullt ut, sees denne anvendelsen av skriftstedet i sin fulle kraft og skjønnhet.

3. Synet om at Herren "for annen gang hadde strukket ut sin hånd for å samle levningen av sitt folk," på side 53, henviser bare til den enhet og styrke som engang hersket blant de som ventet på Kristus, og til den kjensgjerning at han har begynt å gjenforene og reise opp sitt folk på nytt.

4. Spiritistiske åpenbaringer. På side 26 står følgende:" Jeg så at de mystiske bankefenomenene i New York og andre steder var Satans verk. Slike ting vil bli mer og mer vanlige, ikledd et religiøst skinn for å skape en falsk trygghetsfølelse blant de forførte. Han ønsker å få Guds folk til å interessere seg for disse tingene og hvis mulig, få dem til å tvile på Den Hellige Ånds undervisning og kraft." Dette synet ble gitt meg i 1849, for nesten fem år siden. De spiritistiske åpenbaringer begrenset seg stort sett til byen Rochester, kjent som "Bankefenomenene i Rochester." Siden den gang har denne falske læren spredt seg mer enn noen har kunnet forestille seg.

Mye av synet på side 40, med tittelen "Mystiske Banke fenomener," som ble gitt meg i august 1850, er siden gått mer og mer i oppfyllelse. Her er et utdrag: "Jeg så at det snart vil bli betraktet som blasfemli å stille seg kritisk til bankefenomenene, og at de vil spre seg mer og mer. Satans makt vil øke. Noen av hans trofaste tilhengere ville få kraft til å utføre mirakler, til og med få ild til å falle ned fra himmelen foran menneskenes øyne. Det ble vist meg at disse moderne magikerne ved hjelp av bankefenomenene og hypnosen, ville forklare alle de miraklene som vår Herre Jesus Kristus gjorde, og at mange ville tro at de mektige under som Guds Sønn utførte mens han var på jorden, ble utført av denne samme kraften."

Jeg så hvor stor utbredelse bedraget med bankefenomenene ville få. Hadde det vært mulig, ville de forført selv de utvalgte. Satan har makt til å mane frem for oss skikkelser som gir seg ut for å være våre slektninger og venner, som nå sover i Jesus. Det vil se ut som disse vennene er blant oss. De vil ordlegge seg som de gjorde mens de var her, med de ordene vi var fortrolige med. Den stemmen som var så karakteristisk for dem mens de levde, vil lyde i våre ører. Alt dette gjør han for å forføre de hellige og bedra dem til å tro på denne villfarelsen.

Jeg så at de hellige må få en grundig forståelse av den nå værende sannhet. Det kan bare Skriften gi dem. De må forstå de dødes tilstand. For djevlers ånder vil vise seg for dem og gi seg ut for å være nære venner og slektninger. De vil påstå at sabbaten er blitt forandret og komme med andre ubibelske læresetninger. De vil gjøre alt som står i deres makt for å vinne sympati og vil utføre mirakler for å underbygge sine ord. Guds folk må berede seg til å motstå disse åndene med den bibelske sannhet at de døde vet ingenting, og at de som viser seg for dem er onde ånder. Våre tanker må ikke bli distrahert av ting rundt oss, men vi må dvele ved den nåværende sannhet. Vi må forberede oss til å gi en begrunnelse for vårt håp med saktmodighet og frykt. Vi må søke visdom fra det høye, så vi kan bli stående i denne villfarelsenes og forføreIsenes tid.

Vi må sette oss grundig inn i grunnlaget for vår tro, for vi vil måtte gi en begrunnelse for den fra Skriften. Denne forføreIsen vil spre seg, og vi vil måtte bekjempe den ansikt til ansikt. Hvis vi ikke er rede, vil vi bli forført og overvunnet. Men hvis vi for vår del gjør alt vi kan for å være rede til den kottflikten som er like foran oss, vil Gud gjøre sin del, og hans mektige arm vil beskytte oss. Han vil heller sende hver engel i himmelen til unnsetning for de trofaste sjeler og danne en mur rundt dem, enn at de skal bli forført og forledet av Satans falske mirakler.

Jeg så bedragene med bankefenomenene - hvor hurtig denne forførelsen spredte seg. Jeg ble vist et tog som gikk med lynets hastighet. Engelen ba meg se nøye etter. Jeg studerte toget. Det så ut som om hele verden var ombord, og at det ikke var en eneste tilbake. Engelen sa: "De blir bundet i bunter klare til å brennes."

Så viste han meg konduktøren, som så ut som en verdig, vakker person, som alle passasjerene så opp til og æret. Jeg ble forvirret og spurte min ledsagende engel hvem det var. Han svarte: "Det er Satan. Han er konduktøren forkledd som en lysets engel. Han har forført

verden. De er overgitt til sterke villfarelser for å tro løgnen, så de kan bli fordømt. Hans medarbeider nest etter ham i rang er togføreren. Andre av hans medarbeidere er ansatt i forskjellige stillinger etter som han trenger dem, og de går alle mot fortapelsen med lynets hastighet."

Jeg spurte engelen om det ikke var noen tilbake. Han ba meg se i den motsatte retningen. Jeg så en liten flokk som gikk på en smal sti. Alle så ut til å være nært knyttet sammen ved hjelpr av sannheten, i grupper eller kompanier. Engelen sa: "Den tredje engel binder eller besegler dem i bunter for det himmelske forrådskammer." Denne lille gruppen så sliten ut, som om den hadde gjennomgått harde prøver og vanskeligheter. Det så ut som om solen nettopp hadde kommet frem bak en sky og skinte på ansiktene deres. Det fikk dem til å se triumferende ut, som om seieren var innen rekkevidde.

Jeg så at Herren har gitt verden anledning til å oppdage dette bedraget. For den kristne er dette ene forholdet bevis godt nok, hvis det ikke hadde vært noe annet: Det ikke er gjort noen forskjell mellom det gode og det onde. Satan fremstiller det som om Thomas Paine befinner seg i himmelen og er meget aktet og æret der, han hvis legeme nå er forvitret til støv og som vil bli vekket opp ved slutten av de tusen år, ved den annen oppstandelse, for å motta sin belønning og lide den annen død. Satan brukte ham på jorden så lenge han kunne, og nå fortsetter han det samme bedraget ved å la det se ut som at Thomas Paine er høyt aktet og æret i himmelen, Det som han forkynte her, gir Satan inntrykk av at han lærer bort i himmelen, Det er de som har betraktet hans liv og død og hans falske forkynnelse med skrekk mens han levde, men som nå villig lar seg undervise av ham, en av de mest onde og falske menn, en som foraktet Gud og hans lov,

Han som er løgnenes far, forblinder og forfører verden ved å la sine engler utgi seg for å tale på vegne av apostlene, og lar det se ut som om de går imot det de skrev under Den Hellige Ånds inspirasjon på jorden, Disse løgnens engler gir inntrykk av at apostlene tar avstand fra sin egen lære, og at de hevder den er blitt forfalsket. På denne måten fryder Satan seg over å skape usikkerhet blant de bekjennende kristne og overfor verden med hensyn til Guds ord, Den hellige bok hindrer og avslører hans planer, derfor leder han dem til å tvile på dens guddommelige opprinnelse, Han forsøker å gi inntrykk av at denne vantro, Thomas Paine, kom rett inn i himmelen da han døde, og at han nå er opptatt med å undervise verden sammen med de hellige apostlene, som han hatet mens han var på jorden,

Satan tildeler hver av sine engler oppgaver, Han pålegger dem å være lure, listige og slue, Han instruerer noen til å opptre som apostlene gjorde og til å tale som dem, mens andre kan opptre som vantro og ugudelige menn, som forbannet Gud i døden, men som nå gir skinn av å være dypt religiøse, Det er ikke gjort noen forskjell på de helligste apostler og de største vantro, Begge blir fremstilt som om de forkynner den samme lære, Det spiller ingen rolle hvem Satan taler gjennom, bare han kan oppnå sin hensikt. Han var så nært knyttet til Paine på jorden og hjalp ham i hans arbeide, at det er en lett sak for ham å kjenne de ordene Paine

brukte, og etterligne håndskriften til en som tjente ham så trofast og som oppfylte hans hensikt så godt. Satan dikterte mange av hans skrifter, og gjennom sine engler er det nå en lett sak for ham å gi inntrykk av at de kommer fra Thomas Paine, som da han levde, var en hengiven tjener for den onde. Dette er Satans mesterverk. Denne forkynnelsen som gir seg ut for å komme fra apostler, hellige og ugudelige menn som er døde, kommer direkte fra hans sataniske majestet.

Den kjensgjerning at Satan hevder at en som han har elsket så høyt og som hatet Gud så inderlig, nå er sammen med hellige apostler og engler i herligheten, burde være tilstrekkelig til å fjerne sløret fra alles sinn og avsløre Satans fordekte, listige gjerninger. Han sier rett og slett til verden og til de vantro: Uansett hvor ond du er, uansett om du tror på Gud og Bibelen eller mistror dem, så kan du leve som du lyster, for himmelen er allikevel ditt hjem. For alle vet at Thomas Paine er i himmelen, hvor han er høyt æret. Dere vil også uten tvil komme dit. Denne villfarelsen er så opplagt at alle kan se den hvis de vil. Gjennom personer som Thomas Paine virker Satan som han har gjort siden fallet. Han er gjennom sin kraft og løgnens under i ferd med å ødelegge håpets grunnvoll og slukke det lyset, som lyser opp den kristnes smale vei til himmelen. Han får verden til å tro at Bibelen ikke er inspirert, ikke bedre enn en eventyrbok og tilbyr en erstatning, som er: spiritistiske åpenbaringer.

Dette er en metode som han fullt ut behersker og har full kontroll over. Han kan få verden til å tro hva han vil. Han sørger for at den boken som vil dømme ham og hans tilhengere, ikke blir lest. Det er hva han ønsker. Han fremstiller verdens Frelser som bare et vanlig menneske. Slik som de romerske soldatene som voktet Jesu grav, spredte løgnen som ypperstеprestene og de eldste la i munnen på dem, slik vil de stakkars forførte tilhengere av disse såkalte spiritistiske åpenbaringer gjenta Satans løgn og gi inntrykk av at det ikke er noe mirakuløst ved vår Frelsers fødsel, død og oppstandelse. Etter å ha skjøvet Jesus i bakgrunnen, henleder de verdens oppmerksomhet til seg selv, sine mirakler og løgnens under, som de hevder langt overgår Kristi gjerninger. På denne måten blir verden lokket i fellen og dysses inn i en følelse av sikkerhet. Den vil ikke oppdage det fryktelige bedraget før de syv siste plager begynner å falle. Satan ler når han ser hvor godt hans plan lykkes, og hvordan en hel verden går i fellen.

5 På side 36 skrev jeg at en sky av strålende lys omgav Faderen, og at hans skikkelse ikke kunne sees. Jeg skrev også at jeg så Faderen reise seg fra tronen. Faderen var omhyllet av en sky av lys og herlighet, så hans skikkelse ikke kume sees. Allikevel visste jeg at det var Faderen, og at dette vidunderlige lyset strålte fra hans skikkelse. Da jeg så denne skyen av lys og herlighet reise seg fra tronen, visste jeg det var fordi Faderen beveget seg, og derfor sa jeg: "Jeg så Faderen reise seg." Jeg så aldri hans forms eller skikkelses herlighet. Ingen kan se den og leve. Men allikevel kunne denne skyen av lys og herlighet som omgav hans skikkelse, sees.

Jeg skrev også at "Satan så ut til å stå ved tronen, idet han prøvde å fortsette Guds verk." På samme side skrev jeg: "Jeg snudde meg, og så på den gruppen som fremdeles knelte ned

foran tronen." Selv om denne gruppen var i sin dødelige tilstand på jorden, ble den beskrevet for meg som om den knelte foran tronen. Jeg hadde aldri i tankene at disse personene virkelig var i det nye Jerusalem. Heller ikke falt det meg inn at noen dødelig ville oppfatte det slik at jeg trodde Satan virkelig var i det nye Jerusalem. Men så ikke Johannes den store røde dragen i himmelen? Jovisst. "Og et annet tegn ble vist meg i himmelen og se: En stor ildrød drage som hadde sju hoder og ti horn, og på sine hoder sju kroner." Åp.12,3. Hvilket monster å ha i himmelen! Muligheten til latterliggjørelse er like god her, som den fortolkningen min berettning er blitt møtt med av noen.

6. På side 31 beskrives et syn som ble gitt meg i januar 1850. Den delen av synet som omhandler midler som er holdt tilbake fra budbærerne, gjaldt spesielt for den tiden. Siden den gang har venner av den nåværende sannhet stått frem. De har søkt etter anledninger til å gjøre godt med sine midler. Noen har delt ut midler for rundhåndet, til stor skade for mottakeren. I de to siste årene er jeg blitt vist en skjødesløs og for ødsel bruk av Herrens penger, mer enn en mangel på dem.

Det følgende er fra et syn jeg fikk i Jackson, Michigan, 2. juni 1853. Det gjelder hovedsakelig søsken der: Jeg så at søsken begynte å selge sine eiendommer og gi bort salgssummen uten å ha det rette formålet for øyet: Den vansmektende saken. De delte ut for rundhåndet og for ofte. Jeg så at lærerne på stedet skulle korrigere denne gale anvendelsen og påvirke menigheten til det bedre. Penger har mistet sin rette verdi for noen. Jo fortere de kunne bli gitt bort, desto bedre. Noen har satt et dårlig eksempel ved å ta imot store gaver uten å advare dem som hadde midlene, om ikke å gi dem bort for ødslig og skjødesløst. Ved å ta imot så store beløp uten først å spørre om Gud har pålagt søsken å gi så meget, er det blitt gitt altfor store gaver.

De som gav, har også begått feil ved ikke å undersøke omhyggelig nok nødvendigheten av å gi, om det virkelig var behov eller ikke. De som hadde midler ble sterkt forvirret. En bror tok stor skade av at han fikk for mange penger. Han var ikke økonomisk og levde overdådig. På sine reiser ødslet han med penger her og der. Han var et dårlig eksempel, fordi han brukte Herrens midler ukritisk og sa i sitt hjerte og til andre: "Det er penger nok i J .... mere enn hva vi rekker å bruke opp før Herren kommer." Noen tok stor skade av denne holdningen og kom inn i sannheten med feilaktige oppfatninger, fordi de ikke forstod at det var Herrens midler de brukte. De forstod heller ikke verdien av dem. Disse stakkars sjeler, som nettopp har tatt imot den tredje engels budskap og har vært vitne til et slikt eksempel, har mye å lære når det gjelder å fornekte selvet og lide for Kristi sak. De vil måtte lære seg å legge av seg makelige vaner. De må slutte å tenke på det bekvemme og behagelige og begynne å forstå verdien av sjeler. De som føler at Herren har sendt dem, vil ikke gjøre store forberedelser for å reise makelig og bekvemt. Noen som ikke er kalt, er blitt oppmuntret til å gå ut på misjonsmarken. Noen er blitt påvirket av det de har sett og har ikke følt nødvendigheten av å økonomisere, fornekte selvet og legge midler i Herrens skattekiste. De tenkte og sa: "Andre har tilstrekkelig

med midler, de vil gi til bladet. Jeg trenger ikke å gjøre det. Bladet vil bli finansiert uten min hjelp."

Det har ikke vært noen liten prøvelse for meg å se at noen har anvendt den delen av synet som handler om å selge eiendommer for å støtte saken, på en gal måte. De sløser med midlene, mens de unnlater å følge rettledningen i andre deler av synet. På side 33 står følgende: "Jeg så at Guds sak var blitt hindret og vanæret av noen som reiste uten å ha noe budskap fra Gud. Slike vil måtte stå til regnskap for hver krone de har brukt på å reise dit det ikke var deres plikt å gå, fordi pengene kunne ha fremmet Guds sak." Videre på side 33: "Jeg så at de som har styrke til å utføre manuelt arbeid for å understøtte saken, var like ansvarlige for sin styrke som andre var for sin eiendom."

Jeg vil her spesielt henlede oppmerksomheten til et syn om dette emnet, som står på side 39. Her er et kort utdrag: "Hensikten med vår Frelsers ord (i Luk.12,33.) er ikke blitt riktig fremlagt." Jeg så at: "formålet med å selge ikke er å gi til dem som er i stand til å arbeide og underholde seg selv, men til å spre sannheten."Det er synd å underholde dem som er i stand til å arbeide, så de fordriver tiden i lediggang. Noen har vært ivrige etter å delta på alle møtene, ikke for å ære Gud, men på grunn av "brødene og fiskene." Slike skulle heller ha vært hjemme og arbeidet med hendene "på nyttige ting," for å underholde sine familier og for å ha noe å støtte den dyrebare nåværende sannhet med. Satans plan har i tidligere tider vært å få rastløse personer til å være for ødsle med å avhende sine midler og påvirke søsken til å være for raske med å selge sine eiendommer, slik at sjeler kunne ta skade og gå fortapt ved at store summer ble gitt ut skjødesløst og for raskt. På denne måten ville man merke mangelen på midler nå, når sannheten skal spres videre. Hans plan har til en viss grad lykkes.

Herren har vist meg manges feil ved å forvente at bare de velstående skal bidra med midler til utgivelsen av blad og traktater.

Alle skulle gjøre sitt..De som er i stand til å gjøre manuelt arbeid for å støtte saken med penger, er like så ansvarlige for den, som andre er det med sin eiendom. Ethvert Guds barn som bekjenner seg til å tro den nåværende sannhet, burde være ivrig etter å gjøre sin del.

I juli 1853, fikk jeg et syn om at det ikke var riktig at bladet, som er eiet og akseptert av Gud, skulle komme ut så sjelden. I den tid vi lever i, krever saken at bladet kommer ut ukentlig og at vi utgir mange flere traktater for å avsløre tidens økende villfarelse. Men arbeidet blir hindret av mangel på midler. Jeg så at sannheten må ut, og at vi ikke må være for tilbakeholdne. Traktater og blader bør heller sendes til tre for mange, enn at en, som vil verdsette dem og gjøre bruk av dem, ikke får dem. Jeg så at endetidstegnene skulle fremheves, for Satans åpenbaringer er økende. Satans publikasjoner og medarbeidere øker i antall. Deres makt øker, og hva vi gjør for å spre sannheten må gjøres raskt.

Jeg ble vist at sannheten som trykkes nå vil bestå, for det er sannheten for de siste dager. Den vil i fremtiden leve og stå i kraft av seg selv. Utallige ord trenger ikke å bli satt på trykk

for å rettferdiggjøre det som taler for seg selv og som lyser i sin egen klarhet. Sannheten er likefram, enkel, klar og står i kraft av seg selv. Men slik er det ikke med villfarelsen. Den er så innviklet og forvrengt, at man trenger en mengde ord for å forklare den i sin fordreide form. Jeg så at de noen steder hadde fått alt sitt lys fra lesning av bladet. Sjeler hadde på denne måten tatt imot sannheten og formidlet den videre til andre. På steder hvor det i dag er mange troende, var de kommet til troen ved hjelp av denne tause budbæreren. Den var deres eneste pastor. Sannhetens sak burde ikke hindres i sin fremgang på grunn av mangel på midler.

Kapitel 22 - Vanskeligheter i menigheten

Kjære brødre og søstre. Mens villfarelse hurtig tiltar, burde vi være våkne for Guds sak og forstå hvilken tid vi lever i. Mørke vil dekke jorden og belgmørke folkene. Og mens nesten alle rundt oss blir svøpt inn i villfarelsens og forføreIsens tykke mørke, er det opp til oss selv å ryste av oss sløvheten og leve nærmere Gud, hvor vi kan motta guddommelig lys og herlighet fra Jesus. Mens mørket tykner til og villfarelsen tiltar, skulle vi tilegne oss en grundig forståelse av sannheten og berede oss til å forsvare vår tro ut fra Skriften.

Vi må bli helliggjort ved sannheten, bli helt og fullt overgitt til Gud. Vi må leve etter vår hellige bekjennelse, så Herren kan la større lys skinne på oss. Vi må se lys i hans lys og bli styrket med hans styrke. Hvert øyeblikk som vi ikke er på vakt, risikerer vi å bli omringet av fienden og står i stor fare for å bli overvunnet av mørkets makter. Satan ber sine engler om å være årvåkne og overliste alle de kan. Han vil at de skal finne frem til lastene og skjødesyndene hos dem som bekjenner seg til sannheten. Da hyller han dem inn i mørket, så de slutter å våke og velger en kurs som vanærer den saken som de hevder å elske og påfører menigheten sorg. Disse villfarne sjeler som ikke våker, formørkes stadig mer og himmelens lys svinner bort fra dem. De oppdager ikke sine skjødesynder, og Satan vever sitt nett rundt dem. De er fanget i hans felle.

Gud er vår styrke. Vi må vende oss til ham for å få visdom og veiledning. Vi må overvinne våre skjødesynder, idet vi har for øyet hans herlighet, menighetens beste og våre sjelers frelse. Vi skulle hver for oss søke å vinne en ny seier hver dag. Vi må lære oss å stå alene og stole helt og fullt på Gud. Jo snarere vi lærer dette desto bedre. La hver enkelt av oss finne ut hvor han kommer til kort og trofast våke, så hans synder ikke beseirer ham, men at han vinner over dem. Da styrkes vår tiltro til Gud, og menigheten vil bli spart for store vanskeligheter.

Når Guds budbærere går ut for å arbeide for sjelers frelse, tilbringer de mye tid sammen med dem som har kjent sannheten i flere år, men som fortsatt er svake i troen. Uten å behøve det mister de kontrollen over seg selv og gir etter for fristelser. De slutter å våke og - tror jeg noen ganger - frister de fienden til å friste seg. De utsetter seg for bagatellmessige vanskeligheter og prøvelser, og den tid Herrens tjenere har til rådig! Et går med til å besøke dem. De blir oppholdt i timer og endog dager. De blir nedfor og mismodige av å høre ubetydelige vanskeligheter og prøvelser dvelt ved. Alle forstørrer sine egne vanskeligheter, for at de skal se så alvorlige ut som mulig, av frykt for at Guds tjenere ellers vil anse dem som altfor ubetydelige til å bli viet oppmerksomhet. Isteden for å være så avhengige av hjelp fra Herrens tjenere til å overvinne disse prøvelser, skulle de bøye kne for Herren og faste og be inntil prøvelsene er borte.

Noen synes å tro at den eneste hensikten Gud har kalt budbærere ut på misjonsmarken for, er at de skal komme løpende på deres befaling og bære dem i armene. De tror at deres aller viktigste oppgave er å ordne opp i sine ubetydelige problemer og vanskeligheter, som de har

brakt seg selv opp i på grunn av uforstandige handlinger. De gir etter for fiendens fristelser og viser en hård, kritiserende ånd overfor dem de omgås. Men hvor er de hungrende får da? De sulter av mangel på livets brød. De som kjenner sannheten og har akseptert den, men som ikke adlyder den - hadde de gjort det ville de blitt spart for mange av disse prøvelsene - holder budbærerne tilbake. Den egentlige oppgaven som Gud har kalt dem ut på misjonsmarken for, blir ikke oppfylt. Guds tjenere gremmer seg, og deres pågangsmot minker på grunn av slike forhold i menigheten. Enhver skulle bestrebe seg på ikke å legge så mye som vekten av en fjær til deres byrde, men oppmuntre dem og be for dem. Hvor mye mer oppløftet ville de ikke være, hvis alle som bekjente seg til sannheten kunne se seg omkring og prøve å hjelpe andre, isteden for å kreve så mye hjelp selv. Følgen av dette blir at når Guds tjenere kommer til de mørke steder, hvor sannheten ennå ikke er blitt forkynt, er de mismodige, fordi deres søsken utsetter seg selv for unødvendige prøvelser. På toppen av dette må de holde ut motstandernes vantro og fordommer, samt å la seg bli tråkket på av noen.

Hvor mye lettere ville det ikke være å påvirke hjertene, og hvor mye mer ville ikke Gud bli æret, hvis hans tjenere ble skånt for motgang og problemer, slik at de i en oppløftet ånd kunne legge frem sannheten i dens skjønnhet. De som har gjort seg skyldige i å legge så mye beslag på Guds tjenere og tynget dem ned med problemer som det tilkommer dem selv å løse, vil måtte avlegge regnskap overfor Gud for all den tid og de midler som er blitt brukt til å tilfredsstille dem selv, til glede for fienden. De burde være i stand til å hjelpe sine brødre. De skulle aldri legge sine problemer og vanskeligheter frem for en hel forsamling, eller vente til noen av budbærerne kommer og løser dem. De skulle selv gå direkte til Gud og få sine prøvelser helt ut av verden. Da ville de være istand til å holde arbeidernes hender oppe isteden for å svekke dem.

Kapitel 23 - Forberedelsen til Jesu gjenkomst

Kjære brødre og søstre! Tror vi av hele vårt hjerte at Jesus kommer snart, og at vi nå forkynner det siste budskap om tilgivelse som noensinne vil bli gitt til en skyldig verden? Er vårt eksempel slik det burde være? Viser vi overfor våre omgivelser, ved våre liv og vår hellige samtale, at vi venter vår Herre og Frelser Jesu Kristi snarlige gjenkomst? Han som vil forvandle disse fordervelige legemer og forme dem lik hans eget herlighetslegeme? Jeg frykter for at vi ikke tror og forstår disse tingene som vi burde. De som tror de viktige sannheter som vi bekjenner oss til, skul1e vise det i handling. Det er for mye jag etter fomøyelser og etter de ting som trekker oppmerksomheten til denne verden. Tankene dveler for mye ved klesdrakten, og tungen er for ofte beskjeftiget med intetsigende og uvesentlige samtaleemner. Vi motsier vår bekjennelse, for vår tale er ikke i himmelen, der vi venter vår Frelser fra.

Engler vokter og beskytter oss. Vi fører ofte sorg over dem ved å tøve, vitse, spøke og være ubekymret og likeglade. Selv om vi av og til seirer ved at vi tar oss kraftig sammen, så utholder vi ikke vår tros prøvelse som er mer dyrebar enn gull, fordi vi ikke holder fast på den. Vi synker igjen ned i den samme ubekymrede, likeglade tilstanden, ute av stand til å holde ut fristelser og motstå fienden. Vi lider ikke for Kristi skyld og blir ikke herliget i prøvelser.

Det er en stor mangel på kristen sjelestyrke og å tjene Gud av prinsipp. Vi burde ikke søke etter å behage og tilfredsstille selvet. Vi bør ære og forherlige Gud og bare ha hans ære for øye i alt vi gjør eller sier. Hvis vi ville legge oss de viktige ordene nedenfor på sinnet og alltid ha dem i tankene, ville vi ikke så lett falle i fristelse, og våre ord ville bli få og velvalgte: "Men han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom." Jes.53,5. "Hvert unyttig ord som menneskene sier, skal de gjøre regnskap for på dommens dag." Matt.12,36. "Du er Gud, den som ser." l.Mos. 16,13.

Det er umulig å dvele ved disse betydningsfulle ordene og tenke over hvor meget Jesus har lidd for at vi elendige, syndige mennesker kan få tilgivelse og bli gjenforent med Gud ved hans dyrebare blod, uten å føle en hellig selvbeherskelse og et oppriktig ønske om å lide for ham, som led og utholdt så meget for oss. Hvis vi dveler ved disse emnene, vil det kjære, opphøyde selvet bli ydmyket og erstattet med en barnslig enkelhet. Det vil tåle irettesettelser fra andre og ikke så lett la seg provosere. Da vil ikke en egenrådig ånd kunne fyl1e oss og styre sjelen.

Den sanne kristnes glede og trøst må og vil være i himmelen. De lengtende sjeler som har fått føle den kommende verdens tiltrekning og smakt de himmelske gleder, vil ikke være tilfreds med jordiske ting. Slike vil finne nok å gjøre i sin fritid. Deres sjeler vil strekke seg ut etter Gud. Hvor skatten er, der vil også hjertet være, i nært samfunn med den Gud de elsker

og tilber. Deres fomøyelser vil være å dvele ved skattene sine: Den hellige stad, den nye jord, deres evige hjem. Og når de tenker på disse storslagne, rene og hellige tingene, vil himmelen bli brakt nær, og de vil føle Den Hellige Ånds kraft. Dette vil vende dem mer og mer fra verden, slik at deres trøst og største glede vil bli å dvele ved himmelske ting, der hvor deres herlige hjem er. Guds og himmelens tiltrekningskraft vil da bli så stor, at ingen ting kan vende tankene vekk fra det store målet, som er å sikre sjelens frelse, ære og forherlige Gud.

Når det går opp for meg hvor meget som er gjort for å hjelpe oss, må jeg utbryte: å hvilken kjærlighet, hvilken underfull kjærlighet har ikke Guds Sønn vist oss elendige syndere! Skulle vi forbli sløve og likegyldige når alt som kan gjøres for vår frelse allerede er blitt gjort? Hele himmelen er interessert i oss. Vi burde levende og våkent ære, herliggjøre og tilbe den Høye og Opphøyde. Våre hjerter skulle strømme over av kjærlighet og takknemlighet til ham som har vist en så stor kjærlighet og medfølelse med oss. Vi skulle ære ham i våre liv, og gjennom våre rene og hellige samtaler vise at vi er født ovenfra, at denne verden ikke er vårt hjem, men at vi er pilegrimer og fremmede her på vei til et bedre land.

Mange som bekjenner seg til Kristi navn, og som sier at de ser frem til hans snarlige komme, vet ikke hvad det vil si å lide for Kristi skyld. Deres hjerter er ikke under kontroll av nåden, og de er ikke døde fra selvet, noe som kommer til syne på forskjellige måter. Samtidig snakker de om at de har prøvelser. Men hovedårsaken til deres prøvelser er et ubetvunget hjerte, som gjør selvet så følsomt at det ofte blir fornærmet.

Hvis slike kunne forstå hva det vil si å være en ydmyk Kristi etterfølger, en virkelig kristen, ville de begynne å reformere seg med iver og begynne riktig. De ville først dø fra selvet, be flittig og stenge alle lidenskaper ute fra hjertet. Brødre, legg bort tilliten til selvet og troen på egen tilstrekkelighet, og følg det saktmodige Eksempel. Ha alltid for øye at Jesus er ditt eksempel, og at du må gå i hans fotspor. Se til Jesus, opphavsmannen og fullenderen av vår tro, som for den glede som ventet ham utholdt korset, vanæren og syndige menneskers falske anklager mot seg. For våre synders skyld var han engang det ydmyke, slaktede Lammet, såret, knust, slått og plaget.

La oss derfor med godt mot lide for Jesu skyld, korsfeste selvet daglig og ta del i Jesu lidelser her, så vi kan få del i hans herlighet og bli kronet med herlighet, ære, udødelighet og evig liv.

Kapitel 24 - Sammenkomster

Herren har vist meg at sabbatsholdere burde legge stor vekt på å gjøre møtene interessante. Det er absolutt nødvendig å vie mer oppmerksomhet og energi i denne retningen. Alle skulle ha noe å si til fordel for Herren, for da ville de bli velsignet. En minnebok blir skrevet over alle dem som ikke unnlater å komme sammen, men som ofte taler sammen. Levningen vil seire i Lanunets blod og i sine ords vitnesbyrd. Noen tror de vinner seier bare i Lammets blod, uten å gjøre egne anstrengelser. Jeg så at Gud hadde vært barmhjertig ved å gi oss evnen til å tale. Han har gitt oss en tunge og vil holde oss ansvarlige for bruken av den. Vi burde herliggjøre Gud med munnen, ære sannheten ved å tale om hans grenseløse barmhjertighet, og seiere ved våre ords vitnesbyrd gjennom Lammets blod.

Vi skulle ikke holde oss tause når vi kommer sammen. Bare de som møtes for å tale om hans ære og herlighet og vitner om hans kraft, blir husket av Herren. Guds velsignelse vil hvile over dem som gjør det, og de vil bli styrket. Hvis alle gjorde det de skulle, ville ingen dyrebar tid gå til spil1e, og det ville ikke bli nødvendig å irettesette søsken for lange bønner og komme med formaninger. Tiden ville bli benyttet til korte, meningsfulle vitnesbyrd og bønner. Be, tro, få. Det er for mye bespottelse av Herren, for mange bønner som ikke er bønner, som tretter ut englene og mishager Gud - alt for mange hule og intetsigende bønner. Først skulle vi føle vår nød, og så be om akkurat det vi trenger, idet vi tror at han vil gi oss det mens vi ennå ber. Da vil vår tro vokse, alle vil bli oppbygget, den svake vil bli styrket, den motløse og fortvilede kan se og tro at Gud belønner dem som søker ham med flid.

Noen holder seg i bakgrunnen på møter, fordi de ikke har noe nytt å si og må gjenta det samme vitnesbyrdet, hvis de sier noe. Jeg så at stolthet var årsaken, at Gud og de engler som var vitner til de helliges vitnesbyrd, var vel tilfreds og herliggjort ved at de ukentlig ble gjentatt. Herren elsker enkelthet og ydmykhet, men han blir misfornøyd og englene sørger når de bekjennende Guds arvinger og Jesu medarvinger kaster bort dyrebar tid på sine møter.

Hvis brødrene og søstrene var kommet så langt som de burde, viIle det ikke være vanskelig for dem å si noe til Jesu ære, han som hang på Golgatas kors for deres synders skyld. De viIle være ivrigere etter å ære og lovprise Jesus, hvis de fikk en større forståelse av Guds barmhjertighet ved å la sin enbårne Sønn dø som et offer for våre synder og overtredelser, og for den lidelse og nød som Jesus led for å lage en utvei for skyldige mennesker, slik at de kunne få tilgivelse og leve. De viIle ikke kunne tie, men i takknemlighet tale om hans herlighet og fortelle om hans kraft. Da viIle Guds velsignelse hvile over dem. Selv om vi gjentok det samme vitnesbyrdet, viIle Gud bli herliggjort. Engelen viste meg dem som dag og natt ikke opphører med å rope: "Hellig, Hellig, Gud Herren den Allmektige." "Dette er en gjentagelse," sa engelen, men Gud blir æret ved den. Selv om vi gjentar det samme vitnesbyrdet om og om igjen, så ærer det Gud. Det viser at vi ikke er uoppmerksom på hans godhet og barmhjertighet mot oss.

Jeg fikk se at de nominelle kirkesamfunn var falne, at kulde og død regjerer i deres midte. Hvis de viIle gjøre etter Guds ord, ville det gjort dem ydmyke. Men de går ikke på Herrens veier. Det er for ydmykende for dem å gjenta den samme enkle fortellingen om Guds godhet. De gransker Skriften med tanke på å finne noe nytt, noe enestående. De forkynner det mennesket ønsker å høre, derfor forlater Guds ånd dem. Når vi følger den ydmyke bibelske fremgangsmåten, vil Guds ånd påvirke oss. Vi vil alle være i harmoni med hverandre, hvis vi følger denne enkle sannhetens vei og stoler fullt og fast på Gud. Da står vi ikke i fare for å bli antastet av de onde engler. Det er når sjeler overser Den Hellige Ånd og handler i sin egen kraft, at englene slutter å våke over dem. Da blir de overlatt til Satans englers angrep.

Våre plikter er nedtegnet i Guds ord. Når vi gjør etter det, vil Guds folk forbli ydmyke og atskilte fra verden og unngå det frafallet som er i de nominelle kirkesamfunn. Vi skulle praktisere fottvettingen og Herrens nattverd oftere. Jesus gav oss et eksempel og befalte oss å gjøre som han hadde gjort. Jeg så at hans eksempel skulle følges så nøyaktig som mulig. Allikevel har våre brødre og søstre ikke alltid gått så klokt frem ved fottvettingen, noe som har skapt forvirring. På nye steder skulle den innføres med forsiktighet og visdom. Det gjelder spesielt der hvor mennesker ikke har kjennskap til Jesu eksempel og lære på dette punktet, og hvor de har fordommer mot det. På grunn av innflytelsen fra sine tidligere lærere, som de hadde tiltro til, har mange ærlige sjeler sterke motforestillinger mot denne enkle plikten. Emnet skulle tas opp med dem til riktig tid og på rette måte.

Det er ikke gitt noe eksempel i Ordet på at brødre vasker søstres føtter. Men det er et eksempel på at søstre vasker sine brødres føtter. Maria vasket Jesu føtter med sine tårer og tørret dem med sitt hår. Se også l.Tim.5, 10. Jeg så at Gud hadde påvirket søstre til å vaske brødres føtter, og at det var i overensstemmelse med evangelisk skikk og bruk. Alle skulle vise takt og ikke gjøre fottvettingen til en trettende seremoni.

Den hellige hilsen som er nevnt i Jesu Kristi evangelium av apostelen Paulus, burde alltid forstås riktig. Det er et hellig kyss. Det skulle betraktes som et tegn på fellesskap blant kristne venner ved avskjed og når de møtes igjen etter å ha vært atskilt i uker og måneder. I l.Tess. 5,26 sier Paulus: "Hils alle brødrene med et hellig kyss." I det samme kapitlet sier han: "Hold dere borte fra all slags ondt." Når det hellige kyss blir gitt på riktig tid og sted, vil det ikke forekomme antydning til ondskap.

Jeg så at fiendens sterke hånd står imot Guds verk, og at det er nødvendig med hjelp og styrke fra alle som elsker sannhetens sak. De skulle være meget nøye med å holde hendene til sannhetens forsvarere oppe, slik at de ved uavbrutt vaktsomhet kunne stenge veien for fienden. Alle skulle stå samlet i arbeidet som en mann. Enhver skulle legge hele sin sjel i dette, for det som gjøres, må gjøres fort.

Deretter så jeg den tredje engel. Min ledsagende engel sa: "Forferdelig er hans gjerning. Fryktelig er hans oppgave. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og besegle

eller binde hveten for det himmelske kornkammer. Disse tingene skulle oppta hele sinnet, få all oppmerksomhet."

Kapitel 25 - Til den uerfarne

Jeg så at noen ikke har en riktig forståelse av sannhetens betydning eIler for virkningen av den. De handler i et øyeblikks innskytelse eller av opphisselse. De styres av sine følelser og overser menighetsorden. Slike ser ut til å tro at religion hovedsakelig består av å gi høylytt uttrykk for følelser. Noen som nylig har tatt imot den tredje engels budskap, tror de kan irettesette og undervise dem som i flere år har vært grunnfestet i sannheten, og som har lidd for dens skyld og følt dens helliggjørende kraft. Men disse som er blitt så selvforherliget av fienden, trenger å føle sannhetens helliggjørende innf1ytelse og forstå hvordan den fant dem: "Usle, ynkelige, fattige, blinde og nakne." Når sannheten begynner å rense dem, vil den lutre bort slagg og avfall, som den uten tvil vil gjøre når den tas imot med kjærlighet. Den som får et så stort arbeid utført for seg, vil ikke føle at han er rik, har overflod og ikke mangler noe.

De som bekjenner seg til sannheten og tror de kjenner den, før de har lært dens første prinsipper, og som ivrer etter å ta en lærers plass og irettesette dem som i mange år har stått fast på den rene sannhetens grunn, viser klart at de ikke har noe forståelse av sannheten og ikke har kjent noen av dens virkninger. For hvis de hadde kjent litt av dens helliggjørende kraft, ville de båret rettferdiggjørelsens frukter og ydmyket seg under dens kjærlige, mektige innflytelse. De ville bære frukt til Guds ære og forstå hva sannheten har gjort for dem og sette andre mennesker høyere enn seg selv.

Jeg så at levningen ikke var rede til det som vil komme over jorden. Sløvhet lik sovesyke så ut til å virke på sinnene til de fleste som sier de tror at vi har endetidsbudskapet. Min ledsagende engel ropte i stort alvor: "Bli rede! Bli rede! Bli rede! For Herrens fryktelige vrede kommer snart. Hans vrede kommer til å bli utgytt ublandet med barmhjertighet, og dere er ikke rede. Sønderriv hjertene og ikke klærne. Et stort verk må bli utført for levningen. Mange av dem dveler ved små prøvelser." Engelen sa: "Legioner av onde engler er rundt dere og forsøker å presse sitt fryktelige mørke på dere for å forføre og fange dere. Dere lar tankene altfor lett vandre bort fra de overmåte viktige sannheter for disse siste dager. Dere dveler ved små prøvelser og utmaler ubetydelige vanskeligheter til alle og enhver." Mekling mellom parter har dratt ut i timesvis. Ikke bare deres tid har blitt kastet bort, men Guds tjenere har måttet høre på når begge parters hjerter var uten kontroll av Guds nåde. Hvis stolthet og selviskhet var lagt til side, hadde fem minutter vært nok til å løse de fleste vanskeligheter. Engler er blitt bedrøvet og Gud misfornøyd på grunn av de timene som er blitt brukt til å rettferdiggjøre selvet. Jeg så at Gud ikke ville bøye seg ned for å lytte til lange rettferdiggjøreIser. Han ønsker heller ikke at hans tjenere skal gjøre det. Den dyrebare tiden som er blitt sløst bort, skulle vært brukt til å vise overtredere deres synder og trekke sjeler ut av ilden.

Jeg så at Guds folk står på forhekset grunn, og at noen har mistet nesten all fornemmelse av hvor knapp tiden er og hva en sjel er verd. Stolthet har sneket seg inn blant sabbatsholderne,

stolthet i klesdrakt og utseende. Engelen sa: "Sabbatsholderne må dø fra selvet, dø fra stolthet og trangen til anerkjennelse."

Sannhet, frelsende sannhet, må bli gitt tilhungrende mennesker som er i mørket. Jeg så at mange ba Gud om å gjøre dem ydmyke, men hvis Gud skulle besvare deres bønner, ville det blitt fryktelige ting i rettferdighet. Det er deres plikt å ydmyke seg selv. Jeg så at hvis selvopphøyelse fikk slå rot, ville det uten tvil føre sjelen vill. Hvis den ikke ble overvunnet, ville den være årsaken til deres ruin. Når noen begynner å opphøye seg selv i egne øyne og tror han kan gjøre noe, fjerner Den Hellige Ånd seg fra ham. Han fortsetter i egen kraft til han er beseiret. Jeg så at en hellig som gjorde rett, kunne bevege Guds arm, mens en stor hær som gjorde urett, var svak og ikke klarte å utføre noe.

Mange har hjerter som ikke er temmet og ydmyket. De er mer opptatt av sine egne små plager og problemer enn av synderes sjeler. Hvis de hadde Guds herlighet for øye, ville de ha en byrde for de døende sjeler rundt seg. Hvis de forstod deres fortvilte situasjon, ville de utøve tro på Gud og holde hans tjeneres hender oppe, så de frimodige og i kjærlighet kunne forkynne sannheten og advare sjeler om å ta imot den før den milde, tilgivende stemmen ville forstumme. Engelen sa: "De som bekjenner seg til hans navn er ikke rede." Jeg så at de syv siste plager vil komme over de ugudeliges udekkede hoder. Da vil de som har stengt veien for synderne, høre deres bitre anklager så hjertet vil synke i brystet på dem.

Engelen sa: "Dere har spikket fliser - pleiet deres små problemer - og syndere kommer til å dø som en følge av det." Gud er villig til å virke for oss under våre møter, og det er hans glede å gjøre det. Men Satan sier. "Jeg vil hindre det," og hans medarbeidere sier: "Amen." Bekjennende troende i sannheten dveler ved sine små problemer og vanskeligheter, som Satan har forstørret for dem. Tid som aldri kan innhentes, går tapt. Sannhetens fiender har sett vår svakhet, Gud er blitt påført sorg, og Kristus er såret. Satan har nådd sitt mål, hans plan har lykkes, og han triumferer.

Kapitel 26 - Selvfornektelse

Jeg så at det var fare for at de hellige gjør for store forberedelser til møter, at noen brukte for mye tid på å servere mat, og at appetitten må fornektes. Det er fare for at noen går på møtene på grunn av brødene og fiskene. Jeg så at alle som hengav seg til den skadelige planten tobakk, skulle slutte med det og bruke pengene til noe bedre. De som avstår fra nytelser og isteden legger de pengene som tidligere ble brukt til å tilfredsstille appetitten, i Herrens skattekiste, yter et offer. Gud vil legge merke til slike gaver, som med enkens to øre. Beløpet kan være lite, men hvis alle gjør det, ville det monne i skattekisten. Hvis alle la større vinn på å være økonomiske i hvordan de kler seg og avstår fra ting som ikke er helt nødvendige og slutter med alle unyttige og skadelige ting, som te og kaffe og gir til saken det de på denne måten sparer, vil de få en større velsignelser her og en belønning i himmelen. Fordi Gud har gitt mange rikelig med midler, tror de at de kan leve overdådig, kjøpe dyr mat og kle seg i kostbare klær. De forstår ikke hvorfor det skulle være nødvendig for dem å nekte seg noe når de har rikelig. Slike ofrer ikke noe. Hvis de ville leve mer beskjedent og gi til Guds sak for å fremme sannheten, ville de ofre noe. Når Gud belønner enhver etter hans gjerninger, ville han komme dem i hu.

Kapitel 27 - Uærbødighet

Jeg så at Guds hellige navn skulle omtales ærbødig og med ærefrykt. Noen har under bønn nevnt ordene Allmektige Gud i samme åndedrett på en likegyldig og tankeløs måte, som mishager ham. Slike har ikke en riktig forståelse av Gud eller av sannheten, for da hadde de ikke talt så uærbødig om den mektige og fryktinngydende Gud, som snart vil dømme dem på den ytterste dag. Engelen sa: "Nevn dem ikke sammen, for fryktelig er hans navn." De som forstår Guds storhet og majestet, vil nevne hans navn med hellig ærefrykt. Han bor i et utilnærmelig lys. Intet menneske kan se ham og leve. Jeg så at menigheten ikke vil ha fremgang før disse tingene blir forstått og rettet på.

Kapitel 28 - Falske hyrder

Jeg er blitt vist at de falske hyrder er drukne, men ikke av vin. De raver, men ikke av sterk drikk. Guds sannheter er skjult for dem, de kan ikke se dem. Når de blir spurt om hva den syvendedags sabbaten er, om den er den sanne bibelske sabbat eller ikke, så forteller de fabler. Jeg så at disse profeter var lik ulver i ørkenen. De hadde ikke tettet igjen bruddet i muren, de hadde ikke reist opp gjerdene så Guds folk kan bli stående i striden på Herrens dag. Når noen fatter interesse og spør disse falske hyrder hva som er sannhet, gjør de sitt ytterste for å berolige det søkende sinn, om de så må motsi seg selv. Lys har skint på mange av disse hyrdene, men de ville ikke ta imot det. De har endret standpunkt en rekke ganger for å unngå å se sannheten i øynene og trekke de rette slutninger, som de måtte ha gjort hvis de hadde beholdt sine opprinnelige standpunkter. Sannhetens kraft rev grunnlaget vekk under dem. Men isteden for å ta imot den, reiste de opp en ny plattform, fordi de ikke var tilfreds med den de hadde.

Jeg så at mange av disse hyrdene hadde forkastet det lys som Gud tidligere hadde gitt dem. De hadde fornektet og forkastet de herlige sannheter som de engang ivrig forkynte. De hadde innlatt seg med spiritismen og med alle former for forføreIser. Jeg så at de var drukne av villfarelse og at de ledet sine flokker i døden. Mange av dem som motsatte seg Guds sannheter, la onde planer om natten. Om dagen satte de sine onde planer i verk for å undertrykke sannheten og for å fmne noe nytt å vekke folkets interesse med, for å lede deres sinn bort fra de dyrebare, avgjørende sannheter.

Jeg så at de pastorer som fører sine flokker i døden snart vil bli fratatt dette fryktelige levebrødet. Guds plager vil snart komme men det vil ikke være nok at disse falske hyrder blir pint i en eller to av disse plagene. Da vil Guds hånd være strukket ut i vrede og rettferdighet. Den vil ikke bli trukket tilbake før hans hensikt helt og fullt er oppfylt. Disse leieprestene vil bli tvunget til å tilbe ved de helliges føtter, og bekjenne at Gud har elsket dem fordi de holdt fast ved sannheten og holdt Guds bud. Den vil være strukket ut inntil alle de urettferdige er utslettet fra jorden.

Forskjellige grupper blant dem som bekjenner seg til å være adventister har hver for seg noen sannheter, men Gud har gitt alle disse sannheter til hans barn som blir gjort rede til Herrens dag. Han har også gitt dem sannheter som ingen av de andre grupper forstår, og som de heller aldri vil forstå. Ting som er lukket for dem, har Herren åpenbart for dem som vil se og er rede til å forstå. Hvis Gud har nytt lys å gi, vil han la sine utvalgte og elskede forstå det, uten at de behøver å få det fra dem som befinner seg i mørke og villfarelse.

Jeg ble vist nødvendigheten av at de som tror at vi har det siste budskap om tilgivelse, skiller seg fra dem som daglig tilegner seg nye villfarelser. Jeg så at verken unge eller gamle skulle være tilstede på deres møter. For det er galt å oppmuntre dem når de forkynner vranglære, som er en dødelig gift for sjelen og lærer menneskebud. Innflytelsen fra slike møter

er ikke god. Hvis Gud har befridd oss fra slikt mørke og villfarelse, skulle vi holde fast på den frihet han har gitt oss og fryde oss i sannheten. Gud blir misfornøyd med oss hvis vi går for å høre på villfarelse uten at vi er nødt til det. For med mindre han sender oss til disse møtene, hvor villfarelse snikes inn på menneskene, vil han ikke bevare oss. Englene slutter å våke over oss, og vi blir overlatt til fiendens angrep. Vi blir formørket og svekket av ham og hans onde englers kraft. Lyset rundt oss blir forurenset av mørket.

Jeg så at vi ikke har tid å sløse bort ved å lytte til fabler. Våre sinn burde ikke distraheres på denne måten. Vi burde konsentrere oss om den nåværende sannhet og søke å få en klarere forståelse av vår lære, så vi med saktmodighet kan bli istand til å gi en begrunnelse for vårt håp ut fra Skriften. Når falske doktriner og farlige villfarelser blir presset inn på sinnet, kan det ikke dvele ved den sannheten som vil gjøre Israels hus skikket og forberedt til å stå på Herrens dag.

Kapitel 29 - Guds gave til menneskene

Jeg er blitt vist Guds store kjærlighet og storsinn ved å la sin Sønn dø, så menneskene kunne få tilgivelse og et nytt liv. Jeg ble vist Adam og Eva, som hadde det privilegium å kunne oppleve den skjønne og vakre Edens Hage. De hadde lov til å spise av alle trærne i hagen, unntatt ett. Men slangen fristet Eva og hun fristet sin mann, og begge spiste av den forbudte frukten. De brøt Guds bud og ble syndere. Nyheten spredte seg i himmelen, og alle harpene forstummet. Englene sørget og fryktet for at Adam og Eva igjen ville strekke seg etter frukten og spise av livets tre og bli udødelige syndere. Men Gud sa at han ville jage overtrederne ut av haven. Kjeruber og et flammende sverd ville vokte adgangen til livets tre, så mennesket ikke kunne komme til å spise av dets frukter, som gjør en udødelig.

Sorg fylte himmelen da det ble klart at mennesket var fortapt, og at den verden som Gud hadde skapt ville bli befolket av dødelige mennesker, fordømt til et liv i elendighet, sykdom og død. Det var ikke noen annen utvei for overtrederne. Hele Adams familie måtte dø. Da så jeg den kjærlige Jesus og iakttok et uttrykk av sympati og sorg i ansiktet hans. Snart så jeg ham nærme seg det herlige lyset som omgav Faderen. Min ledsagende engel sa: "Han er i en alvorlig samtale med sin Far. " Englene virket dypt bekyrnret mens Jesus talte med sin Far. Det herlige lyset som omgav Faderen, innhyllet ham tre ganger. Den tredje gangen han kom fra sin Far, kunne vi se skikkelsen hans. Ansiktsuttrykket hans var rolig, uten spor av forvirring og uro. Det skinte med en kjærlighet som ord ikke kan beskrive. Så meddelte han englene at det var funnet en utvei for den fortapte menneskehet. Han hadde gått i forbønn hos Faderen og hadde fått tillatelse til å gi sitt liv som løsepenger for menneskerasen, til å bære dens synder og ta dødsstraffen på seg selv. På denne måten ble en vei åpnet så de kunne få tilgivelse for sine overtredelser. Ved hans blods fortjeneste og ved lydighet ville de kunne komme tilbake til hagen som de var drevet ut av. Da ville de igjen få adgang til den herlige, udødelige frukten på livets tre som de nå hadde forspilt all rett til.

Glede, usigelig glede, fylte himmelen, og det himmelske kor uttrykte sin aktelse og tilbedelse med sang. De slo an sine harper og sang en tone høyere på grunn av den store barmhjertighet og generøsitet Gud hadde vist, ved å tillate sin kjære enbårne Sønn å dø for en opprørsk menneskerase. De priste og tilbad Jesus for hans selvfornektende offer, fordi han av egen vilje gikk med på å forlate Faderens skjød og var villig til å tilbringe et liv i lidelse, nød og dø en vanærende død, så han kunne gi liv til andre.

Engelen sa: "Tror dere at Faderen ofret sin egen kjære Sønn uten kamp? Nei, nei." Det var en kamp selv for himmelens Gud, enten å la en skyldig menneskehet gå fortapt eller å la sin kjære Sønn dø for den. Englene var så interesserte i menneskets frelse at det var noen blant dem som var villige til å ofre sin egen herlighet og gi sitt liv for en fortapt menneskehet. "Men," sa min ledsagende engel: "det ville ikke være tilstrekkelig." Overtredelsen var så stor

at en engels liv ikke kunne betale gjelden. Intet mindre en Guds Sønns død og midlertjeneste kunne betale gjelden og frelse den fortapte menneskehet fra et liv i håpløs sorg og elendighet.

Men den oppgaven som ble tildelt englene var å stige opp og ned fra herligheten med styrkende balsam, for å mildne Guds Sønns lidelsesfylte liv. De tjente Jesus. Deres oppgave var også å beskytte nådens undersåtter mot de onde engler og skjerme dem mot det mørket som Satan hele tiden spredte rundt dem. Jeg så at det var umulig for Gud å forandre sin lov for å frelse den fortapte menneskehet. Derfor tillot han sin elskede Sønn å dø for menneskenes overtredelser.

Kapitel 30 - Satans fall

Satan var engang en æret engel i himmelen, nest etter Kristus i rang. Ansiktstrekkene hans utstrålte, som de andre englers, glede og vennlighet. Pannen var høy og bred og vitnet om stor intelligens. Skikkelsen var fullkommen, holdningen edel og majestetisk. Men da Gud sa til sin Sønn: "La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse," l.Mos.l,26., ble Satan misunnelig på Jesus. Han ønsket å bli tatt med på råd i forbindelse med skapelsen av mennesket og fordi han ikke ble det, ble han fylt av misunnelse, sjalusi og hat. Han higet etter å oppnå den høyeste ære i himmelen nest etter Gud.

Inntil da hadde hele himmelen vært velordnet, harmonisk, og i fullkommen lydighet mot Guds regjering. Det var den største synd å gjøre opprør mot hans orden og vilje. Hele himmelen så ut til å være i røre. Englene ble stilt opp i kompanier, med en høyere befalende engel i spissen for hver divisjon. Satan, ivrig etter å opphøye seg selv og uvillig til å bøye seg for Jesu autoritet, spredte falske anklager mot Guds regjering. Noen av englene sympatiserte med Satan i hans opprør, mens andre med styrke forsvarte Guds ære og visdom i å gi sin Sønn slik myndighet. Det ble strid blant englene. Satan og hans sympatisører agiterte for å reformere Guds regjering. De ønsket å se inn i hans uransakelige visdom og få rede på hans hensikt med å opphøye Jesus og utstyre ham med en slik ubegrenset makt og myndighet. De gjorde opprør mot Sønnens autoritet. Hele himmelens hær ble kalt sammen til et møte med Faderen, slik at den enkeltes sak kunne bli avgjort. Der ble det vedtatt at Satan skulle kastes ut av himmelen sammen med alle de englene som hadde fulgt ham i opprøret. Da ble det krig i himmelen. Engler deltok i kampen. Satan forsøkte å seire over Guds Sønn og over dem som var lydige mot hans vilje. Men de gode og trofaste englene seiret, og Satan ble drevet ut av himmelen sammen med sine tilhengere.

Etter at Satan og dem som han hadde tatt med seg i fallet var drevet ut av himmelen, innså han at han for alltid hadde tapt dens rene og herlige tilværelse. Da angret han og ønsket å få komme tilbake til himmelen. Han var villig til å godta en hvilken som helst plass og en hvilken som helst stilling som måtte bli tildelt ham. Men nei, himmelen måtte ikke bli utsatt for fare. Hele himmelen kunne bli ødelagt hvis han skulle bli tatt tilbake, for synden oppstod med ham, og spiren til opprør var i ham. Både han og hans tilhengere gråt og tryglet om å få tilbake Guds velvilje. Men deres synd - deres hat, misunnelse og sjalusi - hadde vært så stor at Gud ikke kunne stryke synden ut. Den må bestå til den får sin endelige straff.

Da Satan omsider ble helt klar over at det ikke var mulig å oppnå Guds velvilje, begynte hans ondskap og hat å komme for dagen. Han rådslo sammen med sine engler, og en plan ble lagt for å fortsette og motarbeide Guds regjering. Da Adam og Eva ble satt til å bo i den vakre hagen, la Satan planer for å tilintetgjøre dem. Det var ikke mulig å frata dette lykkelige paret lykken deres så lenge de adlød Gud. Satan var ikke i stand til å utøve sin makt over dem, med mindre de først var ulydig mot Gud og forspilte hans gunst. En plan måtte derfor legges for å

få dem til å bli ulydige, så de kunne pådra seg Guds mishag og komme mere direkte under Satan og hans englers innflytelse. Det ble vedtatt at Satan skulle opptre i en annen skikkelse og vise en påtatt interesse for mennesket. Han skulle så tvil om Guds sannferdighet og skape usikkerhet om Gud virkelig mente det han sa. Deretter ville han gjøre dem nysgjerrige og lede dem til å forsøke å se inn i Guds uransakelige planer - den samme synden Satan hadde gjort seg skyldig i - å grunne på hvorfor man ikke fikk lov til å spise av kunnskapens tre.

Kapitel 31 - Menneskets fall

Hellige engler besøkte ofte hagen og veiledet Adam og Eva i deres arbeid. De fortalte dem også om Satans opprør og fall. Englene advarte dem mot Satan. De ba dem om å være forsiktige, slik at de ikke skilte lag under arbeidet, for de kunne risikere å møte den falne fienden. Englene ba dem være nøye med å følge den veiledning som Gud hadde gitt dem, for de var bare trygge så lenge de var fullkomment lydige. Da ville den falne fiende ikke kunne få makt over dem.

Satan valgte ut Eva som offer for sin listige plan, som gikk ut på å få henne til å bli ulydig. Først gjorde hun en feil ved å forlate sin mann. Deretter en til ved å oppholde seg i nærheten av det forbudte treet, og en tredje ved å lytte til fristerens stemme. Hun tvilte også på det Gud har sagt "For den dag du eter av det, skal du visselig dø." l.Mos.2,17. Hun tenkte at Herren kanskje ikke mente akkurat hva han sa. Hun satte sin lit til dette og rakte ut hånden, grep frukten og spiste. Den så tiltalende ut og smakte godt. Så ble hun sjalu fordi Gud hadde holdt tilbake noe som egentlig var til deres beste, og hun tilbød frukten til sin ektemann også. på denne måten fristet hun ham. Hun fortalte Adam alt det som slangen hadde sagt og uttrykte sin overraskelse over at den hadde evnen til å tale.

Jeg så at Adams ansikt fikk et sørgmodig uttrykk. Han så redd og bestyrtet ut. Det så ut som han kjempet en indre kamp. Han var sikker på at dette var fienden som de var blitt advart mot, og at hans hustru måtte dø. De var dømt til å skille lag. Hans kjærlighet til Eva var dyp, og av ren motløshet besluttet han å dele hennes skjebne. Han grep frukten og spiste den fort. Da triumferte Satan. Han hadde gjort opprør i himmelen og hadde fått sympatisører som elsket ham og fulgte hans opprør. Han hadde falt og hadde dratt andre med seg i fallet. Og nå hadde han fristet kvinnen til å tvile på Gud, til å grunne på hans visdom og forsøke å gjennomskue hans allvitende planer. Satan visste at kvinnen ikke ville falle alene. På grunn av sin kjærlighet til Eva, var Adam ulydig mot Guds bud og falt likesom henne.

Nyheten om menneskets fall spredte seg i hele himmelen. Alle harper stilnet. Englene kastet fra seg kronene i sorg. Hele himmelen var rystet. Et rådsmøte ble holdt for å avgjøre hva som nå skulle skje med det ulydige paret. Englene fryktet at de ville strekke seg etter frukten på livets tre, for så å bli gjort til udødelige syndere. Men Gud hadde sagt at han ville drive overtrederne ut av hagen. Engler ble øyeblikkelig satt til å vokte livets tre. Det hadde vært Satans utspekulerte plan at Adam og Eva skulle bli ulydige mot Gud, på dra seg hans mishag og så spise av frukten på livets tre. Da ville de for alltid leve i synd og ulydighet. Derved ville de bli udødelige syndere. Men hellige engler ble sendt for å jage dem ut av hagen og stenge adgangen til livets tre. Hver engel bar noe som lignet på et glitrende sverd i sin høyre hånd.

Da triumferte Satan. Han hadde fått andre til å falle sammen med seg. Han var blitt stengt ute fra himmelen, og de fra Paradiset.

Kapitel 32 - Frelsesplanen

Sorg fylte himmelen da det ble klart at mennesket var fortapt, og at den verden som Gud hadde skapt ville bli befolket med dødelige skapninger. De ville være dømt til å leve i elendighet og sykdom, for til sist å måtte dø. Det fantes ingen utvei for overtrederne. Hele Adams familie måtte dø. Jeg betraktet den kjærlige Jesus og så et uttrykk av medfølelse og sorg i ansiktet hans. Snart så jeg ham nærme seg det sterke lyset som omhyllet Faderen. Min ledsagende engel sa: "Han har en alvorlig samtale med Faderen." Englene var urolige mens Jesus samtalte med Faderen. Tre ganger ble han omhyllet av det vidunderlige lyset rundt Faderen og den tredje gangen han kom fra Faderen kunne hans skikkelse sees. Ansiktet hans var rolige, fri for forvirring og tvil. Det skinte med en slik godhet og kjærlighet at ord ikke kan beskrive det. Så gjorde han det kjent for englehæren at det var funnet en utvei til frelse for den fortapte menneskehet. Han fortalte dem at han hadde bedt sin Far om å få gi sitt liv som løsepenger, å ta dødsstraffen på seg selv, så mennesket ved ham kunne få tilgivelse. Ved hans blods fortjeneste og ved lydighet mot Guds lov, kunne de oppnå Guds velvilje og komme tilbake til den vakre hagen og igjen spise av frukten på livets tre.

Til å begynne med jublet ikke englene, for deres herre skjulte ikke noe for dem, men la hele frelsesplanen frem for dem. Jesus fortalte dem at han ville stå mellom sin Fars vrede og det skyldige mennesket. Han ville lide under urettferdighet og forakt. Bare noen få ville ta imot ham som Guds Sønn. Nesten alle ville hate og forkaste ham. Han ville legge av seg all sin herlighet i himmelen og være et menneske på jorden, ydmyke seg selv som et menneske og av egen erfaring bli kjent med alle de fristelser som menneskene ville bli utsatt for. Slik ville han vite hvordan han kunne hjelpe dem som ville bli fristet. Til slutt, når hans virke som lærer var endt, ville han bli overlatt i menneskenes hender og holde ut nærmest enhver grusomhet og lidelse som Satan og hans engler kunne inspirere ugudelige mennesker til å påføre ham. Han ville dø den grusomste av alle former for død, ved å henge mellom himmel og jord som en skyldig synder. Han ville lide timer i pinefull sjelekval, som ikke engang englene kunne se på, men som de ville skjule ansiktene for. Ikke bare ville han utholde fysiske smerter, men også tåle mentale smerter, som fysiske smerter på ingen måte kunne sammenlignes med. Hele verdens synder ville hvile på ham. Han fortalte dem at han ville dø, men stå opp igjen den tredje dag. Deretter ville han fare opp til sin Far for å gå i forbønn for en gjenstridig, syndig menneskehet.

Englene kastet seg ned for ham. De tilbød seg å ofre sine egne liv. Jesus sa til dem at han ved sin død ville frelse mange og at en engels liv ikke kunne betale gjelden. Faderen ville bare godta hans liv som soning for menneskehetens synder. Jesus fortalte dem også at de ville bli tildelt oppgaver. De ville være sammen med ham og styrke ham ved forskjellige anledninger. Han ville iføre seg menneskets falne natur, og hans styrke ville ikke engang kunne måle seg med deres. De ville bli vitne til hans fornedrelse og store lidelser. Når de så hans lidelser og menneskenes hat mot ham, ville de bli opprørt i sitt innerste. På grunn av sin kjærlighet til

ham, ville de ønske å befri ham fra hans mordere. Men de måtte ikke gripe inn for å hindre noe av det som de ville bli vitne til. De ville bli tildelt oppgaver i forbindelse med hans oppstandelse. Frelsesplanen var vel gjennomtenkt, og hans Far hadde godtatt planen.

Med hellig sørgmodighet trøstet og oppmuntret Jesus englene. Han fortalte dem at de frelste heretter ville komme til å være sammen med ham. Som en følge av sin død skulle han kjøpe mange fri og tilintetgjøre den som hadde makt over døden. Hans Far ville gi ham riket, makten og æren. Han ville eie det for evig og alltid. Satan og alle syndere ville bli tilintetgjort, for aldri mer å forstyrre himmelen eller den rene, nye jord. Jesus ba den himmelske hær om å slå seg til ro med denne planen, som hans Far hadde godtatt og fryde seg over at den falne menneskehet ved hans død igjen kamne bli opphøyd til å eie Guds velvilje og glede seg over himmelen.

Da fylte glede, ubeskrivelig glede, himmelen. Den himmelske hær sang en sang full av pris og tilbedelse. De slo an sine harper og stemte i en tone høyere på grunn av Guds store barmhjertighet og høysinn ved å la sin kjære elskede Sønn dø for en opprørsk menneskehets skyld. Med sang priste og tilbad de Jesus for hans selvfornektende offer. Fordi han frivillig ville forlate sin Far og leve et liv fyIt av lidelse og sjeleangst, og fordi han var villig til å dø en vanærende død, for at andre skulle få leve.

Engelen sa: "Tror dere at Faderen ofret sin kjære Sønn uten kamp? Nei, nei. Det var en kamp selv for himmelens Gud, enten å la en skyldig menneskehet forgå, eller å la sin elskede Sønn dø for den." Englene var så interessert i menneskets frelse at det blant dem var noen som ville gi avkall på sin herlighet og gi sine liv for den fortapte menneskehet. "Men," sa min ledsagende engel: "Det ville ikke være tilstrekkelig. Overtredelsen var så stor at en engels liv ikke kunne betale gjelden. Intet annet enn hans Sønns død og midlertjeneste kunne betale gjelden og frelse fortapte mennesker fra håpløs sorg og elendighet."

Men englene ble tildelt oppgaver. De skulle stige opp og ned med kraft og styrke fra herligheten for å lindre Guds Sønns lidelser. De skulle tjene ham. Likeledes ville deres oppgave bli å vokte og beskytte nådens undersåtter mot de onde englene, og skjerme dem mot det mørket som Satan hele tiden ville spre rundt dem. Jeg så at det var umulig for Gud å endre eller forandre sin lov for å frelse bortkomne, fortapte mennesker. Derfor tillot han sin elskede Sønn å dø for menneskenes overtredelser.

Igjen jublet Satan sammen med sine engler over at han ved å få mennesket til å falle i synd, kunne dra Guds Sønn ned fra hans opphøyde posisjon. Han fortalte sine engler at når Jesus iførte seg menneskets falne natur, skulle han beseire ham og forhindre at frelsesplanen ble oppfylt.

Jeg ble vist Satan som han engang var, en lykkelig, opphøyd engel. Så ble jeg vist hvordan han er nå. Han har fortsatt en majestetisk holdning. Hans trekk en ennå fine, for han er en fallen engel. Ansiktsuttrykket er fullt av engstelse, bekymring, ulykke, ondskap, hat, onde

planer, bedrag og allslags ondt. Jeg la spesielt merke til den pannen som engang hadde vært så edel. Pannen hellet skrått bakover fra øynene. Jeg så at han så lenge hadde vært oppsatt på å gjøre det onde, at ethvert godt trekk var forringet og at ethvert ondt trekk var utviklet. Uttrykket i øynene var listig, beregnende og gjennomtrengende. Han var stor av skikkelsc, men kjøttet hang løst på hendene og ansiktet. Mens jeg så ham, hvilte han haken i sin venstre hånd. Han syntes å være i dype tanker. Et smil gled over ansiktet. Det fikk meg til å skjelve. Det var fullt av ondskap og satanisk sluhet. Dette smilet får han like før han sikrer seg sitt bytte. Når han lurer offeret i fellen, brer det fryktelige smilet seg over hele ansiktet.

Kapitel 33 - Jesu første komme

Jeg ble ført ned til den tiden da Jesus tok på seg menneskets natur, fornedret seg som et menneske og lot seg utsette for Satans fristelser.

Hans fødsel var uten verdslig prakt. Han ble født i en stall og lagt i en krybbe. Allikevel ble hans fødsel æret langt mere enn noe menneskebarns. Engler fra himmelen forkynte Jesu komme for hyrdene, og lys og herlighet fra Gud fulgte deres vitnesbyrd. Den himmelske hær slo an sine harper og æret Gud. Triumferende forkynte de Guds Sønns komme til en fallen verden for å utføre gjenløsningsverket. Han ville ved sin død gi fred, lykke og evig liv til menneskene. Gud æret sin Sønns komme til jorden. Engler tilbad ham.

Guds engler svevde over stedet der han ble døpt. Den Hellige Ånd kom ned som en due og skinte på ham. Mens folket i stor undring stod med øynene festet på ham, hørtes Faderens røst fra himmelen som sa: "Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag." Matt.3,17.

Johannes var ikke sikker på om det var Frelseren som kom for å la seg døpe av ham ved Jordan. Men Gud hadde lovet ham et tegn så han kunne gjenkjenne Guds lam. Dette tegnet ble gitt da den himmelske duen kom over ham, og Guds herlighet skinte på ham. Johannes løftet hånden, pekte på Jesus og ropte med høy røst "Betrakt Guds lam, som tar bort verdens synd!" Joh.l,29. (eng. overs.)

Johannes fortalte sine disipler at Jesus var den lovede Messias, verdens Frelser. Fordi hans eget virke nærmet seg slutten, lærte han opp sine disipler til å se hen til Jesus og følge ham som Den store lærer. Johannes' liv var fylt av sorg og selvfornektelse. Han forkynte Jesu første komme, men fikk ikke være vitne til hans mirakler og glede seg over den kraften som ble åpenbart ved ham. Da Jesus begynte sin lærergjerning, visste Johannes at han selv måtte dø. Hans røst ble sjelden hørt, bortsett fra i ødemarken. Han levde et ensomt liv. Han hadde ingen omgang med sin fars familie og var avskåret fra gleden av å være sammnen med den. Han hadde forlatt den for å oppfylle sitt kall. Store menneskemasser forlot de travle byene og tettstedene og kom i flokker til ødemarken, for å høre budskapet fra denne forunderlige profeten. Johannes la øksen ved roten av treet. Han fordømte synd uten frykt for konsekvensene og beredte veien for Guds lam.

Johannes' mektige og skarpe vitnesbyrd gjorde inntrykk på Herodes. Med dyp interesse spurte han hva han måtte gjøre for å bli en av hans disipler. Johannes kjente til det faktum at han var i ferd med å gifte seg med sin brors kone, mens hennes ektemann fremdeles levde. SamvittighetsfulIt fortalte han Herodes at dette ikke var lovlig. Men Herodes var ikke villig til å forsake noe. Han giftet seg med sin brors kone. På grunn av hennes innflytelse arresterte han Johannes og puttet ham i fengsel, riktignok i den hensikt å sette ham fri igjen. Mens han var innesperret der, hørte Johannes gjennom sine disipler om Jesu mektige gjerninger. Han

var selv forhindret fra å høre hans nådige ord, men hans disipler gjenfortalte dem og trøstet ham med det de hadde hørt. Snart etter ble Johannes halshugget etter påskyndelse fra Herodes hustru. Jeg så at den ringeste disippel, som fulgte Jesus og ble vitne til hans mirakler og hørte de trøstende ordene som falt fra hans lepper, var større enn døperen Johannes. Det vil si, de var mer opphøyd og æret og hadde større gleder i livet.

Johannes kom i Elias' ånd og kraft for å kunngjøre Jesu første komme. Jeg ble vist at Johannes representerte dem som i de siste dager vil gå ut i Elias' ånd og kraft for å forkynne vredens dag og Jesu annet komme.

Etter at Jesus var døpt i Jordan, ble han ledet av Den Hellige Ånd ut i ørkenen for å la seg friste av djevelen. Den Hellige Ånd hadde forberedt ham på disse sterke fristelser. I førti dager fristet Satan ham, og i alle disse dagene spiste han ikke noe. Omgivelsene var ugjestmilde og frastøtende for den menneskelige natur. Han var omgitt av ville dyr og djevelen på et øde, ensomt sted. Guds Sønn var blek og avmagret på grunn av fastingen og lidelsene. Men hans kurs var staket ut. Han måtte fullføre den oppgaven han var kommet for å gjøre.

Satan utnyttet Guds Sønns lidelser og gjorde seg rede til å utsette ham for en mangfoldighet av fristelser i håp om å seire over ham, fordi han hadde ydmyket seg til å bli et menneske. Satan kom med denne fristelsen: "Er du Guds Sønn, så si at disse steinene skal bli til brød!" Han fristet Jesus til å nedlate seg til å gi ham bevis for at han var Messias ved å gjøre bruk av sin guddommelige kraft. Jesus svarte mildt: "Det står skrevet Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn."Matt.4,3.4.

Satan forsøkte å få i stand en diskusjon om hvorvidt han var Guds Sønn. Han henviste til hans svake, lidende tilstand og skrøt påståelig at han var sterkere enn Jesus. Men de ordene som hadde lydt fra himmelen: "Dette er min Sønn, den elskede! I ham har Jeg velbehag." Matt.3,17, var tilstrekkelige til å holde Jesus oppe under alle lidelser. Jeg så at Kristus ikke hadde som oppgave å overbevise Satan om sin makt eller at han var verdens Frelser. Satan hadde tilstrekkelig bevis på Guds Sønns opphøyde stilling og autoritet. Hans uvilje mot å underordne seg Kristi autoritet hadde stengt ham ute fra himmelen.

For å vise sin makt, tok Satan Jesus med til Jerusalem og satte ham på et av spirene på templet. Der ble han fristet til å bevise at han var Guds Sønn ved å kaste seg ned fra denne svimlende høyden. Satan siterte det inspirerte ord: "Han skal gi sine engler befaling om deg, og de skal bære deg på hendene, for at du ikke skal støte din fot mot noen stein." Jesus svarte ham og sa: "Det står også skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud." Matt.4,6.7. Satan ønsket å få Jesus til å trekke veksler på sin Fars barmhjertighet og risikere livet før han hadde fullført sin misjon. Han hadde håpet at frelsesplanen ville mislykkes, men planen var altfor grunnfestet til at Satan kunne kullkaste eller hindre den.

Kristus er alle kristnes eksempel. Når de blir fristet, eller når det blir reist tvil om deres rettigheter, bør de bære det tålmodig. De burde ikke føle at de har rett til å påkalle Herren for

å få ham til å vise sin makt for at de kan seire over sine fiender, hvis ikke Gud direkte kan bli æret og herliggjort ved dette. Hvis Jesus hadde kastet seg ned fra templets spir, så ville det ikke haherliggjort hans Far, for ingen ville ha vært vitne til hendelsen bortsett fra Satan og Guds engler. Det hadde vært å friste Herren og demonstrere sin makt ovenfor hans bitreste fiende. Det ville ha vært å gi etter for den fienden som Jesus hadde kommet for å overvinne.

"Og djevelen tok ham opp på et meget høyt fjell, og viste ham på et øyeblikk alle verdens kongeriker. Og djevelen sa til ham: All denne makten vil jeg gi deg, og deres herlighet, for dem er overgitt til meg. Og jeg kan gi det til hvem jeg vil. Hvis du derfor vil tilbe meg skal alt dette bli ditt. Jesus svarte og sa til ham: Bort fra meg Satan! For det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbe og ham alene skal du tjene." Matt. 4,8-10. (eng.overs.)

Satan viste Jesus verdens kongeriker i deres mest fordelaktige lys. Hvis Jesus ville tilbe ham der, tilbød han seg å gi avkall på sitt krav på jordens riker. Hvis frelsesplanen ble gjennomført ved at Jesus døde for å frelse menneskeheten, visste Satan at hans egen makt ville bli begrenset og til slutt tatt fra ham. Til sist ville han bli tilintetgjort. Derfor var det hans nøye gjennomtenkte plan å forhindre, hvis mulig, fullbyrdelsen av den store gjerning som Guds Sønn hadde begynt. Hvis planen for menneskehetens forløsning skulle mislykkes, ville Satan få beholde det kongeriket som han gjorde krav på. Og hvis han kunne nå dette målet, smigret han seg selv med at han ville regjere i opposisjon til himmelens Gud.

Satan hoverte da Jesus la bort sin makt og herlighet og forlot himmelen. Han trodde da at Guds Sønn var overgitt i hans makt. Det var så lett å friste det hellige paret i Eden, og han håpet ved sin sataniske makt og list å kunne overvinne selv Guds Sønn. På denne måten ville han redde sitt liv og sitt kongerike. Hvis han kunne friste Jesus til å avvike fra sin Fars vilje, hadde han nådd sitt mål. Men Jesus møtte fristeren med denne irettesettelsen: "Bort fra meg, Satan!" Matt, 4,10. Han ville bare bøye seg for sin Far. Satan gjorde krav på jorden som sin og hentydet ovenfor Jesus at han kunne bli spart for alle sine lidelser. Han behøvde ikke å dø for å få denne verdens riker i eie. Hvis han bare ville tilbe ham ville han få alle jordens riker og æren av å regjere over dem. Men Jesus var urokkelig.'Han visste at det ville komme en tid da han med sitt eget liv ville kjøpe tilbake riket fra Satan, og at alle i himmelen og på jorden ville underordne seg ham. Han valgte et liv i lidelse og en pinefull død. Det var den veien Faderen ønsket han skulle vandre for å bli den rettmessige arvingen til jordens riker, for å ta dem i evig besittelse. Satan vil også bli overgitt i hans hender og vil selv måtte dø, for aldri mere å plage Jesus eller de hellige i herligheten.

Kapitel 34 - Jesu tjeneste

Etter at Satan hadde fullført sine fristelser, forlot han Jesus for en tid. Engler laget mat til ham i ødemarken. De styrket ham, og hans Fars velsignelse hvilte over ham. Satan hadde mislykkes med sine kraftigste fristelser. Men han så allikevel frem til den tiden under Jesu virke da han ved forskjellige anledninger ville prøve sin sluhet mot ham. Han håpet fortsatt å kunne overvinne ham ved å egge opp dem som ikke ville ta imot Jesus, og få dem til å hate og drepe ham. Satan holdt et spesielt rådsmøte med sine engler. De var skuffet og rasende over at de ikke hadde oppnådd noe mot Guds Sønn. De besluttet at de måtte bli sluere og bruke sine krefter til det ytterste for å så mistro blant hans eget folk om hvorvidt han var verdens Frelser. På denne måten forsøkte de å legge hindringer i veien for Jesu gjerning. Uansett hvor nøye jødene var med sine seremonier og ofringer, ville de bli forledet til å forakte og forkaste Jesus, hvis de kunne bli holdt forblindet med hensyn til profetiene, så de trodde at Messias skulle komme som en mektig, verdslig konge.

Jeg ble vist at Satan og hans engler var meget aktive under Kristi gjerning. De påvirket menneskene til å vise vantro, hat og forakt. Ofte ble folket rasende når Jesus uttalte sine likefremme sannheter og irettesatte dem for deres synder. Satan og hans engler egget dem opp til å drepe Guds Sønn. Mer enn en gang tok de opp' stener for å stene ham. Men engler beskyttet ham og førte ham i sikkerhet, bort fra den rasende hopen. Igjen, mens de klare sannheter lød fra hans hellige lepper, la mengden hånd på ham og tok ham til et stup i den hensikt å kaste ham ned. Det oppstod strid mellom dem om hva de skulle gjøre med ham. Imens tok englene igjen og skjulte ham for mengden, og han unnslapp ved å gå gjennom den.

Satan håpet fortsatt at den store frelsesplanen skulle mislykkes. Han brukte all sin makt for å forherde folkets hjerter så de skulle avvise Jesus. Han håpet at så få ville bekjenne at han var Guds

Sønn, at han ville betrakte sine lidelser og sitt offer som alt for stort for et så lite antall. Men jeg så at selv om det bare hadde vært to som hadde vært villige til å ta imot Jesus som Guds Sønn og trodd på ham til sine sjelers frelse, så ville han ha utført planen.

Jesus begynte sitt virke ved å bryte Satans makt over dem som led vondt. Han gjorde de syke friske, gav de blinde synet tilbake og helbredet de lamme, så de hoppet høyt av glede og æret Gud. Han gav helsen tilbake til dem som i mange år hadde vært skrøpelige og lenket av Satans onde makt. Med oppmuntrende ord trøstet han den svake, den fryktsomme og den fortvilede. De ulykkelige og lidende, som Satan triumferende holdt fanget, befridde Jesus fra hans makt ved at han helbredet legemet og fylte dem med glede og lykke. Han vekket opp de døde, og de æret Gud for denne mektige åpenbaringen av hans kraft. Han utførte mektige gjeminger for alle som trodde på ham.

Jesu liv var fylt med omsorg i ord og gjerning, av medfølelse og kjærlighet. Han var alltid rede til å lindre sorg og smerte hos alle som kom til ham. Mange følte hans guddommelige makt på sin egen kropp. Allikevel, etter at underet var utført, var mange skamfulle over denne ydmyke, men mektige lærer. Fordi lederne ikke trodde på ham, var folket ikke villig til å ta imot Jesus. Han var en sorgens mann og vel kjent med smerte. De tålte ikke hans rene, selvfornektende liv. De ønsket å motta den ære som verden gir. Allikevel fulgte mange Guds Sønn og lyttet til hans undervisning. De slukte ordene som falt så mektige fra hans lepper. De var så meningsfulle, men allikevel så klare at selv den mest enfoldige kunne forstå dem.

Satan og hans engler forblindet jødenes øyne og formørket deres sinn. De egget folkets ledende menn og rådsherrene opp til å ta Frelserens liv. Folk ble sendt for å arrestere Jesus, men da de kom der han var ble de høylig forundret. De så ham full av medfølelse og medlidenhet over all den menneskelige sorg og smerte han var vitne til. De hørte at han i kjærlighet og ømhet talte oppmuntrende ord til de svake og hjemsøkte. De hørte ham med myndig røst irettesette Satan og befale at hans fanger skulle settes fri. De lyttet til de visdomsord som falt fra hans lepper, og de ble betatt. De klarte ikke å legge hånd på ham. De vendte tilbake til prestene og de eldste uten Jesus. Da de ble spurt: "Hvorfor har dere ikke ført ham hit?" fortalte de hvordan de hadde vært vitne til hans mirakler, og om de hellige ordene som de hadde hørt, fulle av visdom, kjærlighet og kunnskap. De avsluttet med å si: "Aldri har noe menneske talt som denne mann!" Joh.7,45.46. Yppersteprestene anklaget dem for at de også hadde blitt forført, og noen av offiserene ble skamfulle fordi de ikke hadde grepet ham. Prestene spurte i en hånlig tone om noen av rådsherrene hadde trodd på ham. Jeg så at mange av de skriftlærde og de eldste trodde på Jesus. Men Satan hindret dem fra å bekjenne det. De fryktet folkets mishag mer enn de fryktet Gud.

Så langt hadde Satans sluhet og hat ikke forhindret frelsesplanen. Formålet med Jesu komme til verden nærmet seg. Satan og hans engler rådslo sammen og besluttet å egge Kristi egen nasjon opp til å kreve hans blod og utsette ham for ondskap og hån. De håpet at Jesus ville bli harm over å få en slik behandling og miste sin ydmykhet og saktmodighet.

Mens Satan la sine planer, fortalte Jesus forsiktig sine disipler hvilke lidelser som han måtte gjennomgå, at han ville bli korsfestet og ville stå opp igjen den tredje dag. Men deres oppfattelsesevne var sløvet, og de forstod ikke hva han fortalte dem.

Kapitel 35 - Forklarelsen

Disiplenes tro ble kraftig styrket på forklareIsens berg, da de fikk se Jesu herlighet og hørte røsten fra himmelen som vitnet om hans guddommelige karakter. Gud valgte å gi Jesu følgesvenner et bevis på at han var den lovede Messias, slik at de i sin bitre sorg og skuffelse over hans korsfestelse ikke fullstendig skulle gi avkall på sin overbevisning. Ved forklarelsen sendte Herren Moses og Elias for å tale med Jesus om hans lidelse og død. Isteden for å sende engler til å tale med sin Sønn, valgte Gud slike som selv hadde gjennomgått jordiske prøvelser.

Elias hadde vandret med Gud. Hans gjerning hadde vært tung og vanskelig, for Herren hadde gjennom ham fordømt Israels synder. Elias var en Guds profet. Allikevel var han tvunget til å flykte fra sted til sted for å berge livet. Hans egen nasjon jaget ham som et vilt dyr for å drepe ham. Men Gud tok ham opp til seg. Engler bar ham i herlighet og triumf opp til himmelen.

Moses var større enn noen som hadde levd før ham. Gud hadde vist ham stor ære, idet han hadde hatt den forrett å tale med Herren ansikt til ansikt, som et menneske taler med en venn. Han fikk se det skinnende lyset og den strålende herligheten som omhyller Faderen. Ved Moses befridde Herren Israels barn fra egyptisk fangenskap. Moses var en megler for sitt folk og stod ofte mellom dem og Guds vrede. Da Herrens vrede ble kraftig opptent mot Israel for deres vantro, deres klager og deres store synder; ble Moses' kjærlighet til dem satt på prøve. Gud foreslo å tilintetgjøre dem og gjøre en mektig nasjon av ham. Moses viste sin kjærlighet til Israel ved sin inntrengende forbønn for dem. I sin nød ba han Gud om å vende seg bort fra sin vrede og tilgi Israel, eller å stryke hans navn ut av sin bok.

Da Israel knurret mot Gud og mot Moses fordi de ikke hadde vann, anklaget de ham for å føre dem bort for å drepe dem og deres barn. Gud hørte klagene deres og ba Moses tale til stenen, så folket kunne få vann. Moses slo på stenen i vrede og tok æren til seg selv. Den stadige egenrådigheten og klagingen fra Israels barn hadde påført ham den dypeste sorg. Et lite øyeblikk glemte han hvor meget Herren hadde båret over med dem, og at deres klager ikke var rettet mot ham selv, men mot Gud. Han tenkte bare på seg selv, hvor dypt han var forurettet og hvor liten takknemlighet de viste til gjengjeld for hans dype kjærlighet til dem.

Det var Guds plan at han ofte skulle bringe sitt folk i vanskeligheter og ved sin kraft frelse dem i deres nød. De skulle bli klar over hans kjærlighet og omsorg for dem. På denne maten kunne de bli ledet til å tjene og ære ham. Men Moses hadde unnlatt å ære Gud og lovprise hans navn i folkets påhør, så de kunne forherlige ham. Derved brakte han Herrens mishag over seg selv.

Da Moses kom ned fra fjellet med de to stentavlene og så Israel tilbe gullkalven, flammet hans vrede sterkt opp, og han kastet stentavlene ned og knuste dem. Jeg så at Moses ikke

syndet ved a gjøre dette. Han var harm på Guds vegne, nidkjær for hans ære. Men da han gav etter for sitt hjertes naturlige følelser og selv tok den ære som tilkommer Gud, syndet han. På grunn av denne synden tillot ikke Gud ham å gå inn i Kanaans land.

Satan hadde forsøkt å finne noe å anklage Moses for overfor englene. Han frydet seg over at det lykkes å forlede ham til å mishage Gud. Han fortalte englene at han også kunne overvinne verdens Frelser når han skulle komme for å frikjøpe menneskene. På grunn av denne overtredelsen kom Moses inn under Satans herredømme - døden. Hadde han forblitt trofast, ville Herren ha brakt ham til Det lovede land og tatt ham opp til himmelen uten å smake døden. Moses døde, men Mikael kom ned og vekket ham til livet før legemet hadde forråtnet. Satan forsøkte å holde på legemet. Han hevdet at det var hans, men Mikael vekket Moses opp og tok ham til himmelen. Satan anklaget Gud i harde ordelag og fordømte ham som urettferdig, fordi han tillot at byttet hans ble tatt fra ham. Men Kristus irettesatte ikke sin motstander, selv om det var på grunn av hans fristelse at Guds tjener hadde falt. Han henviste ham saktmodig til sin Far, idet han sa: "Herren refse deg, Satan!" Sak.3,2.

Jesus hadde fortalt sine disipler at noen av dem som var sammen med ham ikke skulle se døden før de hadde sett Guds rike komme med kraft. Ved forklarelsen ble dette løftet oppfylt. Der ble Jesu ansikt forvandlet og skinte som solen. Klærne hans ble strålende hvite. Moses var til stede som en representant for dem som vil bli vekket opp fra de døde ved Jesu annet komme. Og Elias, som ble tatt opp uten å se døden, representerte dem som vil bli forvandlet til udødelighet ved Jesu annet komme og vil bli tatt opp til himmelen uten å smake døden. Disiplene så med undring og frykt på Jesu majestetiske skikkelse og på skyen som hvilte over dem. De hørte Guds røst i forferdelig majestet si: "Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag. Hør ham!" Matt.17,5.

Kapitel 36 - Jesus blir forrådt

Jeg ble brakt ned til den tiden da Jesus spiste påskemåltidet med sine disipler. Satan hadde forledet Judas til å tro at han var en av Kristi sanne disipler, men hans hjerte hadde alltid vært kjødelig. Han hadde vært vitne til Jesu mektige gjerninger, han hadde vært med ham i hans virke og hadde akseptert de overveldende bevis på at han var Messias. Men Judas var påholden og grisk. Han elsket penger. Han beklaget seg sint over den dyre salven som Jesus ble salvet med. Maria elsket sin herre. Hanhadde tilgitt hennes synder, som var mange og hadde vekket hennes inderlige kjære bror opp fra de døde. Hun følte at intet var for kostbart å gi til Jesus. Jo dyrere salven var, dess bedre kunne hun gi uttrykk for sin takknemlighet til sin Frelser, ved å gi ham den. Som en unnskyldning for sin griskhet gjorde Judas gjeldende at salven kunne ha blitt solgt og gitt til de fattige. Men det var ikke fordi han hadde noen omsorg for de fattige. Han var selvisk og tilegnet seg ofte selv det som var betrodd ham til å fordeles blant de fattige. Judas tok ikke hensyn til Jesu behov, selv om han manglet det aller nødvendigste. For å unnskylde sin griskhet henviste han til de fattige. Denne generøse handlingen, som Maria viste, var en meget sterk irettesettelse av hans griske tilbøyelighet. Grunnlaget var nå lagt for at Satans fristelse skulle få en lett mottakelse i Judas hjerte.

Prestene og jødenes rådsherrer hatet Jesus. Men store folkemengder samlet seg for å høre hans visdomsord og. oppleve hans mektige gjerninger. Folket var grepet av den største interesse og fulgte ivrig Jesus, for å høre på denne vidunderlige lærers undervisning. Mange av rådsherrene trodde på ham, men turde ikke bekjenne sin tro av frykt for å bli kastet ut av synagogen. Prestene og de eldste avgjorde at noe måtte gjøres for å trekke folkets oppmerksomhet bort fra Jesus. De fryktet at alle ville komme til troen på ham. De følte seg utrygge. Enten måtte de drepe Jesus, eller miste sin posisjon. Etter at de hadde drept ham, ville det fortsatt være noen som var levende monumenter over hans kraft. Jesus hadde vekket Lasarus op fra de døde, og de fryktet at Lasarus ville vitne om hans mektige kraft. Folket samlet seg for å se ham som var vekket opp fra de døde, og rådsherrene besluttet å slå i hjel Lasarus også, for å stanse oppløpet. Så ville de vende folkets tanker til menneskelige tradisjoner og læresetnmger, som å betale tiende av mynte og anis og få tilbake sin dominerende innflytelse over dem. De ble enige om å gripe Jesus mens han var alene, for hvis de skulle forsøke å ta ham i en folkemengde, når alles øyne var rettet mot ham, ville de bli stenet.

Judas visste hvor ivrige de var etter å gripe Jesus. Han tilbød yppersteprestene og de eldste å forråde ham for ,noen få sølvpenger. Hans kjærlighet til penger forledet ham til å forråde sin Herre i hans bitreste fienders hender. Satan virket direkte gjennom Judas, og midt under nattverdens inntrykksfulle handling var forræderen i ferd med å pønske ut planene om å forråde sin mester. Sørgmodig fortalte Jesus sine disipler at de alle ville ta anstøt av ham den natten. Men Peter påstod med følelse at selv om alle andre ville ta anstøt av ham, så ville ikke han gjøre det. Jesus sa til Peter: "Simon, Simon! Se. Satan krevde å få dere i sin makt for å

sikte dere som hvete. Men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte. Og når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre." Luk.22,31.32.

Jeg så Jesus i hagen sammen med sine disipler. Sorgtynget ba ham dem våke og be, forat de ikke skulle falle i fristelse. Han visste at troen deres ville bli satt på prøve og at håpet ville briste. De ville trenge all den styrke de kunne få ved å våke og be. Med sterke rop og tårer ba Jesus: "Far! Er det mulig så la denne kalk gå meg forbi! Men ikke som jeg vil, bare som du vil." Matt.26,39. Guds Sønn ba i sjeleangst. Store bloddråper samlet seg i ansiktet og falt til jorden. Engler kretset over stedet og var vitne til scenen, men bare en fikk i oppdrag å styrke Guds Sønn i hans sjeleangst. Det var ingen glede i himmelen. Englene kastet sine kroner og harper fra seg. Med den dypeste interesse iakttok de Jesus i stillhet. De ønsket å kunne slå ring om Guds Sønn, men den ledende engelen tillot dem det ikke, for at de ikke skulle befri ham når de ble vitne til at han ble forrådt. For planen var lagt, og den måtte fullføres.

Da Jesus var ferdig med å be, kom han tilbake til sine disipler, men de sov. l denne fryktelige timen hadde han ikke engang sine disiplers sympati og bønner. Peter, som hadde vært så ivrig en kort tid tidligere, var meget søvnig. Jesus minnet ham på hans velmente uttalelser og sa til ham; "Så var dere da ikke i stand til å våke en time med meg!" Matt. 26,40. Tre ganger ba Guds sønn i sjeleangst. Da viste Judas seg med sin bevæpnede flokk. Han nærmet seg sin Mester på vanlig måte, for å hilse ham. Flokken omringet Jesus, men der åpenbarte han sin guddommelige kraft, idet han sa: "Hvem leter dere etter? Det er meg!." Joh. 18,4.5. De falt baklengs til jorden. Jesus stilte dem dette spørsmålet så de kunne være vitne til hans kraft og se at han kunne fri seg ut av deres hender, hvis han hadde villet.

Disiplenes håp steg da de så hopen med sine staver og sverd så lett falle til jorden. Da de reiste seg opp igjen og omringet Guds Sønn, trakk Peter sverdet sitt. Han rammet en av yppersteprestens tjenere og kuttet et øre av ham. Jesus ba ham legge bort sverdet, idet han sa: "Eller tror du ikke jeg kunne be min Far, og så ville han nå sende meg mer enn tolv legioner engler?" Jeg så at da englene hørte disse ordene lyste ansiktene deres håpefullt opp. De ønsket der og da å slå ring om sin Herre og spre den rasende hopen. Men igjen ble de sørgmodige, da Jesus la til: "Men hvordan skulle da Skriften bli oppfylt, at så må skje?" Matt.26,53.54. Også disiplenes hjerter sank i brystet på dem av fortvilelse og bitter skuffelse, da Jesus lot seg føre bort av sine fiender.

Disiplene fryktet for sine egne liv. Alle forlot de ham og flyktet. Jesus var alene tilbake, overlatt i hendene på den morderiske hopen. Å, hvordan Satan triumferte! Og hvilken bedrøvelse og sorg blant Guds engler! Flere kompanier av hellige engler, hver med en høy ledende engel i spissen, var sendt for å iaktta scenen. De skulle skrive ned hver fornærmelse og grusomhet mot Guds Sønn og noterte ned enhver lidelse som Jesus måtte utholde. For de samme mennene som deltok i denne fryktelige scenen, vil se den igjen i levende bilder.

Kapitel 37 - Jesu rettergang

Før englene forlot himmelen, tok de sørgmodig av seg sine skinnende kroner. De orket ikke å bære dem mens deres Herre led og bar en tornekrone. Satan og hans engler var travelt opptatt med å ødelegge alle humane følelser eg sympati i rettssalen. Hele atmosfæren var tung og forurenset av deres innflytelse. De inspirerte yppersteprestene og de eldste til å fornærme og mishandle Jesus på en måte som er svært vanskelig for den menneskelige natur å bære. Satan håpet at slik spott og vold ville fremkalle beklagelse eller murring fra Guds Sønn, eller at han ville åpenbare sin guddommelige makt, rive seg løs fra mengdens grep slik at frelsesplanen på denne måten endelig ville mislykkes.

Peter fulgte etter sin Herre etter at han ble forrådt. Han var ivrig etter å se hva som ville skje med Jesus. Men da han ble anklaget for å være en av hans disipler, fryktet han for sin egen sikkerhet og erklærte at han ikke kjente ham. Disiplene var kjent for deres rene tale. For å overbevise sine anklagere om at han ikke var en av Kristi disipler, benektet Peter beskyldningen tre ganger med banning og sverging. Jesus, som stod et stykke fra Peter, vendte et sørgmodig og bebreidende blikk mot ham. Da husket disippelen de ordene som Jesus hadde sagt på salen og også sin egen skråsikre påstand: "Om så alle tar anstøt av deg, skal jeg aldri tå anstøt." Matt.26,33. Han hadde fornektet sin Herre, og det med banning og sverging. Men det blikket Jesus sendte ham, smeltet Peters hjerte og frelste ham. Han gråt bittert og angret sin store synd og ble omvendt. Etter dette var han i stand til å styrke sine brødre.

Mengden ropte på Jesu blod. De pisket ham hjerteløst og gav ham en gammel kongelig purpurkappe og satte en tornekrone på hans hellige hode. De stakk et rør i hånden hans, bøyde kne for ham og hilste ham spottende: "Vær hilset, du jødenes konge!" Joh.19,3. Så tok de røret fra ham og slo ham i hodet med det, så tornene trengte inn i tinningene og sendte blod silende ned over ansiktet og skjegget.

Det var vanskelig for englene å holde ut synet.De ville ha befridd Jesus, men den kommanderende engel forbød dem det. Han sa at dette var den store løsesurnmen som måtte betales for menneskene. Den ville være fullstendig og medføre døden for ham som hadde makt over døden. Jesus visste at englene var vitne til hans ydmykelse. Den svakeste engel kunne ha fått den spottende hopen til å falle kraftløst om og befridd Jesus. Han visste at skulle han be sin Far om det, ville engler øyeblikkelig løslate ham. Men det var nødvendig å la ham lide under ugudelige menns voldshandlinger for at frelsesplanen skulle oppfylles.

Jesus stod saktmodig og ydmyk foran den rasende folkemengden, mens de ropte de skammeligste skjellsord til ham. De spyttet ham i ansiktet - det ansiktet som de en dag vil ønske å skjule seg for, som vil gi lys til Guds stad og skinne kraftigere enn solen. Kristus sendte ikke ugjerningsmennene ett eneste uvennlig blikk. De dekket hodet hans til med et gammelt plagg, blindet ham og slo ham i ansiktet og ropte: "Spå nå! Hvem var det som slo

deg?" Luk 22, 64. Det ble røre blant englene. De ville ha befridd ham umiddelbart, men deres kommanderende engel holdt dem tilbake.

Noen av disiplene hadde gjenvunnet såpass selvtillit at de turde gå inn dit Jesus var og bli øyenvitner til hans rettergang. De ventet at han ville åpenbare sin guddommelige kraft, fri seg ut av sine fienders hender og straffe dem for deres ondskap mot seg. Deres forhåpninger steg og sank etterhvert som rettssaken forløp. Noen ganger tvilte de og fryktet at de hadde blitt bedratt. Men røsten de hadde hørt på forklareIsens berg og den herlighet som de så der, styrket dem i troen på at han var Guds Sønn. De gjenkalte i erindringen de scener som de hadde vært vitne til, de mirakler som de hadde sett Jesus utføre: Helbrede de syke, åpne de blindes øyne, åpne de døves ører, refse og kaste ut djevler, oppreise fra de døde og til og med stille vinden og havet. De hadde vanskelig for å tro at han ville dø. De håpet ennå at han ville reise seg i all sin velde, og med sin myndige røst spre den blodtørstige folkemengden, som den gang han gikk inn i templet og drev ut de som hadde gjort Guds hus til en handelsbod. Dengang flyktet de fra ham som om de var forfulgt av et kompani væpnede soldater. Disiplene håpet at Jesus ville åpenbare sin makt og overbevise alle om at han var Israels konge.

Judas var fylt av bitter anger og skarn over sitt forræderi ved å forråde Jesus. Og da han ble vitne til den mishandlingen som Frelseren ble utsatt for, holdt han det ikke ut. Riktignok hadde han elsket Jesus, men han hadde elsket penger mer. Han hadde ikke trodd at Jesus ville la seg ta til fange av hopen som han hadde vist veien for. Han hadde ventet at han ville utføre et mirakel og fri seg fra dem. Men da han så den rasende folkemengden i rettssalen som tørstet etter blod, følte han sterkt sin skyld. Mens mange rettet voldsomme anklager mot Jesus, styrtet Judas gjennom folkemengden, og bekjente at han hadde syndet i å forråde uskyldig blod. Han tilbød prestene de pengene de hadde betalt ham, og han bønnfalte dem om å løslate Jesus, som han erklærte var fullstendig uskyldig.

Et øyeblikk var prestene tause på grurm av irritasjon og forvirring. De ønsket ikke at folket skulle få vite at de hadde leid en av Jesu bekjennende tilhengere til å forråde ham til dem. De ønsket å skjule at de hadde ettersøkt Jesus som om han var en tyv, og at de hadde fanget ham i det skjulte. Men Judas bekjennelse og hans forgremmede, skyldbetyngede ansiktsuttrykk avslørte prestene i folkemengdens øyne, og viste at det var hat som hadde fått dem til å arrestere Jesus. Da Judas høylytt erklærte at Jesus var uskyldig, svarte prestene: "Hva kommer det oss ved? Det blir din sak." Matt.27,4. De hadde Jesus i sin makt, og var fast besluttet på å holde på ham. Overveldet av sjelekval kastet Judas pengene som han nå foraktet, foran føttene på dem som hadde leiet ham, og full av angst og frykt gikk han bort og hengte seg.

Jesus hadde mange sympatisører blant tilhørerne, og det forbauset mange at han ikke svarte på de mange spørsmålene som ble stilt ham. Det var ikke en mørk mine, ikke ett plaget uttrykk i ansiktet hans, mens han ble utsatt for hopens hån og vold. Han var verdig og fattet. Tilskuerne så forundret på ham. De sammenlignet hans perfekte manerer og faste, verdige holdning med opptredenen til disse som satt som dommere over ham. De sa til hverandre at

han oppførte seg mere som en konge enn noen av herskerne. Han bar ingen tegn på å være en kriminell. øynene var milde, klare og uforferdet. Pannen var høy og bred. Ansiktstrekkene hadde en sterk utstråling av vennlighet, hjelpsomhet og edle prinsipper. Hans tålmodighet og overbærenhet var så ulikt menneskers at mange skalv. Til og med Herodes og Pilatus var svært foruroliget over hans edle, gudelige holdning.

Fra første stund av var Pilatus overbevist om at Jesus ikke var noe vanlig menneske. Han betraktet ham som en person med høy moral, som var helt uskyldig i de anklagene som ble reist mot ham.

Englene, som var vitne til scenen, la merke til den romerske stattholders overbevisning. For å redde ham fra å bli delaktig i den fryktelige handlingen det ville være å overgi Jesus til korsfestelse, ble en engel sendt til Pilatus' hustru, Han fortalte henne via en drøm at det var Guds Sønns rettergang hennes mann var blitt delaktig i, og at han var et uskyldig offer. Hun sendte øyeblikkelig et budskap til Pilatus og fortalte at hun hadde lidd meget i en drøm på grunn av Jesus og advarte ham mot å ha noe å gjøre med denne hellige mannen. Budbæreren presset seg hurtig gjennom folkemengden og leverte brevet i Pilatus hender. Mens han leste begynte han å skjelve. Han bleknet og bestemte seg øyeblikkelig for at han ikke ville være delaktig i å ta livet av Jesus. Hvis jødene krevde Jesu blod, ville han ikke gi sin tilslutning til det, men prøve å frikjenne ham.

Da Pilatus hørte at Herodes var i Jerusalem, ble han svært lettet, for han håpet å kunne fri seg selv fra ansvaret for rettergangen og domfelleIsen av Jesus. Han sendte ham med en gang til Herodes, sammen med hans anklagere. Denne herskeren var blitt forherdet av synd. Mordet på døperen Johannes hadde etterlatt et sår i samvittigheten hans som ikke kunne leges. Da han hørte om Jesus og de mektige gjerninger han gjorde, fryktet og skalv han, fordi han trodde det var døperen Johannes som var stått opp fra de døde. Da Pilatus overlot Jesus i hendene på Herodes, så Herodes denne handlingen som en bekreftelse på sin makt, autoritet og dømmekraft. Dette førte til at de to herskerne ble venner, de som før hadde vært fiender. Herodes var glad over å se Jesus, for han ventet at han ville utføre noen mektige mirakler for å tilfredsstille ham. Men det lå ikke for Jesus å tilfredsstille andres nysgjerrighet eller tenke på sin egen sikkerhet. Hans guddommelige, mirakuløse kraft ble utøvd for andres frelse, og ikke til hans egen fordel.

Jesus svarte ikke noe på alle de spørsmålene som Herodes stilte ham. Han tok heller ikke til gjenmæle mot de voldsomme anklagene som hans fiender rettet mot ham. Herodes var rasende over at Jesus ikke viste tegn til å frykte hans makt, og sammen med sine soldater hånte, spottet og mishandlet han Guds Sønn. Han var allikevel overrasket over Jesu edle, gudelige holdning til tross for at han ble så skanunelig mishandlet. Da han ikke torde dømme ham, sendte han ham tilbake til Pilatus igjen.

Satan og hans engler fristet Pilatus, og de forsøkte å lede ham til hans egen ruin. De antydet for ham at hvis han ikke tok del i fordømmelsen av Jesus, ville andre gjøre det. Folkemengden

tørstet etter hans blod, og hvis han ikke lot ham korsfeste, ville han miste sin makt og verdslige ære. Han ville bli anklaget for å tro på bedrageren. På grunn av frykten for å miste sin makt og autoritet samtykket Pilatus i Jesu død. Og selv om Pilatus plasserte ansvaret for Jesu blod på hans anklagere, noe som folkemengden aksepterte da den ropte: "Hans blod komme over oss og over våre barn", Matt.27,25., så gikk ikke Pilatus fri. Han var skyldig i utgytelsen av Jesu blod. På grunn av sine egne selviske interesser og hans trang til ære fra jordens store menn, lot han et uskyldig menneske dø. Hvis Pilatus hadde fulgt sin egen overbevisning, ville han ikke ha hatt noe å gjøre med fordømmelsen av Jesus.

Jesu ord og opptreden under rettergangen gjorde et dypt inntrykk på mange av dem som var tilstede. Resultatet viste seg etter hans oppstandelse. Blant dem som da ble lagt til menigheten, var det mange som kunne føre sin overbevisning tilbake til Jesu rettergang.

Satans raseri var stort da han så at all den ondskapen som han hadde ledet jødene til å påføre Jesus, ikke hadde frembragt en eneste klage fra ham. Selv om han hadde tatt på seg menneskets natur, ble han holdt oppe av en guddommelig kraft og vek ikke det aller minste fra sin Fars vilje.

Kapitel 38 - Jesu oppstandelse

Disiplene hvilte til over sabbaten og sørget over sin herres død, mens Jesus, herlighetens konge lå i graven. Mens natten falt på, ble soldater plassert ut for å vokte Frelserens hvilested, mens engler svevde usett over det hellige stedet. Natten slepte seg langsomt mot slutten, og mens det ennå var mørkt visste de voktende englene at befrielsens time for Guds kjære Sønn, deres elskede herre, var nær. Mens de i spenning ventet på denne triumfens time, kom en mektig engel hurtig flyvende fra himmelen. Hans ansikt skinte og klærne var hvite som sne. Lyset spredte mørket foran ham og fikk de onde englene som triumferende hadde gjort krav på Jesu legeme, til å flykte bort i redsel fra dens lys og herlighet. En i englehæren, som hadde vært vitne til Kristi ydmykelse og som hadde bevoktet hans hvilested, sluttet seg til engelen fra himmelen, og sammen kom de ned til graven. Jorden rystet og skalv mens de nærmet seg, og det kom et stort jordskjelv.

Frykt grep de romerske vaktmennene. Hvor var deres makt nå til å holde på Jesu legeme? De tenkte ikke lenger på sin plikt, eller på at disiplene kunne stjele ham fra dem. Englenes lys skinte kraftigere enn solen, og de romerske vaktmenn falt til jorden som døde. En av englene grep tak i den store stenen, rullet den bort fra inngangen til graven og satte seg på den. Den andre gikk inn i graven og fjernet svetteduken på Jesu hode. Så ropte engelen fra himmelen med en stemme som fikk jorden til å riste: "Du Guds Sønn, din Far kaller deg! Kom ut!" Døden hadde ikke lenger herredømme over ham. Jesus stod opp fra de døde, en triumferende seierherre. I høytidelig ærefrykt så engle hæren på det som skjedde. Og da Jesus kom ut av graven, kastet de skinnende englene seg til jorden i tilbedelse og priste ham med triumferende seierssanger.

Satans engler var blitt tvunget til å flykte fra det kraftige, blendende lyset fra de himmelske engler. De beklaget seg bittert til sin konge over at byttet deres var blitt tatt fra dem med makt, og at han som de hatet så sterkt, hadde stått opp fra de døde. Satan og hans hær hadde jublet over at deres makt over den falne menneskehet hadde fått livets herre til å gå i graven, men deres djevelske triumf ble kort. For da Jesus gikk ut av sitt fengsel som en majestetisk seierherre, visste Satan at han etter en tid måtte dø, og at hans kongerike ville bli gitt til ham som var dets rettmessige eier. Han beklaget seg og raste over at han til tross for sine anstrengelser ikke hadde overvunnet Jesus, som hadde åpnet en vei til frelse for menneskeheten, så alle som ønsket det kunne gå på den veien og bli frelst.

De onde englene og deres leder holdt et rådsmøte for å drøfte hvordan de fremdeles kunne motarbeide Guds regjering. Satan ba sine tjenere om å gå til yppersteprestene og de eldste. Han sa: "Vi lyktes i å bedra dem, forblinde deres øyne og forherde deres hjerter mot Jesus. Vi fikk dem til å tro at han var en bedrager. De romerske vaktmenn vil spre den forhatte nyheten om at Kristus er stått opp fra de døde. Vi ledet prestene og de eldste til å hate Jesus og til å

myrde ham. Fremhold for dem nå at hvis det blir kjent at Jesus er stått opp, vil folket stene dem for å ha drept et uskyldig menneske."

Da den himmelske hær hadde dratt bort fra graven, og lyset og herligheten var forsvunnet med den, våget de romerske vaktmennene å løfte hodene og se seg rundt. De ble forbauset da de så at den store stenen hadde blitt rullet bort fra inngangen til graven, og at Jesu legeme var borte. De skyndte seg til byen for å fortelle prestene og de eldste hva de hadde opplevd. Mens disse morderne lyttet til den merkelige beretrtingen, bleknet ansiktenes deres. Redsel grep dem ved tanken på hva de hadde gjort. Hvis opplysningene var riktige, var de fortapt. En stund satt de tause mens de så på hverandre, uten å vite hva de skulle gjøre eller si. Å godta beretningen var det samme som å fordømme seg selv; De trakk seg til side for å rådslå om hva de skulle gjøre. De kom til at hvis de opplysningene som de romerske vaktmennene kom med ble spredt blant folket, ville de som drepte Kristus, selv bli slått i hjel som hans mordere. Det ble vedtatt å bestikke soldatene for å holde saken hemmelig. Prestene og de eldste tilbød dem en stor pengesum, idet de sa: "Dere skal si: Hans disipler kom om natten og stjal ham mens vi sov." Matt.28,13. Og da vaktmennene spurte hva som ville skje med dem for at de hadde sovet på post, lovte de jødiske offiserene å legge inn et godt ord for dem hos landshøvdingen for å trygge deres sikkerhet. For pengenes skyld solgte de romerske vaktmennene sin ære og gikk med på å gjøre som prestene og de eldste sa.

Da Jesus, mens han hang på korset, ropte ut:"Det er fullbrakt!" Joh.19,30., revnet klippene, jorden skalv og noen av gravene ble åpnet. Da han stod opp som seierherre over død og grav, mens jorden skalv og himmelens herlighet skinte over det hellige stedet, kom mange av de rettferdige døde, lydig mot hans befaling, ut av gravene som vitner på at han hadde stått opp fra de døde. Disse begunstigede, oppstandne hellige kom frem herliggjort. De var utvalgte og hellige fra alle tidsaldre, fra skapelsen av og helt frem til Kristi dager. Mens de jødiske lederne forsøkte å skjule at Kristus virkelig var oppstanden, valgte Gud å vekke noen opp av gravene for å vitne om at Jesus hadde stått opp, og for å;kunngjøre hans herlighet.

De oppstandne varierte i høyde og skikkelse. Noen så bedre ut enn andre. Jeg ble fortalt at jordens innbyggere hadde (degenerert. De hadde mistet sin styrke og sitt gode utseende; Satan har makt over sykdom og død, og for hver generasjon har'virkningen av forbannelsen blitt mer synlig og Satans makt tydeligere;. De som levde i Noahs og Abrahams dager lignet englene. i skikkelse, utseende og styrke. Men hver etterfølgende generasjon er blitt svakere og mer utsatt for sykdom, slik at deres liv har. blitt forkortet. Satan har lært hvordan han kan plage og svekke menneskerasen.

Disse som kom opp av gravene ved Jesu oppstandelse, viste seg for mange. De fortalte at offeret for menneskenes synder var fullbrakt, at Jesus, som jødene korsfestet, var stått opp fra de døde. Og som bevis for sine ord, erklærte de: "Vi har stått opp sammen med ham." De vitnet om at det var ved hans mektige kraft at de hadde stått opp fra gravene. Til tross for den løgnaktige beretningen som ble spredt, kunne ikke Satan, hans engler eller ypperstеprestene

skjule at Jesus var oppstanden. For denne hellige flokken som ble kalt opp av gravene, spredte den vidunderlige, gledelige nyheten. Jesus selv viste seg for sine sørgende, sønderknuste disipler. Han fjernet den frykten som de følte, og de ble fylt av glede.

Mens nyheten spredte seg fra by til by, fryktet jødene for sine liv og skjulte hatet som de nærte overfor disiplene. Deres eneste håp lå i å spre den løgnaktige beretningen. Og de som ønsket at løgnen skulle vær sann, godtok den. Pilatus skalv da han hørte at Kristus hadde stått opp fra de døde. Han tvilte ikke på at opplysningen var sann, og fra da av forlot sjelefreden ham for alltid. På grunn av et ønske om verdslig ære, og av frykt for å miste sin autoritet og sitt liv, hadde han overgitt Jesus til døden. Han var nå fullt overbevist om at det ikke bare var en uskyldig manns blod han hadde skylden for, men Guds Sønns. Resten av Pilatus' liv var ulykkelig. Fortvilelse og angst naget ham så han ikke lenger var i stand til å nære håp eller glede. Han nektet å la seg trøste og døde en ynkelig død.

Herodes' hjerte var blitt stadig mer forherdet. Da han hørte at Kristus hadde stått opp fra de døde, var han ikke særlig foruroliget. Han tok Jakobs liv, og da han så at dette behaget jødene, grep han også Peter i den hensikt å drepe ham. Men Gud hadde en oppgave for Peter og sendte sin engel for å befri ham. Herodes ble hjemsøkt av Guds straffedommer. Mens han opphøyde seg selv foran en stor folkemengde, ble han slått av Herrens engel og døde en fryktelig død.

Tidlig om morgenen den første dag i uken, før det lysnet, kom hellige kvinner til graven og hadde med seg velduftende salver for å salve Jesu legeme. De så at den store stenen var blitt rullet bort fra inngangen til graven og at Jesu legeme ikke var der lenger. Hjertet sank i brystet på dem, og de fryktet at deres fiender hadde fjernet legemet. Plutselig så de to engler i hvite klær, med strålende og skinnende ansikter. Disse himmelske vesener kjente til kvinnenes ærend, og de fortalte dem med en gang at Jesus ikke var der. Han hadde stått opp, men de kunne få se stedet hvor han hadde ligget. De ba dem gå å fortelle hans disipler at han ville gå i forveien for dem til Galilea. Med frykt og stor glede skyndte kvinnene seg tilbake til de sørgende disiplene og fortalte dem hva de hadde sett og hørt.

Disiplene ville ikke tro at Kristus var oppstanden, og sammen med kvinnene som brakte dem nyheten, løp de hurtig til graven. De så selv at Jesus ikke var der. De så hans likklede, men hadde allikevel vanskelig for å tro den gode nyheten om at han hadde stått opp fra de døde. De vendte tilbake, mens de undret seg over hva de hadde sett og hva kvinnene fortalte dem. Men Maria valgte å bli igjen ved graven for å tenke over hva hun hadde sett. Hun var nedtrykt ved tanken på at hun kanskje var blitt ført bak lyset. Hun følte at flere prøvelser ventet henne. Sorgen grep henne på nytt, og hun brøt ut i bitter gråt. Hun bøyde seg ned for å se inn i graven igjen og så to engler kledd i hvitt. En satt der Jesu hode hadde ligget, den andre der hvor hans føtter hadde vært. De talte vennlig til henne og spurte henne hvorfor hun gråt. Hun svarte: "De har. tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!" Joh.20,13.

Da hun snudde seg fra graven, så hun Jesus stå i nærheten, men hun kjente ham ikke. Han talte vennlig til henne og spurte om grunnen til hennes sorg og hvem hun så etter. I den tro at det var gartneren ba hun ham, hvis han hadde fjernet hennes Herre, om å fortelle henne hvor han hadde lagt ham, så hun kunne ta ham med seg. Jesus talte til henne med sin egen himmelske stemme og sa: "Maria!" Hun var fortrolig med klangen i denne kjære stemmen og svarte raskt; "Herre!" Og i sin glede var hun i ferd med å omfavne ham, men Jesus sa: "Rør ikke ved meg! For ennå er jeg ikke fart opp til Faderen! Men gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer opp til min Far og deres Far, min Gud og deres Gud." Joh.20,16.17. Fylt av glede skyndte hun seg til disiplene med den gledelige nyheten. Jesus for raskt opp til Faderen for å høre fra hans munn at han hadde akseptert offeret og for å ta imot all makt i himmelen og på jorden.

Engler omkranset Guds Sønn som en sky og ba de evige porter om å åpne seg, så herlighetens konge kunne komme inn. Jeg så at selv om Jesus var sammen med den strålende himmelske hær i Guds nærvær og omgitt av hans herlighet, så glemte han ikke sine disipler på jorden. Han mottok kraft fra Faderen, så han kunne vende tilbake og gi dem kraft. Samme dag vendte han tilbake og viste seg for sine disipler. Han lot dem få røre ved seg, før han hadde vært hos Faderen og mottatt kraft.

Ved denne anledningen var Tomas ikke til stede. Han ville ikke ydmykt godta disiplenes beretrting og erklærte bestemt og selvsikkert, at han ikke ville tro med mindre han fikk stikke fmgrene inn i naglemerkene og legge sin hånd i siden, hvor det skarpe spydet var stukket inn. På denne måten viste han sine brødre mangel på tillit. Hvis alle skulle forlange dette beviset, ville ingen i dag ta imot Jesus og tro på hans oppstandelse. Det var Guds vilje at disiplenes beretning skulle bli trodd av dem som ikke selv kunne se og høre den oppstandne Frelser. Gud hadde ikke behag i Tomas vantro. Neste gang Jesus møtte sine disipler var Tomas sammen med dem, og da han så Jesus trodde han. Men han hadde erklært at han ikke ville bli tilfreds før han selv, i tillegg til å se ham, også kunne ta på ham og Jesus gav ham det beviset han hadde ønsket. Tomas utbrøt: "Min herre og min Gud!" Men Jesus irettesatte ham for hans vantro og sa: "Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser, og likevel tror." Joh.20,28.29.

På samme måte må de som ikke har hatt noen erfaring med den første og annen engels budskap, ta imot dem fra andre som har erfart og fulgt dem i rekkefølge. Som Jesus ble forkastet, slik så jeg at budskapene var blitt forkastet. Disiplene forkynte at det ikke er frelse i noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, og slik skulle Guds tjenere trofast og fryktløst advare dem som bare tar imot en del av sannhetene som den tredje engels budskap inneholder, slik at de enten med glede vil ta imot alle de budskapene slik som Gud har gitt dem, eller ingen av dem.

Mens de hellige kvinnene fortalte at Jesus var oppstanden, spredte de romerske vaktmennene løgnen som yppersteprestene og de eldste hadde lagt i munnen på dem. Nemlig

at disiplene kom om natten og stjal Jesu legeme mens de sov. Satan hadde plantet denne løgnen i hjertet og munnen på yppersteprestene, og folket tok imot den med åpne armer. Men Gud hadde sørget for at beviset var urokkelig og at denne avgjørende begivenheten, som vår frelse avhenger av, ikke kan betviles. Det var umulig for prestene og de eldste å skjule den. Vitner ble reist opp fra de døde for å vitne om Kristi oppstandelse.

Jesus var sammen med sine disipler i førti dager. De frydet og gledet seg, mens han mer fullstendig åpnet Guds rikes hemmeligheter for dem. Han påla dem å vitne om det de hadde sett og hørt, om hans lidelse, død og oppstandelse og forkynne at han hadde sonet våre synder og at alle som ville, kunne komme til ham og få liv. Åpenhjertig, men varsomt, fortalte han dem at de ville bli forfulgt og lide nød, men at de ville finne trøst ved å minnes sine erfaringer og de ordene han hadde talt til dem. Han fortalte dem at han hadde vunnet over Satans fristelser og seiret gjennom prøvelser og lidelser. Satan ville ikke lenger ha makt over ham. Derfor ville han konsentrere sine fristelser direkte mot dem og mot alle som skulle komme til å tro på hans navn. Men de kunne seire som han hadde seiret. Jesus gav sine disipler kraft til å utføre mirakler. Han fortalte dem at de ville bli forfulgt av ugudelige mennesker, men at han kom til å sende sine engler for å befri dem. Deres liv ville ikke ta slutt før deres oppgave var fullført. Da ville det bli ventet av dem at de forseglet vitnesbyrdene, som de hadde gitt, med sitt eget blod.

Hans oppglødde etterfølgere lyttet til hans undervisning med glede. De sugde med iver til seg hvert ord som falt fra hans hellige lepper. Nå viste de uten skygge av tvil at han var verdens Frelser. Hans ord sank dypt ned i deres hjerter. De sørget over at de snart måtte skilles fra sin himmelske lærer og ikke lenger ville høre trøstende, oppmuntrende ord fra hans munn. Da Jesus fortalte dem at han ville gå bort og gjøre i stand boliger for dem og komme tilbake og hente dem til seg, så de kunne være sammen med ham for bestandig, ble deres hjerter varme av kjærlighet og glede. Han lovte også å sende Trøsteren, den Hellige Ånd, for å lede dem til hele sannheten. "Og han løftet sine hender og velsignet dem." Luk.24,50.

Kapitel 39 - Jesu himmelfart

Hele himmelen så frem til triumfens time, da Jesus skulle fare opp til Faderen. Engler kom for å ta imot herlighetens konge og ledsage ham i triumf til himmelen. Etter at Jesus hadde velsignet sine disipler, skiltes han fra dem og ble tatt opp til himmelen. Han førte an oppover mens de mange døde som hadde stått opp ved hans oppstandelse, fulgte etter. En stor skare av den himmelske hær omgav dem, mens en talløs skare ventet på hans komme i himmelen. Mens de steg opp til Den hellige stad, ropte englene som ledsaget Jesus: Løft hodene, dere porter! Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn!" Englene i staden svarte henrykt: "Hvem er denne herlighetens konge?" De englene som ledsaget ham svarte i triumf: "Herren,sterk og veldig.

Herren mektig i strid! Løft hodene, dere porter. Og dere evige dører, løft dere, så herlighetens konge kan dra inn'" Igjen spurte englene i staden: "Hvem er denne herlighetens konge?", og de englene som ledsaget ham svarte med melodisk røst: "Herren, hærskarenes Gud, han er herlighetens konge. Salme 24,7-10. Og det himmelske opptoget drog inn i Guds stad. Der flokket den himmelske hær seg rundt sin majestetiske herre, og i den største tilbedelse bøyde de seg ned for ham og kastet sine glitrende kroner for hans føtter. Så slo de an sine gyldne harper og vakre, velklingende toner fylte hele himmelen med skjønn sang og musikk for Lammet som var slaktet, men som igjen lever i majestet og herlighet. .

Mens disiplene stirret sørgmodig opp mot himmelen for å få et siste glimt av sin herre idet han for opp, stod to engler i hvite klær hos dem og sa til dem: "Galileiske menn! Hvorfor står dere og ser opp mot himmelen? Denne Jesus, som er tatt opp fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere så ham fare opp til himmelen." Åp.gj.I,11. Disiplene og Jesu mor, som sammen med dem hadde vært vitne til Guds Sønns himmelfart, tilbrakte den påfølgende natten med å tale om hans vidunderlige gjerninger og de underlige og herlige hendelser som i løpet av en kort tid hadde funnet sted. .

Satan rådslo igjen med sine engler. Med bittert hat mot Guds regjering fortalte han dem at de måtte tidoble sine anstrengelser mot Jesu etterfølgere, mens han ennå hadde sin makt og autoritet over jorden i behold. De hadde ikke klart å seire over Kristus, men nå måtte de overvinne hans etterfølgere, hvis det var mulig. De måtte forsøke å bedra hver generasjon av dem som ville komme til troen på Jesus. Han fortalte dem at Jesus hadde gitt sine disipler makt til å refse dem og kaste dem ut og helbrede dem som de skulle plage. Så gikk Satans engler ut som brølende løver for å forsøke å tilintetgjøre Jesu etterfølgere.

Kapitel 40 - Jesu disipler

Med mektig kraft forkynte disiplene en korsfestet og oppstanden Frelser. I Jesu navn gjorde de tegn og under. De syke ble helbredet. En mann som hadde vært lam fra fødselen av, fikk tilbake sin fulle førlighet og gikk inn i tempelet sammen med Peter og Johannes. Han gikk og løp og priste Gud for alles øyne. Nyheten spredte seg, og folket begynte å trenge seg rundt disiplene. Mange kom settende, og de var svært overrasket over den helbredelsen som hadde skjedd.

Da Jesus døde, trodde prestene at det ikke ville bli utført flere mirakler blant dem, at oppløpet ville dø ut og at folket igjen ville vende seg til menneskelige tradisjoner. Men se! Midt iblant dem utførte disiplene mirakler. Folket ble fylt av undring. Jesus hadde blitt korsfestet, og derfor undret de seg over hvor hans etterfølgere hadde fått denne kraften fra. De trodde at han gav dem kraft mens han var i livet og da han døde, trodde de at miraklene ville opphøre. Peter forstod deres forvirring og sa til dem: "israelittiske menn! Hvorfor er dere forundret over dette? Og hvorfor stirrer dere på oss, som om vi av vår egen kraft eller gudsfrykt hadde gjort at han kan gå? Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, våre fedres Gud, har herliggjort sin tjener Jesus, ham som dere forrådte og fornektet for Pilatus da han dømte at han skulle løslates. Men dere fornektet Den Hellige og Rettferdige, og bad om at en morder måtte bli gitt dere. Men livets høvding drepte dere - ham som Gud oppvakte fra de døde. Det er ham vi vitner om. Og ved troen på Jesu navn, har dette navn gitt styrke til den mannen som dere ser og kjenner." Åp.gj.3,12-16.

Yppersteprestene og de eldste tålte ikke å høre disse ordene, og på deres ordre ble Peter og Johannes grepet og kastet i fengsel. Men tusener var blitt omvendt og hadde tatt imot troen på Jesu oppstandelse og himmelfart bare ved å høre en tale av disiplene. Prestene og de eldste var bekymret. De hadde drept Jesus for at folkets tanker skulle vende seg til dem igjen, men saken lå dårligere an nå enn før. Disiplene anklaget dem åpent for å være Guds Sønns mordere. De var usikre på hvordan dette kunne utvikle seg og hvordan folket ville betrakte dem. De ville gladelig ha drept Peter og Johannes, men turde ikke av frykt for folket.

Den påfølgende dagen ble apostlene fremstilt for rådet. De samme personene som høyrøstet hadde ropt på Den Rettferdiges blod, var samlet der. De hadde hørt Peter fornekte sin herre med banning og sverging, da han ble anklaget for å være en av hans disipler, og de håpet at de igjen kunne skremme ham. Men Peter var blitt omvendt. Han så nå en anlednmg til å fjerne skampletten av denne uoverveide, feige fornektelsen og opphøye det navnet som han hadde vanæret. I hellig frimodighet og i åndens kraft erklærte han fryktløs!: "At ved Jesu Kristi, nasareerens navn, han som dere korsfestet, han som Gud oppreiste fra de døde - ved ham står denne mannen helbredet for deres øyne. Han er den steinen som ble forkastet av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnestein. Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes

ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved." Åp.gj.4,1O-12.

Folket var overrasket over Peters og Johannes' frimodighet og skjønte at de hadde vært sammen med Jesus. For deres edle, fryktløse oppførsel var lik den Jesus viste da han sto ovenfor sine fiender. Jesus irettesatte Peter med et blikk fylt av medynk og sorg, da han hadde fornektet ham, og mens han nå frimodig bekjente sin herre, ble Peter velsignet og vant Guds velbehag. Som et tegn på Jesu anerkjennelse, ble han fylt med Den Hellige Ånd.

Prestene turde ikke å vise hatet de følte overfor disiplene. De befalte dem å forlate rådssalen mens de rådslo seg imellom. De sa: "Hva skal vi gjøre med disse mennesker? For at et åpenbart tegn er skjedd ved dem, det er tydelig for alle som bor i Jerusalem. Det kan vi ikke nekte." Åp.gj.4,16. De var redde for at nyheten om denne velgjerningen skulle bli spredt blant folket. Skulle det bli alminnelig kjent, fryktet prestene at de ville miste sin makt og at de ville bli ansett som Jesu mordere. De turde allikevel ikke gå lenger enn å true disiplene og befale dem om ikke å tale mer i Jesu navn, for ellers måtte de dø. Men Peter svarte frimodig at de ikke kunne la være å tale om de tingene de hadde sett og hørt.

I Jesu kraft fortsatte disiplene å helbrede de lidende og syke, som ble brakt til dem. Hundrevis stilte seg daglig under banneret til en korsfestet, oppstanden og oppfaren Frelser. Prestene, de eldste og deres medsammensvorne ble urolige. Igjen kastet de disiplene i fengsel, i håp om at oppløpet ville avta. Satan og hans engler jublet. Men Guds engler åpnet fengslets dører, og stikk i strid med yppersteprestene og de eldstes befaling, ble disiplene bedt om å: "Gå avsted, stå fram i templet og forkynn alle dette livs ord for folket!" Åp.gj.5,20.

Rådet kom sammen og sendte bud etter fangene. Offiserene åpnet fengslets dører, men dem de så etter var ikke der. De vendte tilbake til prestene og de eldste og sa: "Fengslet fant vi forsvarlig stengt, og vokterne stod ved dørene. Men da vi lukket opp, fant vi ingen der inne!" "Da kom det en og meldte: Se, de menn som dere satte i fengsel, står i templet og lærer folket! Da gikk høvdingen avsted sammen med tjenerne og hentet dem. Men de brukte ikke makt, for de var redde for at folket skulle steine dem. De kom så med dem og stilte dem fram for Rådet. Og ypperstepresten spurte dem og sa: Vi gav dere streng befaling om at dere ikke skulle lære i dette navn. Og se, dere har fylt Jerusalem med deres lære og vil føre dette menneskes blod over oss!" Åp.gj.5,23.25-28.

Disse jødiske lederne var hyklere. De elsket menneskers ros mere enn de elsket Gud. Deres hjerter hadde blitt så forherdet at de mektige under som apostlene utførte, bare gjorde dem rasende. De visste at hvis disiplene forkynte Jesus, hans korsfestelse, oppstandelse og himmelfart, ville det brennemerke dem som hans mordere. De var ikke fullt så villige til å la hans blod komme over seg nå, som da de opphisset skrek: "Hans blod komme over oss og over våre barn!" Matt.27,25.

Apostlene svarte frimodig at en skal lydeGud mer end mennesker. Peter sa: "Våre fedres Gud oppvakte Jesus, han som dere drepte ved å henge ham på et tre. Ham har Gud opphøyet ved sin høyre hånd til høvding og frelser, for å gi Israel omvendelse og syndenes forlatelse. Vi er hans vitner om alt dette, og det er også Den Hellige Ånd, som Gud gav dem som lyder ham." Åp.gj. 5,30-32. Ved disse fryktløse ordene ble morderne rasende og besluttet igjen å søle til hendene sine med blod, ved å drepe apostlene. De var i ferd med å legge planene, da en engel fra Gud påvirket Gamaliels hjerte til å råde prestene og rådsherrene: "Hold dere fra disse menn og la dem være i fred! For er dette råd eller dette verk av mennesker, så vil det gå til grunne. Men er det av Gud, vil dere ikke kunne ødelegge det. Ta dere i vare så dere ikke må finnes i strid mot Gud!" Åp.gj.5,38.39. Onde engler påvirket prestenes og rådsherrenes hjerter til å drepe apostlene, men Gud sendte sin engel for å hindre det, ved å reise opp en røst til fordel for hans tjene blant de jødiske lederne selv. Apostlenes gjerning var ikke fullført. De ville bli brakt frem for konger for å vitne om Jesu navn og om de ting de hadde sett og hørt.

Prestene løslot motstrebende fangene etter å ha pisket dem og befalt dem om aldri mer å tale i Jesu navn. "De gikk da bort fra Rådet, glade over at de var aktet verdige til å bli vanæret for Navnets skyld. Uten opphold fortsatte de med å lære hver dag i templet og hjemme, og å forkynne evangeliet om at Jesus er Messias." Åp.gj.5,41.42. På denne måten spredte Guds ord seg. Disiplene vitnet frimodig om de ting de hadde sett og hørt, og de utførte mektige mirakler i Jesu navn. Fryktløst la de ansvaret for utgytelsen av Jesu blod på dem som hadde vært så villige til å la det komme over seg, mens de hadde Guds Sønn i sin makt.

Jeg så at Guds engler fikk befaling om å vokte særlig omhyggelig de hellige, grunnleggende sannheter, som vil tjene som et ankerfeste for Kristi disipler gjennom alle tider. Den Hellige Ånd hvilte spesielt over apostlene, som hadde vært vitne til vår Herres korsfestelse, oppstandelse og himmelfart. Dette er grunnleggende sannheter som vil være Israels håp. Alle må se hen til verdens Frelser som sitt eneste håp, og gå på den veien som han har åpnet ved å ofre sitt eget liv og holde Guds lov, så de kan leve. Jeg så Jesu visdom og godhet i å gi disiplene makt til å føre videre det samme verket som jødene hadde hatet og myrdet ham for. I hans navn hadde de makt over Satans gjerninger. En glorie av lys og herlighet strålte ved tiden for Jesu død og oppstandelse, og udødliggjorde den hellige sannheten om at han var verdens Frelser.

Kapitel 41 - Stefanus død

Tallet på disipler i Jerusalem økte, og mange av prestene ble lydige mot sannheten. Stefanus, full av tro, gjorde store under og mirakler blant folket. De jødiske lederne ble enda mer rasende da de så prester vende seg bort fra sine tradisjoner og ofringer og ta imot Jesu som det store offer. Med kraft fra det høye, irettesatte Stefanus de vantro prestene og de eldste og opphøyde Jesu. De kunne ikke imøtegå den visdom og kraft han talte med. Da de så at de ikke kunne overvinne ham, leide de menn til å sverge falskt om at de hadde hørt ham tale blasfemiske ord mot Moses og mot Gud. De egget opp folket og grep Stefanus, og ved hjelp av falske vitner anklaget de ham for å tale imot templet og loven. De bevitnet at de hadde hørt ham si at denne Jesus av Nasaret ville ødelegge de skikkene som Moses hadde gitt dem.

Mens Stefanus stod foran dommerne sine, skinte Guds herlighets lys over ansiktet hans. "Alle som satt i Rådet, stirret på ham, og de så at hans ansikt var som en engels ansikt." Åp.gj.6, 15. Da han ble bedt om å svare på de anklager som var rettet mot ham, begynte han med Moses og profetene og gav et tilbakeblikk i Israels barns historie om hvordan Gud hadde behandlet dem. Han viste hvordan Kristus hadde blitt forutsagt i profetiene. Han viste til templets historie og erklærte at Gud ikke bor i templer laget med menneskehender. Jødene tilbad templet, og de ble mer forbitret over noe som ble talt imot denne bygningen, enn over noe som hadde blitt talt imot Gud. Mens Stefanus talte om Kristus og omtalte templet, så han at folket forkastet hans ord. Og fryktføst irettesatte han dem: "Dere stivnakker og uomskåne på hjerter og ører! Dere står alltid Den Hellige Ånd imot." Åp.gj.7,51. Mens de holdt sin religions ytre forordninger, var deres hjerter fordervet og fylt av dødelig ondskap. Han nevnte deres fedres ondskap ved å forfølge profetene og erklærte at disse som han nå talte til, hadde begått en større synd ved å forkaste og korsfeste Kristus. "Hvem av profetene ble ikke forfulgt av deres fedre? De drepte dem som forut forkynte at Den Rettferdige skulle komme, han som dere nå har forrådt og myrdet." Åp.gj.7,52.

Etter at disse likefremme, rammende sannhetene var sagt, ble prestene og radsherrene rasende og kastet seg over Stefanus, mens de. skar tenner. "Men han var fylt av Den Hellige Ånd og rettet bli kket opp mot himmelen. Han så Guds herlighet og Jesus stå ved Guds høyre hånd" og sa: "Se, jeg ser himmelen åpnet, og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd!" Folket ville ikke høre ham. "De skrek med høy røst og holdt seg for ørene, og stormet alle som en inn på ham. De drev ham ut av byen og stenet ham."Og han knelte ned og ropte med høy røst: "Herre, tilregn dem ikke denne synd!" Åp.gj.7,55-60.

Jeg så at Stefanus var en mektig Guds mann, spesielt reist opp til a fylle en viktig plass i menigheten. Satan jublet over hans død, for han visste at disiplene ville føle savnet av ham sterkt. Men Satans triumf var kort, for blant dem som var vitne til Stefanus`` død, var det en som Jesus ville åpenbare seg for. Saul deltok ikke i steningen av Stefanus, men han samtykket i hans død. Han var nidkjær i. å forfølge Guds menighet. Han lette dem opp, grep dem i deres

hjem og overgav dem til de som ville drepe dem. Saul var en evnerik mann med høy utdannelse. Hans nidkjærhet og kunnskap gjorde ham høyt verdsatt av jødene, mens han var fryktet blant mange av Kristi disipler. Hans evner ble effektivt utnyttet av Satan til å føre videre hans opprør mot Guds Sønn og mot dem som trodde på ham. Men Gud kan bryte den store motstanders makt og sette fri dem som er fanget av ham. Kristus hadde utsett Saul til et "utvalgt redskap," til å forkynne hans navn og styrke hans disipler i deres gjerning og til mere enn å fylle den tomme plassen etter Stefanus.

Kapitel 42 - Sauls omvendelse

Mens Saul var på reise til Damaskus, frydet de onde englene seg som var rundt ham. Han var utstyrt med brev som gav ham fullmakt til å gripe menn eller kvinner som forkynte Jesus og ta dem med som fanger til Jerusalem. Men plutselig skinte et himmelsk lys over ham, som fikk de onde englene til å forsvinne. Han falt med en gang til jorden og hørte en stemme si: "Saul, Sau!, hvorfor forfølger du meg?" Saul spurte: "Hvem er du, Herre?" Og Herren svarte: "Jeg er Jesus, han som du forfølger. Det blir hardt for deg å stampe mot brodden." Og Saul, skjelvende og overrasket, sa: "Hva vil du at jeg skal gjøre?" Og Herren sa: "Reis deg og gå inn i byen, så skal det bli sagt deg hva du har å gjøre."Åp.gj.9,46.26,14.

Mennene som var sammen med ham stod der målløse. De hørte en stemme, men så intet menneske. Da lyset svant hen, reiste Saul seg opp fra marken og åpnet øynene, men oppdaget at han ikke kunne se. Herligheten fra himmelens lys hadde blindet ham. De leide ham ved hånden og førte ham til Damaskus. I tre dager var han blind. Heller ikke spiste eller drakk han noe. Så sendte Herren sin engel til en av dem som Saul hadde håpet å gripe og åpenbarte for ham i et syn at han skulle gå inn i en gate kalt Den Rette: "og spør i Judas' hus etter en ved navn Saulus, fra Tarsus. For se, han ber! Og i et syn har han sett en mann som heter Ananias komme inn og legge hendene på ham for at han skulle få synet igjen." Åp.gj.9,11.12.

Ananias fryktet at det kunne foreligge en misforståelse et sted, og begynte å berette for Herren'hva han hadde hørt om Saul. Men Herren sa til Ananias: "Gå av sted! For et utvalgt redskap er han for meg, til å bære mitt navn fram både for hedningefolk og konger og for Israels barn. For jeg vil vise ham hvor mye han må lide for mitt navns skyld." Ananias fulgte Herrens anvisninger. Han gikk inn i huset og sa idet han la hendene sine på ham: "Saul, bror! Herren har sendt meg, Jesus, han som åpenbarte seg for deg på veien der du kom, for at du skal få syrnet igjen og bli fylt av Den Hellige Ånd." Åp.gj.9,15-17.

Med en gang fikk Saul synet tilbake, reiste seg og ble døpt. Deretter lærte han i synagogene at Jesus virkelig var Guds Sønn. Alle som hørte ham var forbauset og spurte: "Er ikke dette han som i Jerusalem ville utrydde alle som påkaller dette navn? Og var han ikke kommet hit for å legge dem i lenker og føre dem til ypperstеprestene?" Åp.gj.9,21. Men Saul fikk stadig større kraft og forvirret jødene. Igjen var de i vanskeligheter. Alle var vel kjent med Sauls motstand mot Jesus og hans iver etter å forfølge og straffe med døden alle som trodde på hans navn. Og hans mirakuløse omvendelse overbeviste mange om at Jesus var Guds Sønn. Saul fortalte om sin erfaring i Den Hellige Ånds kraft. Han hadde forfulgt både menn og kvinner, arrestert dem og fått dem dømt til døden. Da plutselig, mens han var på vei til Damaskus, skinte et strålende lys over ham, og Jesus åpenbarte seg for ham og lærte ham at han var Guds Sønn.

Slik forkynte Paulus med frimodighet Jesus. Det hadde en mektig virkning. Han hadde innsikt i Skriften, og etter sin omvendelse skinte et guddommelig lys over de profetiene som

handlet om Jesus. Det gjorde ham istand til å forkynne sannheten klart og frimodig og avsløre forvrengninger av Skriften. Med Guds Ånd over seg, brakte han på en klar og overbevisende måte sine tilhørere ned gjennom profetiene til tiden for Kristi første komme og viste dem at Skriften var blitt oppfylt med hensyn til hans lidelse, død og oppstandelse.

Kapitel 43 - Jødene bestemmer seg for å drepe Paulus

Da yppersteprestene og rådsherrene så den virkning som Paulus' beretning om sine opplevelser fikk, ble de fylt av hat mot ham. De så at han frimodig forkynte Jesus og utførte mirakler i hans navn. En stort antall hørte på ham og vendte seg bort fra sine tradisjoner. De anså de jødiske lederne som Guds Sønns mordere. Deres raseri flammet opp, og de kom sammen for å rådslå om hva som best kunne gjøres for å stoppe dette oppløpet. De ble enige om at den eneste sikre måten var å drepe Paulus. Men Gud kjente til deres planer, og engler ble sendt for å vokte over ham så han fikk leve og fullføre sin oppgave.

Ledet av Satan voktet de vantro jødene Damaskus' porter dag og natt, så de øyeblikkelig kunne drepe Paulus når han var på vei ut. MenPaulus var blitt advart om at jødene ønsket å ta livet hans. Om natten firte disiplene ham ned muren i en kurv. Jødene var skamfulle og oppbragte over dette mislykkede forsøket på å drepe ham. Satans plan hadde slått feil.

Deretter drog Paulus til Jerusalem for å slutte seg til disiplene. Men alle var redde for ham. De trodde ikke han var en disippel. Jødene i Damaskus hadde stått ham etter livet, og hans egne brødre ville ikke ta imot ham. Men Barnabas tok seg av ham og brakte ham til apostlene og fortalte dem hvordan han i et syn hadde sett Herren på veien til Damaskus, og at han frimodig hadde forkynt i Jesu navn der.

Men Satan egget jødene opp til å drepe Paulus, og Jesus ba ham derfor om å forlate Jerusalem. Sammen med Barnabas drog han til andre byer, hvor han forkynte Jesus og utførte mirakler. Mange ble omvendt. Da en mann som alltid hadde vært lam ble helbredet, ville folket som alltid hadde tilbedt avguder, ofre til disiplene. Paulus ble bedrøvet og fortalte dem at han og hans medarbeider bare var mennesker, og at bare den Gud som skapte himmelen og jorden, havet og alt som er i det, måtte tilbes. På denne måten opphøyde Paulus Gud overfor folket, men han kunne nesten ikke holde dem tilbake. Den første spiren til troen på den sanne Gud og den tilbedelse og ære som tilkommer ham, ble sådd i deres sinn. Og mens de lyttet til Paulus' ord, holdt Satan på å egge opp de vantro jødene i andre byer til å følge etter Paulus for å nøytralisere virkningen av hans virksomhet. Jødene hisset opp disse avgudsdyrkerne ved å komme med falske anklager mot Paulus. Folkets undring og beundring endret seg nå til hat, og de som like før var rede til å tilbe disiplene, stenet Paulus og drog ham ut av byen i den tro at han var død. Men mens disiplene stod rundt Paulus og sørget over ham, reiste han seg til deres glede opp og gikk med dem inn i byen.

En annen gang, mens Paulus og Silas forkynte Jesus, fulgte en kvinne som var besatt av en ond ånd etter dem og ropte: "Disse mennesker er Den Høyeste Guds tjenere, som forkynner dere frelsens vei." Slik fulgte hun etter disiplene"i mange dager. Paulus ble bedrøvet, for disse tilropene ledet folkets tanker bort fra sannheten. Satans hensikt med å få henne til å gjøre dette, var å vekke folkets avsky og motvirke disiplenes innflytelse. Paulus' ånd var oppbragt,

og han vendte seg og sa til ånden: "Jeg befaler deg i Jesu Kristi navn, far ut av henne! Og den for ut av henne i samme stund. Åp.gj.16,17.18.

Hennes herrer var godt fornøyd med at hun kom med tilrop til disiplene. Men da den onde ånden forlot henne, og de så at hun var blitt en ydmyk Kristi disippel, ble de rasende. De hadde tjent mange penger ved hjelp av hennes spådomskunster, og nå hadde de mistet inntektsgrunnlaget. Satans plan hadde slått feil. Men hans tjenere grep Paulus og Silas og drog dem med seg til torget, til herskerne og dommerne og sa: "Disse menn skaper stor uro i vår by. De er jøder." Åp.gj.16,20. Folkemengden reiste seg mot dem, og dommerne rev av dem klærne og befalte at de skulle piskes. Da de hadde gitt dem mange piskeslag, kastet de dem i fengsel og befalte fangevokteren å passe godt på dem. Han som fikk denne ordren, satte dem i det innerste fangerommet og satte føttene deres fast i stokken. Men Herrens engler fulgte dem innenfor fengselsmurene og gjorde at arrestasjonen ble et vitnesbyrd til Guds ære. Den viste folket at Gud var i virksomheten, og at han var med sine utvalgte tjenere.

Ved midnatt, da Paulus og Silas ba og sang lovsanger til Guds ære, kom det plutselig et stort jordskjelv, som rystet fengslets grunnmur. Jeg så at Guds engel øyeblikkelig løsnet alles lenker. Fangevokteren ble skremt da han våknet og så at dørene til fengslet var åpnet. Han trodde at fangene hadde rømt og at han ville bli straffet med døden. Mens han var i ferd med å ta sitt eget liv, ropte Paulus med høy røst: "Gjør ikke deg selv noe ondt! For vi er her alle." Åp.gj.16,28.

Guds kraft overbeviste fangevokteren der. Han ba om et lys og løp inn og falt skjelvende ned for Paulus og Silas, førte dem ut og sa: "Herrer, hva skal jeg gjøre for å bli frelst?" Og de svarte: "Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst, du og ditt hus!" Åp.gj. 16,30.31. Da samlet fangevokteren hele sitt hus, og Paulus forkynte Jesu ord for dem. Slik forente fangevokterens hjerte seg med sine brødres, og han vasket deres sår. Han og hele hans hus ble døpt den natten. Så satte han mat frem for dem og gledet seg, og han trodde på Gud sammen med hele sitt hus.

Den vidunderlige åpenbaringen av Guds kraft ved at fengselsdørene ble åpnet, og nyheten om fangevokteren og hans families omvendelse, spredte seg raskt. Da herskerne hørte hva som hadde skjedd, ble de redde og gav beskjed til fangevokteren om å slippe Paulus og Silas fri. Men Paulus ville ikke forlate fengslet på en fordekt måte. Han ville ikke at denne åpenbaringen av Guds kraft skulle holdes skjult. Han sa til dem: "De har hudstrøket oss offentlig uten lov og dom, enda vi er romerske borgere, og kastet oss i fengsel. Og nå vil dere sende oss bort i hemmelighet? Nei, de får nok selv komme og føre oss ut."Åp.gj.16,37. Da disse ordene ble gjengitt for dommerne, og det ble kjent at apostlene var romerske borgere, ble herskerne skremt av frykt for at de ville klage til keiseren over den ulovlige behandlingen. De kom og godsnakket med dem, førte dem ut av fengslet og ba dem dra bort fra byen.

Kapitel 44 - Paulus besoker Jerusalem

Etter at Paulus ble omvendt, besøkte han Jerusalem og forkynte Jesus og de under som var gjort i hans kraft. Han berettet om sin mirakuløse omvendelse. Det gjorde prestene og rådsherrene så rasende at de stod ham etter livet. Men for å redde ham åpenbarte Jesus seg igjen for ham i en drøm mens han ba og sa til ham: Skynd deg og dra i hast ut av Jerusalem! For de kommer ikke til å ta imot ditt vitnesbyrd om meg." Paulus svarte: "Herre, de vet selv at jeg rundt om i synagogene fengslet og pisket dem som trodde på deg. Og da blodet av Stefanus, ditt vitne, ble utgytt, stod jeg også der og samtykte i drapet på ham, og tok vare på klærne til dem som slo ham ihjel." Paulus trodde at jødene i Jerusalem ville la seg overbevise av hans vitnesbyrd. Han var overbevist om at de ville se at den store forandringen som hadde skjedd med ham, bare kunne tilskrives Guds kraft. Men svaret var mer bestemt enn før: "Dra ut! For jeg vil sende deg til hedningefolk langt borte.Åp.gj.22,19.20.21.

Mens Paulus var borte fra Jerusalem, skrev han mange brev som sirkulerte rundt omkring, hvor han berettet om sin erfaring. Det gav et mektig vitnesbyrd. Men noen forsøkte å undergrave den innflytelsen disse brevene hadde. De var tvunget til å medgi at hans brev var myndige og fulle av kraft, men de påstod at hans personlige fremtreden var svak og at hans evne til å tale var elendig.

Sannheten var at Paulus var en meget lærd mann, og at hans visdom og fremtreden henrykte hans tilhørere. Lærde menn satte pris på hans kunnskaper, og mange av dem trodde på Jesus. Når han stod foran konger og store forsamlinger, kunne han nå opp til slike veltalende høyder at han trollbandt alle tilhørerne. Dette gjorde prestene og de eldste meget rasende. Paulus kunne med letthet hengi seg til dype betraktninger og rive folk med seg i de mest høytflyvende tankebaner. Han kunne få folk til å begripe de mest opphøyde tanker, åpenbare Guds krafts dype rikdommer og utdype for dem Kristi forunderlige kjærlighet.

Igjen viste Herren seg for Paulus og åpenbarte for ham at han måtte gå opp til Jerusalem, hvor han ville bli lagt i lenker og måtte lide for hans navns skyld. Til tross for at han var fange i meget lang tid, brukte Herren ham til å forkynne evangeliet. Hans lenker var et middel til å spre kunnskapen om Kristus, og på denne måten herliggjorde han Gud. Mens han ble sendt fra by til by for å dømmes, vitnet han om Jesus. De spesielle hendelser ved hans egen omvendelse ble fortalt til konger og landshøvdinger, så de ikke skulle unnskylde seg med at de ikke hadde hørt om Jesus. Tusener trodde på Frelseren og jublet i hans navn. Jeg så at Gud hadde en spesiell mening med Paulus' sjøreise. Han ville at skipets mannskap på denne måten skulle bli vitne til Guds kraft ved Paulus. Slik kunne også hedningene få høre om navnet Jesus, for at mange kunne bli omvendt gjennom Paulus forkynnelse og de mirakler han gjorde. Konger og guvernører ble grepet av hans måte å forkynne på, og mens Paulus med iver, og i Den Hellige Ånds kraft, forkynte; Jesus og berettet om sine spesielle erfaringer i sitt kristne liv, festet overbevisningen seg hos dem om at Jesus var Guds Sønn. Engang, mens noen med

undring lyttet til Paulus , tale, var det en som ropte: "Det mangler lite på at du overtaler meg til å bli en kristen." Åp.gj.26,28. De fleste som hørte på, tenkte at de en gang i fremtiden ville ta stilling til det de hadde hørt. Satan utnyttet utsettelsen. Fordi de ikke grep anledningen mens deres hjerter var mottagelige, gikk den tapt for alltid. Deres hjerter ble forherdet.

Jeg ble vist Satans verk ved først å forblinde jødene, så de ikke tok imot Jesus som sin Frelser. Dernest ved å gjøre dem så misunnelige på hans mektige gjerninger, at de ønsket å ta livet av ham. Satan for inn i en av Kristi tilhengere og ledet ham til å forråde ham i hans fienders hender, så de kunne korsfeste livets og herlighetens herre.

Etter at Jesus sto opp fra de døde, la jødene synd til synd ved å prøve å skjule sannheten om hans oppstandelse. De bestakk de romerske vaktmennene til å gå godt for en løgn. Men Jesu oppstandelse var gjort dobbelt sikker ved oppstandelsen av en mengde vitner på samme tid. Etter sin oppstandelse viste Jesus seg for sine disipler og for over fem hundre på en gang. Disse som han reiste opp sammen med seg, viste seg for mange og spredte nyheten om at Jesus hadde stått opp fra de døde.

Ved å avvise hans Sønn, hadde Satan fått jødene til å gjøre opprør mot Gud. De hadde skitnet til sine hender med hans dyrebare blod. Uansett hvor sterke bevisene var som nå talte for at Jesus var Guds Sønn, verdens Frelser, så hadde de myrdet ham, og de ville ikke akseptere noe bevis som talte i hans favør. Deres eneste håp og trøst, som det var for Satan etter hans fall, var å forsøke å overvinne Guds Sønn. Derfor fortsatte de sitt opprør ved å forfølge Kristi disipler og drepe dem. Intet var så avskyelig i deres ører som navnet Jesus, han som de hadde korsfestet. Og de var fast besluttet på ikke å godta noe bevis. Da Den Hellige Ånd gjennom Stefanus åpenbarte de overveldende bevis på at Jesus var Guds Sønn, holdt de seg for ørene for ikke å bli overbevist. Satan hadde taket på Jesu mordere. På grunn av sine onde gjerninger hadde de underkastet seg til å bli hans lydige undersåtter. Han virket gjennom dem for å forstyrre og plage dem som trodde på Kristus. Han fikk jødene til å egge hedningene opp mot Jesus og hans disipler. Men Gud sendte sine engler for å styrke disiplene i deres virke. Og til slutt viste de sin trofasthet ved å forsegle sine vitnesbyrd med sitt blod. Satan jublet over at jødene var gått i fellen hans. Fremdeles praktiserte de sine unyttige skikker, ofre og ritualer. Mens Jesus hang på korset og ropte: "Det er fullbrakt." Joh.19,30., revnet forhenget i templet i to ovenfra og ned, som tegn på at Gud ikke lenger ville møte prestene i templet. Han ville ikke lenger ta imot deres ofre og forordninger. Det markerte også at skilleveggen mellom jødene og hedningene var avskaffet. Jesus hadde ofret seg selv for alle. For i det hele tatt å kunne bli frelst, må alle tro på ham som det eneste offer for synd, som verdens Frelser.

Da soldatene spiddet Jesus i siden, mens han hang på korset, kom det ut to tydelig atskilte stråler, en med blod og en annen med vann. Blodet skulle vaske bort syndene til dem som ville komme til troen på hans navn, og vannet stod for det levende vann, som kan fås fra Jesus og gir liv til den som tror.

Kapitel 45 - Det store frafallet

Jeg ble brakt ned til den tidsalder da hedenske avgudsdyrkere ubarmhjertig forfulgte og drepte de kristne. Blodet flommet i stride strømmer. Adelige, middelklassesfolk og vanlige mennesker ble alle sammen drept uten barmhjertighet. Velstående familier ble fattige, fordi de ikke ville avsverge sin tro. Men til tross for den forfølgelse og de lidelser som disse kristne ble utsatt for, ville de ikke senke banneret. De holdt sin religion ren. Jeg så at Satan jublet og triumferte over deres lidelser. Men Gud så på sine trofaste martyrer med stor anerkjennelse. De kristne som levde i denne fryktelige tiden var høyt elsket av ham, fordi de var villige til å lide for hans skyld. Enhver lidelse som de holdt ut, økte deres belønning i himmelen.

Selv om Satan jublet over de helliges lidelser, var han allikevel ikke tilfreds. Han ønsket kontroll over sinnet, så vel som legemet. De lidelsene som de ble utsatt for, drev dem bare nærmere Herren, fikk dem til å elske hverandre og gjøre dem mere engstelige enn noen sinne for å krenke ham. Satan ønsket å få dem til å mishage Gud. Da ville de miste sin styrke, sitt mot og sin fasthet. Selv om tusener ble drept, stod andre opp og tok deres plass. Satan så at han holdt på å miste sine undersåtter. For selv om de holdt ut forfølgelse og død, var de allikevel skjult i Jesus Kristus, og ville bli undersåtter i hans kongerike. Derfor la Satan planer om å bekjempe Guds regjering med større suksess og seire over menigheten. Han ledet de hedenske avgudsdyrkerne til å ta imot en del av den kristne tro. De bekjente å tro på Kristi korsfestelse og oppstandelse og foreslo å gå sammen med Jesu etterfølgere, uten at de var omvendt av hjertet. Å, for en fryktelig fare for menigheten. Det var en tid full av sjelekval. Noen tenkte at hvis de gikk med på å gå sammen med disse avgudsdyrkerne, som hadde tatt imot en del av den kristne tro, kunne det føre til deres fulle omvendelse. Satan søkte å forfalske Bibelens læresetninger.

Jeg så at banneret til sist ble senket, og at hedningene sluttet seg sammen med de kristne. Selv om disse avgudsdyrkerne bekjente at de var omvendt, tok de sine avguder med seg inn i menigheten. De endret bare objektet for sin tilbedelse til bilder av helgener, ja til og med bilder av Kristus og Maria, hans mor. Mens Kristi etterfølgere gradvis forente seg med dem, ble den kristne religion fordervet, og menigheten mistet sin renhet og kraft. Noen nektet.å forene seg med dem. Disse beholdt sin renhet og tilbad Gud alene. De ville ikke bøye kne for noe bilde oppe i himmelen eller nede på jorden.

Satan jublet over at så mange falt. Så egget han opp den falne menigheten til å tvinge dem som holdt fast på sin religions renhet, til enten å gå over til deres seremonier og avgudsdyrkelse, eller å bli drept. Forfølgelsens brann ble igjen tent mot Kristi sanne menighet,og millioner ble drept uten barmhjertighet.

Dette ble fremstilt for meg på følgende måte: En stor gruppe av hedenske avgudsdyrkere bar på et sort banner, hvor det var tegnet figurer av solen, månen og stjernene. Denne gruppen så ut til å være meget fiendtlig og sint. Så fikk jeg se en annen gruppe som bar et rent hvitt

banner, hvor det var skrevet: "Renhet og hellighet for Gud." Ansiktene deres gav uttrykk for fasthet og himmelsk overgivelse. Jeg så at de hedenske avgudsdyrkerne nærmet seg dem. Det ble et stort blodbad. Den kristne gruppen ble redusert, men allikevel presset den seg nærmere sammen og holdt fastere om banneret. Selv om mange falt, fylket andre seg rundt banneret og overtok de ledige plassene.

Jeg så at gruppen med avgudsdyrkere rådslo seg imellom. Da de mislyktes i å få de kristne til å gi etter, ble de enige om en annen plan. Jeg så at de senket banneret sitt, nærmet seg den trofaste kristne gruppen og satte frem forslag til den. Til å begynne med ble deres forslag helt avvist. Deretter så jeg at den kristne gruppen rådslo sammen. Noen sa at de skulle senke banneret, godta forslagene og redde sine liv, slik at de senere kunne vinne styrke til å heise banneret blant hedningene. Noen få ville imidlertid ikke gå med på denne planen, men valgte besluttsomt heller å dø med løftet banner, enn å senke det. Deretter så jeg mange senke banneret og slutte seg til hedningene. Men de besluttsomme og trofaste ville gripe det og løfte det høyt igjen. Jeg så at personer hele tiden forlot den gruppen som bar det rene banneret og sluttet seg til avgudsdyrkerne under det sorte banneret. De forfulgte dem som bar det hvite banneret. Mange ble drept, men allikevel ble det hvite banneret holdt høyt, og troende ble reist opp som fylket seg rundt det. /

Jødene, som først tente hedningenes raseri mot Jesus, unnslapp ikke straff. 1 rettssalen, mens Pilatus nølte med å fordømme Jesus, skrek de rasende jødene: "Hans blod komme over oss og over våre barn." Matt.27 ,25. Oppfyllelsen av denne fryktelige forbannelsen som de nedkalte over sine egne hoder, har den jødiske nasjon fått oppleve. Hedningene, og de som kaller seg kristne i navnet, er begge blitt deres fiender. Disse bekjennende kristne tenkte i sin iver etter å tjene Kristus, som jødene korsfestet, at jo flere lidelser de kunne påføre dem, desto mer tilfreds ville Gud bli. Mange av de vantro jødene ble derfor drept, mens andre ble jaget fra sted til sted og ble avstraffet på alle tenkelige måter,

Blodet til Jesus og disiplene, som de hadde drept, var over dem, og de ble hjemsøkt av fryktelige straffedommer, Guds forbannelse hvilte over dem, De ble til et ordtak og spott blant hedningene og de såkalte kristne, De ble nedverdiget, unngått og avskydd som om Kains merke var på dem Jeg så at Gud allikevel på en bemerkelsesverdig måte hadde bevart dette folket og spredt det over verden, så alle kunne se at de var spesielt hjemsøkt av Guds forbannelser.Jeg så at Gud hadde vendt seg bort fra jødene som en nasjon men at enkeltindivider blant dem allikevel vil bli omvendt De vil bli i stand til å rive sløret fra sine hjerter og se at profetien som omhandler dem er blitt oppfylt De vil ta imot Jesus som verdens Frelser og se sin nasjons store synd ved å forkaste og korsfeste ham.

Kapitel 46 - Døden er ikke et liv i evig pine

Satan innledet dette bedraget i Eden. Han sa til Eva: "Dere kommer slett ikke til å dø!" l.Mos3,4. Dette var Satans første leksjon om sjelens udødelighet, og siden den gang har han fortsatt med dette bedraget frem til i dag. Han vil fortsette med det inntil Guds barns fangenskap tar slutt. Jeg ble vist Adam og Eva da de levde i Eden. De spiste av det forbudte treet og det flammende sverdet ble deretter plassert rundt livets tre. De ble drevet ut av hagen, så de ikke skulle spise av livets tre og bli udødelige syndere, Frukten på dette treet gjorde en udødelig. Jeg hørte engelen spørre: "Hvem av Adams familie har passert det flammende sverdet og spist av livets tre?" Jeg hørte en annen engel svare: "Ingen av Adams familie har passert det flammende sverdet og spist av treets frukt, derfor er det ingen udødelige syndere." Den sjel som synder skal dø en evig død - en død hvor det ikke finnes noe håp om oppstandelse. Da vil Guds vrede være stillet.

Det undret meg at Satan hadde lykkes så godt i å få mennesker til å tro at Guds ord som sier: "Den som synder, han skal dø." Esek.18,4., betyr at den sjelen som synder ikke skal dø, men leve i evig pine. Engelen sa: "Liv er liv, enten det er i smerte eller i glede, Døden er uten smerte, uten glede, uten hat."

Satan ba sine engler om å gjøre en spesiell anstrengelse for å spre den løgnen som først ble fortalt til Eva i Eden: "Dere kommer slett ikke til å dø." 1.Mos3,4. Fordi menneskene tok imot denne villfarelsen, fikk han dem også til å tro at mennesket var udødelig.

Satan ledet dem videre til å tro at synderen lever i evig pine. Derfra var veien åpen for Satan til å virke gjennom sine medarbeidere og fremstille Gud som en hevngjerrig tyrann som kaster alle som ikke behager ham i helvete. Det blir fremstilt som om han betrakter dem med tilfredshet, mens de lider i ubeskrivelig angst og vrir seg i de evige flammer. Satan visste at hvis denne villfarelsen ble godtatt ville mange hate Gud, isteden for å elske og tilbe ham. Likelede. ville mange bli ledet til å tro at advarslene i Guds ord ikke er bokstavelig ment, fordi det ville stride imot hans barmhjertighet og kjærlighet å utsette de mennesker han har skapt for evig pine.

En annen ytterlighet som Satan har fått menneskene å gå til, er fullstendig å overse Guds rettferdighet og de advarsler han har gitt i sitt Ord. Han fremstilles som om han bare er barmhjertig, og at ingen vil gå fortapt, men at alle, både hellige og syndere, til sist vil bli frelst inn i hans rike.

Som en følge av den utbredte villfarelsen om sjelens udødelighet og en evig pine, utnytter Satan en annen gruppe mennesker og får dem til å betrakte Bibelen som en uinspirert bok. De tror den lærer mange gode ting, men de får seg ikke til å stole på den og elske den, for de er blitt fortalt at den forkynner læren om evig pine. ,

Satan leder en annen gruppe ennå lenger, til å fornekte selve Guds eksistens. De kan ikke finne noen prinsippfast karakter hos Bibelen Gud, hvis han skulle utsette en del av den menneskelige familie for skrekkelige pinsler i all evighet. Derfor fornekter de Bibelen og dens opphavsmann og betrakter døden som en evig søvn.

Andre er fryktsomme og redde. Satan frister dem til å begå en synd, og etter at de har syndet fremholder han for dem at syndens lønn ikke er døden, men et liv i fryktelig pine, som vil vare gjennom evighetens endeløse tider. Han fremhever for deres svake sinn et endeløst helvetes redsler. På denne måten får han makt over sinnene, og de mister forstanden. Da jubler Satan og hans engler, og den vantro og ateisten går sammen om å rakke ned på kristendommen, De påstår at disse ondene er en naturlig følge av troen på Bibelen og dens opphavsmann, mens de i virkeligheten er følgen av å ha tatt imot en utbredt villfarelse.

Jeg så at den himmelske hær ble fylt av harme over dette skammelige verk av Satan. Jeg spurte hvorfor disse villfarelsene fikk lov å påvirke menneskenes sinn, når Guds engler var mektige og med letthet kunne bryte fiendens makt hvis de fikk befaling om det Da så jeg at Gud visste at Satan ville forsøke enhver list for å ødelegge menneskene, Derfor hadde han sørget for at hans ord ble skrevet ned. Han hadde åpenbart sine hensikter med den menneskelige rasen så klart, at den mest enfoldige ikke behøver å fare vill. Etter at han overleverte sitt ord til menneskene, hadde han omhyggelig bevart det fra å bli tilintetgjort av Satan og hans engler, eller av noen av hans medarbeidere. Mens andre bøker kunne bli ødelagt, ville denne forbli udødelig. Og nær tidens ende, når Satans villfarelser skulle øke, ville den bli så mangfoldiggjort at alle som ønsket det, kunne eie et eksemplar. Hvis de ville, kunne de beskytte seg mot Satans bedrag og løgnens under.

Jeg så at Gud hadde bevart Bibelen på en spesiell måte. Men da eksemplarene var få, hadde lærde menn i noen tilfeller forandret ordene i den tro at de gjorde den klarere. I virkeligheten forvansket de det som var klart, ved å legge vekt på sine forutinntatte meninger, som bygget på tradisjoner, Men jeg så at Guds ord som en helhet er en perfekt kjede, den ene delen opplyser og forklarer den andre. Oppriktige sannhetssøkere trenger ikke å fare vill, for ikke bare er Guds ord klart og forklarer veien til livet på en enkel måte, men Den Hellige Ånd er gitt som en veileder til å forstå den veien til livet som er åpenbart der.

Jeg så at Guds engler aldri vil kontrollere viljen. Gud setter frem for menneskene liv og død, De kan selv velge. Mange ønsker livet, men fortsetter likevel å gå på den brede vei. De velger å gjøre opprør mot Guds regjering, til tross for hans store barmhjertighet og kjærlighet, ved at han lot sin Sønn dø for dem, De som velger ikke å ta imot denne dyrekjøpte frelsen, må straffes. Men jeg så at Gud ikke vil stenge dem inne i et helvete for å la dem lide i en evig pine. Han vil heller ikke ta dem til himmelen. For å bringe dem sammen med de rene og hellige, ville gjøre dem svært ulykkelige. Men han vil tilintetgjøre dem fullstendig, som om de aldri hadde vært til. Da vil hans rettferdighet være tilfredsstilt. Han skapte mennesket av jordens muld, og den ulydige og vanhellige vil bli brent opp med ild og vende tilbake til muld

igjen, Jeg så at Guds godhet og kjærlighet for dette burde få alle til å beundre hans karakter og tilbe hans hellige navn. Etter at de onde er utslettet fra jorden vil hele den himmelske hær si: "Amen!"

Satan ser med stor tilfredshet på dem som bekjenner seg til å tro på Kristi navn, men som allikevel holder fast ved de villfarelser som han selv er opphavsmannen til. Han klekker fortsatt ut nye villfarelser, og hans kraft og list i så måte øker stadig. Han ledet sine medarbeidere, pavene og prestene, til å opphøye seg selv og til å egge opp folket til hensynsløst å forfølge og tilintetgjøre dem som ikke ville godta hans villfarelser. Å, hvilke lidelser og hvilken angst Kristi dyrebare etterfølgere ble utsatt for! Engler har foretatt en nøyaktig nedtegneIse av alt dette. Satan og hans onde engler fortalte jublende til de englene som tjente disse lidende hellige, at de ville bli drept alle sammen, slik at det ikke ville bli en eneste sann kristen igjen på jorden. Jeg så at Guds menighet dengang var ren. Det var ingen fare for at mennesker med fordervede hjerter skulle komme inn i den. For den sanne kristne som våget å bekjenne sin tro, stod i fare for å havne på pinebenken, på bålet og utsatte seg for enhver tenkelig tortur som Satan og hans onde engler kunne finne opp eller inspirere menneskene til å begå.

Kapitel 47 - Reformasjonen

Til tross for denne umenneskelige forfølgelsen av de hellige, stod levende vitner frem for Guds sannheter over alt. Herrens engler utførte den oppgaven som var betrodd dem. De gjennomsøkte områder der uvitenheten var størst og hentet mennesker som var oppriktige av hjertet ut av mørket Alle var de hengitt til villfarelser, allikevel kalte Gud på dem, som han gjorde på Saul. Han ville gjøre dem til utvalgte kar til å forkynne hans sannheter og heve røsten mot hans bekjennende folks synder. Guds engler påvirket hjertene til Martin Luther, Melankton og andre, som levde på forskjellige steder. Han plantet i dem en lengsel etter Guds ord, det levende vitnesbyrd. Fienden hadde skyllet inn som en flodbølge, og banneret måtte reises opp mot ham. Luther var den som ble utvalgt til å gå i bresjen, til å stå imot den falne menighets vrede og styrke de få som var trofaste mot sin hellige bekjennelse. Han hadde alltid vært engstelig for å mishage Gud. Han forsøkte å oppnå hans velvilje ved hjelp av gjerninger. Han ble ikke fornøyd før et glimt av lys fra himmelen fjernet mørke fra hans sinn og fikk ham til å tro, ikke på gjeninger, men på Jesu blods fortjeneste. Da kunne han selv komme frem for Gud, ikke gjennom paver og skriftefedre, men alene gjennom Jesus Kristus.

Å, hvor dyrebart dette nye, herlige lyset var, som demret i hans mørke forstand og fjernet overtroen! Han verdsatte det høyere enn de største jordiske skatter. Guds ord var som nytt. Alt var forandret. Boken som han hadde fryktet fordi han ikke kunne se skjønnheten i den, var nå blitt liv, evig liv for ham. Den var hans glede, trøst og velsignede lærer. Intet kunne holde ham fra å studere den. Han hadde fryktet døden, men mens han nå leste Guds ord forsvant all frykt, og han beundret Guds karakter og elsket ham. Han gransket Bibelen for seg selv og nøt de rike skatter som den inneholdt. Deretter gransket han den med tanke på menigheten. Han var frastøtt over syndene han så hos dem han hadde trodd på til frelse. Da han så at mange andre var omhyllet av det samme mørket som hadde dekket ham, søkte han ivrig etter en anledning til å vise dem til Guds Lam, som alene tar bort verdens synd.

Han hevet sin røst mot pavekirkens villfarelser og synder og gjorde alt han kunne for å bryte mørkets lenker, som bandt tusener og fikk dem til å stole på sine egne gjerninger som middel til å oppnå frelsen. Han lengtet etter å kunne åpne deres sinn for Guds krafts sanne rikdommer og frelsens store nåde, som bare fåes gjennom Jesus Kristus. I Den Hellige Ånds kraft påtalte han syndene til kirkens ledere. Da han fikk føle prestenes iherdige motstand, sviktet ikke motet ham, for han stolte helt på Guds sterke arm. Han satte sin lit til ham for å seire. Da han trappet opp kampen, økte prestenes raseri mot ham. De ønsket ikke å bli omvendt. De ville ha det makelig, leve i usedelige fornøyelser og ondskap. Og de ønsket at kirken selv skulle forbli i mørket.

Jeg så at Luther var brennende og ivrig, fryktløs og modig når han påtalte synder og forsvarte sannheten. Han fryktet ikke for ugudelige mennesker eller djevler. Han visste at han hadde en med seg som var;mektigere enn dem alle. Luther var iherdig, modig og dristig. Til

tider stod han i fare for å gå til ytterligheter. Men Gud reiste opp Melankton, som var hans rake motsetning i karakter, for å bistå Luther i å gjennomføre reformasjonen. Melankton var engstelig, fryktsom, forsiktig og svært tålmodig: Han var høyt elsket av Gud. Han hadde omfattende kjennskap til Skriften, og hans dømmekraft og visdom var meget god. Hans kjærlighet til Guds sak var like stor som Luthers. Disse to menns hjerter knyttet Herren sammen. De var uatskillelige venner. Luther var til stor hjelp for Melankton når han sto i fare for å bli engstelig og treg. Og Melankton på sin side var til stor hjelp for Luther når han stod i fare for å handle ubetenksomt. Melanktons forutseende forsiktighet forhindret ofte vanskelige situasjoner som kunne ha oppstått, om verket hadde blitt overlatt til Luther alene. Og mang en gang ville verket ikke ha gått fremover, hadde det blitt overlatt til Melankton alene. Jeg ble vist Guds visdom i å velge ut disse to mennene til å gjennomføre reformasjonen.

Jeg ble så brakt tilbake til apostlenes dager og så at Gud valgte som følgesvenner en brennende, ivrig Peter og en mild, tålmodig Johannes. Noen ganger var Peter altfor ivrig. Ofte, når det skjedde, stagget den elskede disippel ham. Dette forbedret ham imidlertid ikke. Men etter at han hadde fornektet sin Herre, angret og var blitt omvendt, var en mild advarsel fra Johannes alt som trengtes for å stagge hans brennende iver. Kristi sak ville ofte ha tatt skade hvis den hadde blitt overlatt til Johannes alene. Peters iver var nødvendig. Hans mot og kraft fridde dem ofte ut av vanskeligheter og brakte deres fiender til taushet. Johannes hadde et vinnende vesen.Han vant mange for Kristi sak ved sin tålmodige overbærenhet og dype hengivenhet.

Gud reiste opp menn til å rope ut pavekirkens synder og til å gjennomføre reformasjonen. Satan forsøkte å drepe disse levende vitnene. Men Herren beskyttet dem. For hans herlige navns skyld fikk noen lide martyrdøden. Men der var andre mektige menn, som Luther og Melankton, som best kunne herliggjøre Gud ved å leve og avsløre prestenes, pavenes og kongenes synder. De skalv ved lyden av Luthers og hans medarbeideres røst. Gjennom disse utvalgte menn begynte lysstråler å spre mørket. Svært mange tok med glede imot lyset og vandret i det. Når ett vitne ble drept, kom to eller tre opp og tok dets plass.

Men Satan var ikke tilfreds, fordi han bare fikk makt over legemet. Han fikk ikke de troende til å gi avkall på sin tro og sitt håp. Selv i døden triumferte de i håpet om udødelighet i de rettferdiges oppstandelse. De hadde mer enn menneskelig kraft. De våget ikke å sove et øyeblikk, men bar den kristne rustning på seg, rede til en konflikt, ikke bare med åndelige fiender, men med Satan i form av mennesker, hvis konstante rop var: "Gi opp din tro, eller dø." Disse få kristne var sterke i Gud og mer dyrebare i hans øyne enn en halv verden som bærer Kristi navn, men allikevel er kujoner i hans sak. Mens menigheten ble forfulgt, var dens medlemmer forenet, og de elsket hverandre. De var sterke i Gud. Syndere fikk ikke komme inn i menigheten. Bare de som var villige til å oppgi alt for Kristus, kunne bli hans disipler. Disse elsket å være fattige, ydmyke og lik Kristus.

Kapitel 48 - Menigheten og verden forenes

Deretter så jeg Satan rådslå sine engler og vurdere hva de hadde oppnådd. Sant nok hadde de skremt noen redde sjeler fra å ta imot sannheten av frykt for døden. Men mange, også meget fryktsomme, hadde tatt imot sannheten. Etter at beslutningen var tatt, forlot straks all redsel og frykt dem. Når de var vitne til hvordan deres brødre møtte døden og så deres fasthet og tålmodighet, forstod de at Gud og engler hjalp dem til å holde ut slike lidelser, og deres mot og fryktløshet økte. Og når de selv ble kalt til å overgi sine egne liv ,holdt de fast på troen med slik tålmodighet og fasthet at det fikk selv deres mordere til å skjelve. Satan og hans engler besluttet at det måtte finnes en mer vellykket måte å tilintetgjøre sjeler på, en som ville gi bedre resultater. Til tross for at de kristne ble utsatt for lidelser, gjorde deres kompromissløshet og det lyse håpet som oppmuntret dem, den svakeste sterk. Det gjorde dem i stand til å nærme seg bålet og flammene uten frykt. De etterlignet Kristi edle holdning da han.stod foran sine mordere. Ved sin urokkelighet og Guds herlighet som hvilte over dem, overbeviste de mange andre om sannheten.

Satan besluttet derfor at han måtte opptre på en mildere måte. Han hadde allerede forfalsket Bibelens læresetninger, og de tradisjoner som skulle komme til å ruinere millioner, holdt på å slå dype røtter. Han la bånd på sitt hat og besluttet ikke å egge sine undersåtter opp til slike bitre forfølgelser, men få menigheten til å stride innbyrdes om forskjellige tradisjoner, isteden for den tro som en gang var overgitt til de hellige. Da det lyktes ham å få menigheten til å trakte etter verdens anerkjennelse og ære, under påskudd av at det ville være fordelaktig for den, begynte den å miste Guds velvilje. Da den unnlot å forkynne de likefremme sannheter som stengte de fornøyelsessyke og dem som elsket. verden ute av menigheten, mistet den gradvis sin kraft.

Menigheten er ikke lenger det spesielle og særegne folket det var under forfølgelsene. Hvor matt gullet er blitt! Hvor det fineste gull er forandret! Jeg så at hvis menigheten alltid hadde bevart sin særegne, hellige karakter, ville Den Hellige Ånds kraft, som disiplene fikk, fortsatt vært med den. Den syke ville ha blitt . helbredet, djevler ville ha blitt refset og kastet ut, og den ville ha vært mektig og fryktet av sine fiender.

Jeg så en meget stor gruppe som bekjente seg til å tro på Kristi navn, men Gud anerkjente dem ikke som sine. Han hadde ikke noe behag i dem. Satan så ut til å ta på seg en religiøs drakt og ivret svært for at folk skulle tro de var kristne. Han var til og med ivrig etter at de skulle tro på Jesus, hans korsfestelse og oppstandelse. Satan og hans engler tror fullt og fast på det selv og skjelver. Men hvis troen ikke fører til gode gjerninger og får dem som kaller seg kristne til å etterligne Kristi selvfornektende liv, blir Satan ikke urolig. For de kaller seg bare kristne i navnet, mens deres hjerte fortsatt er kjødelig. Han kan derfor bruke dem i sin tjeneste på en bedre måte enn om de ikke hadde kalt seg kristne. De skjuler sine karaktermangler under dekket av å være en kristen og lever med sin uomvendte natur, uten å

undertvinge sine onde lidenskaper. Dette gir den vantro påskudd til å bebreide Kristus for deres ufullkommenheter. Det gjør at de som har en ren og ubesmittet religion, kommer i vanry.

Predikantene forkynner behagelige ting for å tilfredsstille kjødelige troende. De våger ikke å forkynne Jesus og Bibelens likefremme sannheter. For hvis de gjorde det, ville ikke disse kjødelige bekjennere forbli i menigheten. Men fordi mange av dem er velstående må de få bli der, selv om de ikke er mer skikket til å være der enn Satan og hans engler. Det er akkurat slik Satan vil ha det Man gir inntrykk av at Jesu religion er populær og ærefull i verdens øyne. Folk blir fortalt at de som bekjenner seg til religionen, vil bli mere aktet av verden. En slik forkynnelse er svært forskjellig fra Jesu forkynnelse. Hans lære og verden kunne ikke komme overens. De som følger ham, må gi avkall på verden. Disse behagelige oppfatninger hadde sin opprinnelse hos Satan og hans engler. De utformet planen, kristne i navnet utførte den. Behagelige fabler ble forkynt og glatt mottatt. Hyklere og fordekte syndere sluttet seg til menigheten. Hvis sannheten hadde blitt forkynt i sin renhet, ville den fort ha stengt ute denne klassen. Men det var ingen forskjell mellom Kristi bekjennende etterfølgere og verden. Jeg så at hvis det falske dekket hadde blitt revet bort fra menighetens medlemmer, ville det ha avslørt slik synd, ondskap og fordervelse at det mest saktmodige Guds barn ikke ville ha nølt med å kalle disse bekjennende Kristne ved deres rette navn: barn av sin far, djevelen. For de gjorde hans gjerninger.

Jesus og hele den himmelske hær så med avsky på det som skjedde. Allikevel hadde Gud et budskap til menigheten som var dyrebart og viktig. Hvis det ble tatt imot, ville det føre til en gjennomgripende reformasjon av menigheten. Det ville vekke det levende vitnesbyrdet til livet igjen og rense ut hyklere og syndere, så menigheten igjen kunne oppnå Guds velvilje.

Kapitel 49 - William Miller

Gud sendte sin engel for å påvirke hjertet til en bonde som ikke hadde trodd på Bibelen tidligere, for å motivere ham til å granske profetiene. Guds engler avla mange besøk hos denne utvalgte tjeneren, for å veilede hans sinn og åpenbare for hans forstand de profetier som alltid hadde vært uforståelige for Guds folk. Han fikk begynnelsen på sannhetens lenke og ble ledet til å søke etter bindeledd for bindeledd, helt til han med undring og beundring betraktet Guds ord. Hva han så var en fullkommen lenke av sannheter. Dette Ordet, som han hadde sett på som uinspirert, åpnet seg for hans forstand i all sin skjønnhet og herlighet. Han så at en del av Skriften forklarte en annen. Når et skriftsted var uforståelig for ham, fant han forklaringen på det i en annen del av Ordet. Han betraktet det hellige Guds ord med glede og med den dypeste respekt og ærefrykt.

Mens profetiene åpnet seg for ham, så han at jordens innbyggere levde under de avsluttende begivenheter i jordens historie, uten at de var klar over det. Han betraktet kirkesamfunnene og så at de var fordervet. De hadde vendt sin kjærlighet bort fra Jesus og til verden. De søkte verdslig ære, isteden for den ære som kommer ovenfra. De traktet etter verdens rikdommer, isteden for å legge seg opp skatter i himmelen. Overalt så han hykleri, mørke og død. Hans ånd ble vekket opp. Gud befalte ham å forlate sin gård, som han befalte Elisa å forlate sin okse og sin jord for å følge etter Elias. Skjelvende begynte William Miller å åpne Guds rikes mysterier for folk og førte sine tilhørere ned gjennom profetiene til Kristi annet komme. Ved hver ny utleggelse vant han styrke. Som døperen Johannes forkynte Jesu første komme og beredet veien for ham, på samme måte kunngjorde William MilIer og de som senere sluttet seg til ham, Guds Sønns annet komme.

Jeg ble ført tilbake til disiplenes dager og ble vist at Gud hadde en særskilt oppgave for den elskelige Johannes. Satan var fast bestemt på å forhindre den. Han påvirket sine tjenere til å drepe Johannes. Men Gud sendte sin engel og bevarte Johannes på en vidunderlig måte. Alle som var vitne til Guds mektige kraft ved å redde Johannes' liv, undret seg, og mange ble overbevist om at Gud var med ham, og at det vitnesbyrdet han forkynte om Jesus var sant. De som forsøkte å drepe ham, turde ikke forsøke å ta livet hans på nytt, og han fikk fortsette å lide for Jesu navns skyld. Hans fiender vitnet falskt mot ham, og kort tid etter ble han forvist til en øde øy. Herren sendte sin engel dit for å vise ham de begivenheter som ville finne sted på jorden og tilstanden i menigheten ned til endens tid - dens frafall og den stillingen den måtte oppnå hvis den skulle behage Gud og til sist vinne seier.

Den himmelske engelen som kom til Johannes, var majestetisk .Ansiktet hans strålte av Guds blendende herlighet. Han åpenbarte for Johannes store og mektige hendelser i Guds menighets historie og viste ham de farlige konflikter som Kristi etterfølgere måtte gå gjennom. Johannes så dem gå gjennom harde prøvelser, gjort hvite og prøvet og til sist som seiersvinnere, herlig frelst i Guds rike. Engelens ansikt strålte mer og mer av glede og var

usedvanlig herlig, mens han viste Johannes Guds menighets endelige seier. Da apostelen så menighetens endelige seier ble han så revet med av dette herlige skuet at han glemte seg, og i dyp ærbødighet og ærefrykt falt han ned for engelen for å tilbe ham. Den himmelske budbærer løftet ham øyeblikkelig opp og irettesatte ham mildt og sa: "Vokt deg for det! Jeg er din og dine brødres medtjener, de som har Jesu vitnesbyrd. Gud skal du tilbe! For Jesu vitnesbyrd er profetordets ånd." Åp.19,10. Deretter viste engelen Johannes Den himmelske stad med all dens glans og blendende herlighet. Han ble så henrykt og overveldet at han glemte engelens irettesettelse. Ennå en gang falt han ned for å tilbe ham. Igjen ble han mildt irettesatt: "Vokt deg for det! Jeg er medtjener med deg og dine brødre profetene, og med dem som tar vare på ordene i denne bok. Gud skal du tilbe!" Åp.22,9.

Predikanter og lekfolk har betraktet Åpenbaringsboken som en mystisk bok, av mindre betydning enn andre bøker i Den hellige skrift.

Men jeg så at denne boken virkelig er en åpenbaring, som er gitt til særlig nytte for dem som kommer til å leve i de siste dager, for å hjelpe dem til å forstå sin sanne stilling og sin plikt. Gud ledet William MilIers tanker til profetiene, og gav ham stort lys over Åpenbaringsboken. .

Hvis synene i Daniels bok var blitt forstått, ville menneskene også bedre ha forstått Johannes' syner. Men da tiden var inne, veiledet Gud sin utvalgte tjener, som med klarhet og i Den Hellige Ånds kraft åpnet profetiene. Han påviste likheten mellom Daniels og Johannes' syner med andre deler av Bibelen. William MiIler skapte forståelse i menneskenes hjerter for de hellige, fryktelige advarslene i Guds ord, for at de skulle forberede seg til Menneskesønnens komme. En dyp og alvorlig overbevisning kom over dem som hørte ham. Prester og lekfolk, syndere og vantro, vendte seg til Herren og gjorde seg rede til å bestå i dommen.

Guds engler var med William MiIler i hans gjerning. Han var urokkelig, uforferdet og forkynte fryktløst det budskapet som var betrodd ham. En ugudelig og kold verden og en verdslig menighet inspirerte ham og vekket opp hans slumrende krefter. Det fikk ham til villig å holde ut slit, savn og lidelser. Han møtte motstand fra de bekjennende kristne og fra verden og ble plaget av Satan og hans engler. Men han holdt ikke opp med å forkynne det evige evangelium hvor han enn ble invitert, så ropet lød fjernt og nært:"Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet "Åp 14 ,7.

Kapitel 50 - Den første engels budskap

Jeg så at Gud stod bak forkynnelsen av tiden i 1843. Det var hans hensikt å vekke opp menneskene og lede dem til en skillevei, hvor de måtte ta en avgjørelse for eller imot sannheten. Pastorer var overbevist om at utleggelsen av de profetiske periodene var riktig, og noen av dem svelget sin stolthet og gav avkall på sine faste gasjer. De forlot sine menigheter og gikk fra sted til sted for å forkynne budskapet. Men fordi det himmelske budskap bare fikk innpass hos noen få av Kristi bekjennende pastorer, ble oppgaven lagt på mange som ikke var forkynnere. Noen forlot sine marker for å forkynne budskapet, mens andre ble kalt fra sine verksteder eller forretninger. Til og med akademikere ble nødet til å forlate sine yrker for å ta del i det upopulære gjerningen å forkynne den første engels budskap.

Pastorer la sine sekteriske syn og følelser til side og gikk sammen om å forkynne Jesu komme. Overalt hvor budskapet ble forkynt, gjorde det inntrykk på mennesker. Syndere angret, gråt og ba om tilgivelse. De som hadde levd et uærlig liv, forsøkte å rette opp det gale de hadde gjort. Foreldre følte den største omsorg for sine barn. De som tok imot budskapet, gikk til sine uomvendte venner og slektninger med det. Tynget av tidens alvor og med en byrde for budskapet, advarte og formante de dem til å gjøre seg rede til Menneskesønnens komme. Man måtte være nokså ufølsom for ikke å godta de overveldende bevisene som ble gitt med så dypt følte advarsler. Dette sjelerensende arbeidet gjorde at man mistet kjærligheten til verdslige ting og førte til en hellig innvielse til Gud, som man aldri tidligere hadde vært vitne til.

Tusener tok imot sannheten som William Miller forkynte, ogGud reiste opp tjenere, som i Elias' ånd og kraft forkynte budskapet. Som Johannes, Jesu forløper, følte de som forkynte budskapet seg tvunget til å legge øksen ved roten av treet og be dem bære frukt som var omvendelsen verdig. Hensikten med deres forkynnelse var å vekke opp kirkesamfunnene og tvinge dem til å åpenbare sin sanne karakter. Og mens den alvorlige advarselen lød om å unnfly den kommende vrede, tok mange som var kirkesamfunnene imot det befriende budskapet. De så sitt frafall, og med bitre, angrende tårer og i dyp sjelekval ydmyket de seg for Gud. Mens Guds Ånd hvilte over dem, hjalp de til med å la ropet lyde: "Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet." Åp.14,7. .

Forkynnelsen av en bestemt tid for Jesu komme, førte til motstand fra alle hold, fra pastoren på prekestolen og ned til den likegyldige, himmeltrossende synder. "Men dagen og timen kjenner ingen," lød det fra den hyklerske pastor ned til den frekke spotter. Ingen av dem ville la seg undervise og bli formant av dem som forkynte slutten på profetisk tid, og som forkynte tegnene på at Kristi komme var nær, ja, at han til og med stod ved døren. Mange av hjordens hyrder som sa at de elsket Jesus, protesterte ikke imot forkynnelsen av Kristi gjenkomst, men de motsatte seg at en bestemt tid ble forkynt. Guds altseende øyne gjennomskuet deres hjerter. De elsket ikke å være sammen med Jesus. De visste at deres eget

ukristeligeliv ikke ville bestå prøven, for de vandret ikke på den ydmyke sti som var staket ut for dem. Disse falske hyrdene stod i veien for Guds verk. Sannheten som ble forkynt med overbevisende kraft, vekket opp folket, og som fangevokteren spurte de: "Hva skal jeg gjøre for å bli frelst?" Åp.gj .16,30. Men disse falske hyrdene stilte seg mellom sannheten og folket og forkynte behagelige ting for å lede dem bort fra sannheten. De forente seg med Satan og hans engler og ropte: "Fred! fred!" Jer.6, 14., mens det ikke var noen fred. Disse som elsket makelighet og var tilfreds med sin avstand til Gud, ønsket ikke å bli vekket opp av sin kjødelige trygghet. Jeg så at Guds engler noterte ned alt. Klærne til disse uomvendte hyrdene var dekket med sjelers blod.

Pastorer, som selv ikke ville ta imot dette frelsens budskap, hindret andre som ville ha tatt imot det. Sjelers blod er på dem. Forkynnere og lekfolk gikk sammen om å gjøre motstand mot dette himmelske budskapet. De forfulgte William Miller og dem som sluttet seg til ham i å forkynne budskapet. Løgner ble satt i omløp for å svekke hans innflytelse. Noen ganger ble de rasende på ham, etter at han uten omsvøp hadde kunngjort dem Guds ord og forkynt dem de likefremme sannheter. De la seg på lur etter ham da han forlot møtestedene, for å drepe ham. Men Guds engler ble sendt for å beskytte ham, og de ledet ham trygt forbi den rasende hopen. Hans gjerning var ennå ikke avsluttet.

De mest hengivne tok med glede imot budskapet. De visste at det var fra Gud, og at det var gitt til riktig tid. Engler så med den største interesse på virkningen av det himmelske budskapet. Da kirkesamfunnene vendte seg fra det og forkastet det, rådslo de sorgfylte med Jesus. Han vendte sitt ansikt bort fra kirkesamfunnene og ba sine engler trofast vokte over de dyrebare sjeler som ikke hadde forkastet vitnesbyrdet, for mere lys ville snart skinne på dem.

Jeg så at hvis de bekjennende kristne hadde sett frem til sin Frelsers komme, hvis de hadde elsket ham og følt at det ikke var noen på jorden som kunne måle seg med ham, ville de ha hilst den første antydningen om hans komme med glede. Men den misnøye de viste da de hørte om sin Herres komme, var et klart bevis på at de ikke elsket ham. Satan og hans engler jublet. Jesus og hans engler fikk slengt i ansiktet at hans bekjennende folk hadde så lite kjærlighet til Jesus at de ikke så frem til hans annet komme.

Jeg så at Guds folk så frem til sin Herres komme fylt av glede og forventning. Men Gud ønsket å prøve dem. Hans hånd skjulte en feil i beregningen av de profetiske perioder. De som ventet på sin Herres komme, oppdaget ikke feilen. Heller ikke de mest lærde, som var motstandere av å fastsette en bestemt tid, klarte å se den..Gud planla at hans folk skulle bli utsatt for en skuffelse. Tiden passerte, og de som hadde sett frem til sin Herres komme i glede og forventning, ble triste og motløse. Men de som ikke hadde elsket tanken på at Jesus skulle komme, men som bare hadde tatt imot budskapet av frykt, var tilfreds med at han ikke var kommet. Deres bekjennelse hadde ikke påvirket hjertet og ført til omvendelse. Passeringen av tiden var velegnet til å avsløre hva som skjulte seg i slike hjerter. De var de første til å vende seg mot de skuffede og gjøre narr av dem som virkelig hadde sett frem til sin Frelsers

komme. Jeg så Guds visdom i å prøve sitt folk og teste det grundig for å avsløre dem som ville svikte i prøvelsens stund.

Jesus og hele den himmelske hær så med sympati og kjærlighet på dem som i glede og forventning hadde sett frem til å møte ham som de elsket. Engler var rundt dem for å styrke dem i denne prøvelsens stund. De som hadde avvist det himmelske budskapet, ble forlatt i mørket. Guds vrede var opptent imot dem, fordi de ikke ville ta imot det lyset som han hadde sendt dem fra himmelen. De trofaste, skuffede, som ikke kunne forstå hvorfor deres Herre ikke kom, ble ikke overlatt i mørket. Igjen ble de ledet til Bibelen for å studere de profetiske tidsperiodene. Herrens hånd ble løftet fra tallene og feiltakelsen ble oppklart. De' så at profetisk tid endte i 1844, og at de samme bevisene som viste at profetisk tid endte i 1843, også viste at den ville opphøre i 1844. Lys fra Guds ord skinte på deres tolkning, og de oppdaget en ventetid - "Og om det (synet) dryger, så vent på det!" Hab.2,3. I sin lengsel etter Kristi snarlige komme hadde de oversett at synet inneholdt en ventetid, som hadde til hensikt å avsløre hvem som virkelig ventet. Igjen hadde de et tidspunkt. Men jeg så at mange ikke klarte å komme seg over den store skuffelsen og få tilbake den samme gløden og iveren som hadde kjennetegnet deres tro i 1843.

Satan og hans engler triumferte over dem, og de som ikke tok imot budskapet, gratulerte seg selv med sin vidsynte dømmekraft og klokskap ved ikke å ta imot villfarelsen, som de kalte det. De var ikke klar over at det var Guds ord de forkastet, og de samarbeidet med Satan og hans engler i å forvirre Guds folk, som fulgte budskapet fra himmelen.

De som trodde på dette budskapet i kirkesamfunnene, ble forfulgt. De som ikke tok imot budskapet, la for en tid bånd på seg av frykt og røpet ikke sine tanker. Men etter at tiden utløp, viste de sine sanne følelser. De som ventet, følte en byrde for å forkynne at profetisk tid var forlenget til 1844, men de andre ønsket å bringe dette budskapet til taushet. De troende redegjorde klart for sin feiltakelse og begrunnet hvorfor de isteden ventet sin Herre i 1844. Deres motstandere klarte ikke å imøtegå de vel underbygde begrunnelsene. Allikevel ble kirkesamfunnenes harme opptent. De var fast bestemt på ikke å ta hensyn til bevis og stenge budskapet ute fra menighetene, så andre ikke skulle få høre det. De som ikke turde holde tilbake det lyset som Gud hadde gitt dem, ble utelukket fra menighetene. Men Jesus var med dem, og de gledet seg i lyset fra hans åsyn. De var rede til å ta imot den annen engels budskap.

Kapitel 51 - Den annen engels budskap

Da kirkesamfunnene nektet å ta imot den første engels budskap, forkastet de himmelsk lys og mistet Guds anerkjennelse. De stolte på sin egen styrke. Fordi de avviste det første budskapet, mistet de muligheten til å kunne se lys i den annen engels budskap.Men de som var elsket av Gud og som ble forfulgt, tok imot budskapet: "Falt, falt er Babylon," Åp.14,8. og forlot kirkesamfunnene.

Nær slutten av den annen engels budskap så jeg et stort lys fra himmelen skinne over Guds folk. Lysglansen var like kraftig som solens. Jeg hørte englers stemmer rope: "Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!" Matt.25,6.

Dette var midnattsropet, som gav kraft til den annen engels budskap. Engler ble sendt fra himmelen for å vekke opp de skuffede hellige og forberede dem til den store oppgaven som lå foran dem. De mest begavede mennesker var ikke de første til å ta imot dette budskapet. Engler ble sendt til de ydmyke, hengivne og nødet dem til å oppløfte ropet: "Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!" Disse som på denne måten ble betrodd å forkynne budskapet, nølte ikke. Budskapet ble forkynt i Den Hellige Ånds kraft, og det vekket opp deres skuffede brødre. Denne oppgaven ble ikke utført på grunnlag av menneskers visdom og forstand, men i Guds kraft. Hans hellige, som hørte budskapet, kunne ikke stå imot det. De som var mest åndelig anlagt, mottok budskapet først, og dem som tidligere hadde ført an i virksomheten, var de siste til å ta imot og gjenta ropet: "Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!"

I alle deler av landet kom nytt lys over den annen engels budskap, og ropet gjorde sterkt inntrykk på mange. Det gikk fra by til by, fra landsby til landsby, inntil Guds folk ble helt våkne. I mange kirkesamfunn nektet man å la budskapet bli forkynt, og en stor gruppe som hadde en levende tro, forlot disse falne kirkesamfunnene. Midnattsropet hadde en mektig virkning. Budskapet førte til selvransakelse, og fikk de troende til selv å søke en dypere religiøs erfaring. De visste at de ikke kunne støtte seg til andres erfaring.

De hellige ventet ivrig på sin Herre, mens de fastet, våket og ba nesten uten opphør. Til og med noen syndere ventet med skrekk på tidspunktet for Jesu komme, men den store massen åpenbarte Satans ånd i sin motstand mot budskapet. De spottet og hånte og gjentok: "Men dagen og timen kjenner ingen." Matt.24,36. Onde engler fikk dem til å forherde sine hjerter.og til å forkaste ethvert lys fra himmelen, så Satan kunne stramme snaren rundt dem. Mange som sa at de ventet på Kristus, viste det ikke ved sine gjerninger. De hadde vært vitner til Guds herlighet og sett den ydmykhet og dype hengivenhet blant dem som ventet. Disse mektige vitnesbyrd fikk dem til å bekjenne seg til sannheten, men de var ikke blitt omvendt. De var ikke rede til Herrens komme.

De hellige var fylt av en alvorlig og inderlig bønnens ånd. Et høytidelig alvor hvilte over dem. Engler så på virkningen av budskapet med den dypeste interesse. Det renset dem som

tok imot det og vendte tankene deres bort fra jordiske ting. Det satte dem i stand til å ta til seg mer næring fra frelsens kilde. Da ble Guds folk akseptert av ham. Jesus så på dem med velbehag, for hans bilde kom til syne i dem. De hadde ytt et fullstendig offer;foretatt en hel overgivelse og så frem til å bli gjort udødelige Men de skulle igjen bli sørgelig skuffet. Det tidspunktet som de ventet å bli frelst på, passerte. De var fortsatt på jorden, og følelsen av å være utsatt for en forbannelse hadde aldri vært sterkere. Deres hjerter var i himmelen, og de hadde forventningsfullt sett frem til å,bli befridd og gjort udødelige. Men deres håp hadde ikke gått i oppfyllelse.

Den frykten som mange følte, gav seg ikke straks, og de triumferte ikke over de skuffede med en gang. Men da intet synlig tegn på Guds vrede viste seg, forsvant frykten, og de fortsatte med med latterliggjørelse og spott. Guds folk ble igjen prøvd og testet. Verden lo, hånte og talte nedsettende om dem. Og de som uten skygge av tvil hadde trodd at Jesus innen da ville ha kommet til jorden for å vekke opp de døde, forvandle de levende hellige og ta imot riket og eie det for bestandig, følte som disiplene gjorde ved Kristi grav: "De har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!" Joh.20,13.

Kapitel 52 - Adventbevegelsen i bilder

Jeg så en rekke grupper som så ut til å være bundet sammen med bånd. Mange i disse gruppene var i totalt mørke. Blikkene deres var vendt nedover mot jorden, og det så ikke ut til å være noen forbindelse mellom dem og Jesus. Men spredt rundt om i de forskjellige gruppene var det noen ansikter som skinte, og blikket deres var vendt opp mot himmelen. Lysstråler, som lignet på solstråler, ble sendt fra Jesus til dem. En engel ba meg se nøyere etter, og jeg så at en engel holdt vakt over hver enkelt som var omgitt av en lysstråle, mens onde engler sluttet seg rundt dem som var i mørket. Jeg hørte en engels røst rope: "Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet" Åp.14,7.

Deretter hvilte et herlig lys over alle gruppene, og opplyste alIe som ville ta imot det. Noen av dem som var i mørket, tok imot lyset og frydet seg over det. Andre sto imot lyset fra himmelen. De sa at det var sendt for å føre dem vill. Lyset forsvant fra dem så de ble forlatt i mørket. De som hadde tatt imot lyset fra Jesus, gjemte med glede på de dyrebare lysestrålene som skinte på dem. Ansiktene deres strålte av hellig glede, mens blikkene var vendt oppover mot Jesus med stor interesse. De stemte i med englene: "Frykt Gud og gi ham ære! For timen for hans dom er kommet." Åp, 14,7. Da de oppløftet dette ropet, så jeg at de som var i mørket, skubbet til dem med sidene og skuldrene. Mange av dem som gjemte på det hellige lyset, brøt da båndene som sperret dem inne, og de skilte seg ut fra gruppene. Mens de var i ferd med å gjøre dette, gikk menn fra forskjellige grupper rundt omkring. De var høyt respekterte, og noen kom med behagelige ord, mens andre med vrede blikk og truende fakter strammet båndene som var blitt slakke. Disse mennene gjentok hele tiden: "Gud er med oss. Vi står i lyset. Vi har sannheten." Jeg spurte hvem disse menn var og ble fortalt at de var pastorer og ledende menn som selv hadde forkastet lyset, og som ikke ville at andre skulIe ta imot det.

Jeg så dem som gav akt på lyset, skue forventningsfulIe mot himmelen. De ventet at Jesus skulle komme og ta dem til seg. Snart passerte en sky over dem, og blikkene ble sørgmodige. Jeg spurte om forklaringen på skyen og ble vist at den illustrerte skuffelsen. Det tidspunktet som de ventet sin Frelser på, hadde passert, og Jesus var ikke kommet. Mismotet seg over de ventende. De pastorer og ledende menn som jeg tidligere hadde sett, gav uttrykk for glede. Alle de som hadde forkastet lyset, jublet høylytt. Satan og hans onde engler triumferte også.

Så hørte jeg en annen engels røst som sa: "Falt, falt, er Babylon." Et lys skinte over de motfalne. Med nytt håp om å få møte ham, festet de igjen blikkene på Jesus. Jeg så noen engler i samtale med den som hadde ropt: "Falt, falt, er Babylon." De sluttet seg til hans rop: "Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte." Det virket som om disse englers melodiske stemmer hørtes over alt. Et strålende klart og herlig lys skinte rundt dem som hadde gitt akt på lyset. Ansiktene deres skinte med en strålende herlighet, og de sluttet seg til englene med ropet: "Se, brudgommen kommer!" De oppløftet unisont ropet blant de forskjellige gruppene, mens de som avviste lyset, så på dem med vrede blikk og hånte og spottet dem. Mens Guds

engler viftet med vingene sine over de som ble forfulgt, forsøkte Satan og hans engler å presse sitt mørke på dem, for å få dem til å forkaste lyset fra himmelen.

Så hørte jeg en røst som sa til dem som var blitt skubbet og hånet: "Dra ut derfra! Rør ikke ved noe urent!" Jes. 52,11. I lydighet mot denne røsten, brøt et stort antall båndene som sperret dem inne. De forlot gruppene som var i mørket og sluttet seg sammen med dem som tidligere var blitt frie. Glade forente de sine røster med deres. Jeg hørte noen få, som fortsatt var tilbake blant de gruppene som var i mørket, si frem inderlige bønner i sjeleangst. Pastorene og de ledende menn beveget seg rundt og festet båndene strammere. Men fortsatt hørte jeg røsten av inntrengende bønner. Deretter så jeg dem som ba, rekke ut sine hender mot den forente gruppen som var frie og gledet seg i Gud, for å få hjelp. Mens de skuet alvorlig opp mot hiinmelen, svarte de: "Gå ut fra dem og hold dere atskilt." 2.kor.6, 17. {eng. overs.) Jeg så noen som kjempet for friheten og som endelig klarte å bryte de båndene som bandt dem. De motstod anstrengelsene som ble gjort for å stramme båndene fastere og avviste de gjentatte forsikringene om at: "Gud er med oss." "Vi har sannheten."

Mennesker forlot hele tiden de gruppene som var i mørket og sluttet seg til den frigjorte gruppen, som så ut til å stå på en åpen slette høyt over jorden. Blikkene deres vendte oppover. Guds herlighet hvilte over dem, og de priste ham jublende. De var nært knyttet sammen og så ut til å være omgitt av et himmelsk lys. Rundt denne gruppen var det noen som delvis var påvirket av lyset, men som ikke var spesielt knyttet til gruppen. Alle som tok imot lyset som skinte på dem, skuet oppover med stor interesse. Jesus så på dem med dyp anerkjennelse. De ventet at han skulle komme tilbake og så frem til at det skulle skje. De kastet ikke ett lengselsfullt blikk mot jorden. Men igjen samlet en sky seg over dem som ventet, og jeg så at de vendte sine trette blikk nedover. Jeg spurte om grunnen til denne forandringen. Min ledsagende engel sa: "De er igjen blitt skuffet i sine forventninger. Jesus kan ennå ikke komme til jorden. De må gjennomgå større prøvelser for hans skyld. De må vende om fra menneskers villfarelser og tradisjoner og stole helt på Gud og hans Ord. De må bli renset, prøvd og gjort hvite. De som holder ut den bitre prøvelsen, .vil vinne en evig seier."

Jesus kom ikke til jorden for å rense helligdommen, ved å rense jorden med ild, som den forventningsfullt ventende gruppen trodde. Jeg så at de hadde rett i beregningen av de profetiske tidsperioder. Profetisk tid endte i 1844, og Jesus gikk inn i det Aller-helligste for å rense helligdommen ved slutten av perioden. Feiltagelsen bestod i at de ikke forstod hva helligdommen var og hva rensingen gikk ut på. Da jeg igjen så den ventende skuffede gruppen, så den bedrøvet ut. De gransket omhyggelig grunnlaget for sin tro og gikk gjennom beregningen for profetisk tid på nytt, men kunne ikke finne noen feil. Tiden var oppfylt, men hvor var deres Frelser? De hadde tapt ham av synet.

Jeg ble vist likheten med disiplenes skuffelse da de kom til graven og ikke fant Jesu legeme der. Maria sa: "De har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!" Joh.20,13.

Engler fortalte de sørgende disiplene at deres Herre var stått opp fra de døde og ville gå i forveien for dem til Galilea.

På samme måte så jeg Jesus med den dypeste medfølelse betrakte de skuffede, som hadde ventet på ham. Han sendte sine engler for at de skulle vise dem hvor han var. Han' viste dem at denne jorden ikke er helligdommen, men at han måtte gå inn i det Aller-helligste i den himmelske helligdom for å gjøre soning for sitt folk og ta imot riket fra Faderen. Deretter ville han vende tilbake til jorden for å ta dem til seg og la dem bo sammen med seg for bestandig. De første disiplenes skuffelse er en god illustrasjon på den skuffelsen som de opplevde, som ventet sin Herres komme i 1844.

Jeg ble vist opptoget da Jesus triumferende red inn i Jerusalem. De forventningsfulle disiplene trodde at han var i ferd med å ta imot kongeriket og regjere som en verdslig fyrste. De fulgte sin Konge med store forhåpninger. De skar av de vakre palmebladene og tok av seg ytterklærne og la dem i begeistring på veien. Noen gikk foran og andre etter, mens de ropte: "Hosianna, Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! Hosianna i det høyeste." Matt.21,9. Opptoget uroet fariseerene, og de ba Jesus. om å tale sine disipler til rette. Men han sa til dem: "Om disse tier; så skal steinene rope!" Luk.19,40. Profetien i Sakarias 9,9. måtte oppfylles. Disiplene hadde en bitter skuffelse i vente. Få dager senere fulgte de etter Jesus til Golgata og så ham henge blødende og lemlestet på korset. De var vitne til hans smertefulle død og la ham i graven. Deres hjerter var tynget av sorg. Ingen av deres forventninger var blitt oppfylt, og alt håp døde med Jesus. Men da han stod opp fra de døde og viste seg for sine sørgende disipler, ble håpet på nytt vekket til live. De hadde funnet ham igjen.

Jeg så at skuffelsen blant dem som trodde på Herrens komme i 1844, ikke var lik skuffelsen til de første disiplene. Profetiene var blitt oppfylt i den første og annen engels budskap. De var gitt til riktig tid og hadde utrettet det som Gud hadde planlagt skulle utrettes.

Kapitel 53 - Et annet bilde

Jeg fikk se hvor stor oppmerksomhet hele himmelen hadde viet det som foregikk på jorden. Jesus ba en mektig engel om å stige ned og advare innbyggerne på jorden, for å gjøre dem rede til hans annet komme. Da engelen forlot Jesus i himmelen, strålte et meget sterkt og herlig lys foran ham. Jeg ble fortalt at hans oppgave var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede. Mange mennesker tok imot lyset. Noen av dem så alvorlige ut, mens andre var glade og forventningsfulle. Alle som tok imot lyset, vendte ansiktene opp mot himmelen og æret Gud. Lyset skinte på alle, men noen tok bare halvhjertet imot det. Mange ble svært vrede. Pastorer og lekfolk forente seg med de ugudelige og motstod stolt lyset, som den mektige engelen spredte. Men alle de som tok imot lyset, vendte seg bort fra verden og forente seg med hverandre.

Satan og hans engler forsøkte aktivt å trekke så mange sinn som mulig bort fra lyset. Gruppen som avviste det ble overlatt i mørket. Jeg så at Guds engler iakttok hans bekjennende folk med den dypeste interesse, rede til å skrive ned den karakteren som de åpenbarte, mens det himmelske budskapet ble presentert for dem. Mange mennesker som sa at de elsket Jesus, avviste det himmelske budskapet med forakt, hån og hat. En engel med en pergamentrull i hånden, skrev ned disse skammelige tildragelsene. Hele himmelen ble fylt med harme over at Jesus på denne måten ble ringeaktet av sine bekjennende etterfølgere.

Jeg så hvor skuffet de troende ble, da de ikke fikk se sin Herre da tiden var inne. Det hadde vært Guds hensikt å skjule fremtiden og bringe sitt folk til et punkt hvor det måtte foreta et valg. Uten forkynnelsen av en bestemt tid for Kristi komme, ville Guds hensikt ikke ha blitt oppfylt. Satan hadde fått svært mange til å tidfeste de store begivenheter som er knyttet til dommen og prøvetidens opphør, til langt inn i fremtiden. Det var nødvendig at folk skulle få en alvorlig advarsel om å gjøre sine forberedelser nå.

Da tidspunktet passerte, sluttet de som ikke helhjertet hadde tatt imot lyset fra engelen seg sammen med dem som hadde foraktet budskapet. Sammen vendte de seg mot dem som var blitt skuffet og latterliggjorde dem. Engler merket seg denne opptredenen fra Kristi bekjennende etterfølgeres side. Passeringen av den fastsatte tiden hadde testet og prøvet dem, og svært mange var veid og funnet for lette. De påstod høylytt at de var kristne, men i nærmest alle ting unnlot de å følge Kristus. Satan jublet over tilstanden blant Kristi bekjennende etterfølgere. Han hadde dem i sin felle. Han hadde fått flertallet til å forlate den smale sti, og de forsøkte å klatre opp til himmelen en annen vei. Engler så de rene og hellige omgås med syndere i Sion og med hyklere som elsket verden. De hadde våket over Kristi sanne disipler, men de uomvendte øvde en dårlig innflytelse over de hellige. Disse som hadde et hjerte som brente med et intenst ønske om å få se Jesus, fikk ikke lov av sine bekjennende brødre til å tale om hans komme. Engler skuet ned på scenen og hadde medfølelse med levningen, som lengtet etter sin Herres komme.

En annen mektig engel fikk i oppdrag å fare ned til jorden. Jesus rakte ham et dokument, og mens han for ned til jorden ropte han: "Falt,falt er Babylon den store." Åp.14,8. Da så jeg at de skuffede igjen løftet blikkene opp mot himmelen, og de så med nytt håp og tro frem til sin Herres komme. Men mange så ut til å vedbli i en sløv tilstand, som om de sov. Jeg kunne se at ansiktene deres var merket av dyp sorg, De som var blitt skuffet, så av Skriften at de var i en ventetid, og at de tålmodig måtte vente på at synet ble oppfylt. De samme bevis som gjorde at de ventet sin Herre i 1843, fikk dem til å vente ham i 1844. Men jeg så at flertallet ikke hadde den samme gløden som kjennetegnet deres tro i 1843. Skuffelsen hadde lagt en demper på troen.

Mens Guds folk forente seg i å forkynne den annen engels budskap, registrerte den himmelske hær med den dypeste interesse virkningen av budskapet. De så mange som i navnet kalte seg kristne, men som hånte og spottet dem som var blitt skuffet. Ennå mens ordene -falt fra spotternes lepper: "Du har ikke fart opp ennå!", skrev en engel dem ned. Engelen sa: "De spotter Gud." Jeg ble vist en lignende synd som ble begått i tidligere tider. Elias .var blitt tatt opp til himmelen og hans kappe hadde falt på Elisa. Da fulgte onde unggutter, som hadde lært å forakte Guds mann av sine forældre, etter Elisa og ropte spottende: "Gå opp, din snauskalle! Gå opp, din snauskalle!" 2 Kong.2,23. Ved å håne hans tjener på denne måten, hånte de Gud, og de fikk sin straff der og da. På samme måte vil de som har uttrykt spott og hån ved tanken på at de hellige vil tas opp, bli hjemsøkt av Guds vrede. De vil få føle at det ikke er en liten ting å drive gjøn med sin Skaper.

Jesus befalte andre engler om å fly hastig ned for å vekke opp hans folk og styrke deres svake tro. De trengte hjelp til å forstå den annen engels budskap, og den viktige hendelsen som snart ville finne sted i himmelen. Jeg så at disse englene ble utstyrt med stor kraft og lys fra Jesus. De fløy hurtig til jorden for å utføre sin oppgave, som var å hjelpe den annen engel med å spre budskapet. . Et stort lys skinte over Guds folk, da englene ropte: "Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!" Matt.25,6. Da så jeg de skuffede reise seg, og sammen med den annen engel kunngjorde de: "Se, brudgommen kommer! Gå ham i møte!" Lyset fra englene trengte gjennom mørket. Satan og hans engler forsøkte å forhindre dette lyset i å spre seg og gjøre sin virkning. De argumenterte med englene fra himmelen, og fortalte dem at Gud hadde bedratt folket, og at de med alt sitt lys og sin kraft ikke ville være i stand til å få verden til å tro at Kristus ville komme. Men Guds engler fortsatte ufortrødent sin gjerning, til tross for at Satan forsøkte å hindre dem og dra folkets tanker bort fra lyset.

De som tok imot lyset, så meget lykkelige ut. De så uavbrutt opp mot himmelen og lengtet etter at Jesus skulle vise seg. Noen gråt og ba i stor nød. øynene deres så ut til å være fokusert på dem selv, og de turde ikke vende blikket oppover. Et lys fra himmelen drev mørket bort fra dem og øynene deres, som i fortvilelse hadde vært fokusert på dem selv, vendte seg oppover, mens takknemlighet og hellig glede lyste ut av ansiktstrekkene. Jesus og hele englehæren så med anerkjennelse på dem som trofast ventet på ham.

De som avviste og motstod lyset i den første engels budskap, mistet lyset fra den annen og så ikke den kraft og herlighet som fulgte budskapet: "Se, brudgommen kommer." Jesus vendte seg bort fra dem med en mørk mine, for de hadde ringeaktet og forkastet ham. De som tok imot budskapet, var omhyllet av en sky av herlighet. De var meget engstelige for å krenke Gud. De ventet, våket og ba, for å kunne kjenne hans vilje. Jeg så at Satan og hans engler forsøkte å hindre Guds folk i å ta imot dette guddommelige lyset. Men så lenge de som ventet tok imot lyset og vendte sine blikk fra jorden og mot Jesus, hadde Satan ikke noe makt til å fjerne dets dyrebare stråler. Det himmelske budskapet gjorde Satan og hans engler rasende. Han fikk dem som sa at de elsket Jesus, men som i virkeligheten avskydde hans komme, til å spotte og håne de oppriktige troende. Men en engel skrev opp enhver fornærmelse, enhver ringeakt, enhver urett, som Guds barn ble utsatt for fra sine bekjennende brødres side.

Svært mange oppløftet sin røst og ropte: "Se, brudgommen kommer." De forlot sine brødre som ikke lengtet etter å møte Jesus, og som ikke ville høre tale om hans annet komme. Jeg så Jesus vende sitt ansikt bort fra dem som forkastet og foraktet tanken på hans komme. Han ba sine engler lede sitt folk ut fra de urene, så de ikke skulle bli besmittet. De som var lydige mot budskapet gikk ut, frie og forenet. Et hellig lys skinte over dem. De gav avkall på verden, ofret sine jordiske interesser, gav opp sine jordiske skatter og festet sine forventningsfulle blikk mot himmelen. De så frem til sin elskede befriers komme. Et hellig lys skinte over deres ansiktstrekk og vitnet om den fred og glede som bodde i dem. Jesus ba sine engler om å gå og styrke dem, for prøvelsens time nærmet seg. Jeg så at de som ventet ikke var blitt prøvet som de måtte. De var ikke fri for villfarelser. Og jeg så Guds miskunn og godhet i å sende en advarsel til folkene på jorden. Gjentatte budskaper ble sendt for å få dem til foreta grundige selvransakelser og studere Skriften. Det ville ha fått dem til å vende seg bort fra de villfarelser som var blitt overlevert fra hedningene og papistene. Gjennom disse budskapene har Gud brakt sitt folk dit hvor han kan virke for det med større kraft, og hvor de kan holde alle hans bud.

Kapitel 54 - Helligdommen

Jeg ble vist Guds folks bitre skuffelse over at Jesus ikke kom på det tidspunktet de hadde ventet ham. De forstod ikke hvorfor deres Frelser ikke kom, for de kunne ikke finne noe bevis som talte for at profetisk tid ikke var slutt. Engelen sa: "Har Guds ord sviktet? Har Gud ikke klart å oppfylle sine løfter? Nei. Han har oppfylt alt han har lovt. Jesus har stått opp og lukket døren til Det hellige i den himmelske helligdom og åpnet en dør inn til det Aller-helligste og gått inn for å rense helligdommen. Alle som tålmodig venter skal forstå hemmeligheten. Menneskene har tatt feil, det har ikke vært noen feiltagelse fra Guds side. Alt som Gud hadde lovt ble oppfylt, men menneskene trodde feilaktig at jorden var den helligdommen som skulle renses ved slutten av profetisk tid. Det er menneskenes forventninger, ikke Guds løfter, som har sviktet."

Jesus sendte sine engler for å lede tankene til dem som var blitt skuffet, til det Aller-helligste, hvor han hadde gått inn for å rense helligdommen og utføre en særlig forsoning for Israel. Jesus fortalte englene at alle som fant ham der, ville forstå hvilken gjerning han skulle utføre. Jeg så at mens Jesus var i det Aller-helligste ville han bli viet til det nye Jerusalem. Når hans gjeming i det Aller-helligte var fullført, ville han stige ned til jorden i kongelig prakt og ta til seg de dyrebare sjeler som tålmodig hadde ventet på hans gjenkomst.

Jeg ble vist hva som skjedde i himmelen ved slutten av profetisk tid i 1844. Jesus avsluttet sin midlertjeneste i Det hellige og lukket døren til denne avdelingen. Et stort mørke kom over dem som hadde hørt og forkastet budskapet om hans komme. De mistet ham av synet. Så tok Jesus på seg utsøkte klær. Randen nederst på kledningen var besatt med bjeller og granatepler. En brystplate av utsøkt arbeid var festet ved skuldrene. Når han beveget seg glitret den som diamanter og forstørret bokstaver, som så ut som navn som var skrevet eller inngravert på brystplaten. På hodet hadde han noe som så ut som en krone. Da han var fullt påkledd, samlet engler seg rundt ham, og i en ildvogn drog han inn gjennom det andre forhenget.

Jeg ble deretter bedt om å studere de to avdelingene i den himmelske helligdom. Forhenget eller døren ble åpnet, og jeg ble bedt om å gå inn. I den første avdelingen så jeg lysestaken med de syv lamper, bordet med skuebrødene, røkelsesalteret og røkelsesskålen. Alt som hørte til i denne avdelingen så ut som det reneste gull og reflekterte skikkelsen til den som gikk inn. Forhenget som delte de to avdelinger, var i flere farger og stoffer med en vakker rand, som var dekorert med engler, formet i gull. Forhenget ble åpnet, og jeg så inn i den andre avdelingen. Der så jeg en ark som så ut til å være laget av det fineste gull. En rand rundt toppen av arken var dekorert med kroner i den vakreste utførelse. 1 arken lå stentavlene som de ti bud er skrevet på.

To vakre kjeruber, en på hver side av arken, stod med vingene strakt ut over den. Vingene berørte hverandre over hodet på Jesus, der han stod foran nådestolen. Ansiktene deres var vendt mot hverandre. De så ned på arken som representanter for hele den himmelske hær,

som oppmerksomt ser på Guds lov. Mellom kjerubene var et røkelses kar av gull. De helliges bønner, som ble bedt i tro, kom opp for Jesus. Han bar dem frem for sin Far, og en velluktende røk steg opp av karet. Røyken var i de vakreste farger. Over stedet der Jesus stod, foran arken, var det en usedvanlig skinnende herlighet, som jeg ikke klarte å se på. Det lignet Guds trone. Mens røyken steg opp til Faderen, kom denne strålende herligheten fra tronen til Jesus. Fra ham ble den spredt over dem som bønnene hadde kommet opp som en velluktende røkelse for. I overflod strømmet lys over Jesus og dekket nådestolen, og herligheten fylte templet. Jeg klarte ikke lenger å se på denne uovertrufne glansen. Intet ord kan beskrive den. Jeg snudde meg overveldet bort fra den majestetiske og herlige scenen.

Jeg ble også vist en helligdom på jorden som inneholdt to avdelinger. Den lignet den i himmelen, og jeg ble fortalt at den var et bilde av den himmelske. Innredningen i den første avdelingen av den jordiske helligdom var som i den første avdelingen i den himmelske. Forhenget ble trukket til side og jeg så at innredningen var den samme som i det Aller-helligste i den himmelske helligdom. Presten tjente i begge avdelingene i den jordiske. Han gikk daglig inn i den første avdeling, men gikk bare inn i det Aller-helligste en gang i året, for å rense det for de synder som hadde blitt ført dit. Jeg så at Jesus gjorde tjeneste i begge avdelingene i den himmelske helligdom. Prestene gikk inn i den jordiske med dyreblod som offer for synd. Jesus gikk inn i den himmelske helligdom med sitt eget blod som offer. De jordiske prestene falt fra ved døden, derfor kunne de ikke tjene for bestandig. Men Jesus var en prest for all evighet. Gjennom de ofre og gaver som ble brakt til den jordiske helligdom, kunne Israels barn i tro tilegne seg den kommende Frelsers fortjenester. Gud har i sin visdom gitt oss detaljene i denne gjerningen, slik at vi ved å studere den kan forstå Jesu gjerning i den himmelske helligdom.

Da Jesus døde på Golgata, ropte han: "Det er fullbrakt!" Joh. 19,30. og forhenget i templet revnet i to, ovenfra og ned. Dette skjedde for å vise at tjenesten i den jordiske helligdom opphørte for bestandig, og at Gud ikke lenger ville møte prestene i den jordiske helligdom for å ta imot deres ofre. Jesu blod var blitt utgytt, og han selv ville bære frem offeret i den himmelske helligdom. Slik som presten en gang om året gikk inn i det Aller-helligste for å rense den jordiske helligdommen, slik gikk Jesus inn i det Aller-helligste i himmelen, ved slutten av de 2300 dagene omtalt i DanieIs 8. kapittel, i 1844, for å gjøre en endelig forsoning for alle som kunne ha nytte av hans midlertjeneste, og på denne måten rense helligdommen.

Kapitel 55 - Den tredje engels budskap

Da Jesus avsluttet sin tjeneste i Det hellige gikk han inn i det Allerhelligste. Mens han stod foran arken som inneholder Guds lov, sendte han en annen mektig engel med et tredje budskap til verden. En pergamentrull ble overrakt i engelens hånd. Han steg ned til jorden i kraft og majestet og forkynte den mest fryktinngytende advarsel som noensinne er gitt til mennesker. Hensikten med budskapet var å vekke opp Guds folk, ved å vise dem hvilken tid fylt av angst og prøvelser som lå foran dem. Engelen sa: "De vil komme i nær kamp med dyret og dets bilde. Deres eneste håp for å oppnå evig liv er å forbli urokkelig. Selv om de risikerer livet sitt, må de holde fast ved sannheten." Den tredje engel avsluttet sitt budskap slik: "Heri består de helliges tålmodighet, de som holder fast ved Guds bud og Jesu tro." Åp.14,12. Mens han gjentok disse ordene, pekte han mot den himmelske helligdom. Tankene til alle som tar imot dette budskapet blir ledet til det Aller-helligste, hvor Jesus står foran arken og går i en siste forbønn for alle dem som det ennå er tilgivelse for, og for dem som i uvitenhet har brutt Guds lov. Denne forsoningen blir gjort for de rettferdige døde så vel som for de rettferdige levende. Den omfatter alle som døde i troen på Jesus, og som i uvitenhet har syndet mot Guds lov og overtrådt dens forskrifter, fordi de ikke hadde fått lyset om Guds bud.

Etter at Jesus åpnet døren inn til det Aller-helligste, kom lyset om sabbaten. Guds folk ble satt på prøve som Israels barn i gammel tid, for å se om de ville holde Guds lov. Jeg så den tredje engel peke mot himmelen, for å vise dem som var blitt skuffet veien til det Aller-helligste i den himmelske helligdom. Når de i tro går inn i det Aller-helligste, finner de Jesus igjen, og det gir dem nytt håp og glede. Jeg så dem ta et tilbakeblikk på fortiden, fra forkynnelsen av Jesu annet komme og frem til profetisk tid utløp i 1844. De får forklaringen på hvorfor de ble skuffet og blir fylt av glede og visshet. Den tredje engel har kastet lys over fortiden, nåtiden og fremtiden, og de forstår at Gud virkelig har ledet dem ved sitt underfulle forsyn:

Det ble fremstilt for meg som om levningen fulgte Jesus inn i det Aller-helligste og fikk se arken og nådestolen. De ble overveldet av hvor vakkert det var der. Jesus åpnet lokket på arken, og se: Stentavlerne hvor de ti bud er skrevet! De leser nedover de levende bokstavene, men rykker skjelvende tilbake når de ser det fjerde budet blant de ti hellige forskriftene, det som skinner med et sterkere lys enn de andre ni. De ser en glorie av herlighet rundt det. Det står ikke noe der om at sabbaten er avskaffet eller endret til den første dag i uken. Budet lyder som da det ble uttalt ved Guds røst i høytidlig og formidabel storslagenhet på fjellet, mens lyn glimtet og torden rullet. Det er det samme som da det ble skrevet med hans egen finger på stentavlene: "Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dagen er sabbat for Herren din Gud." 2.Mos.20,9.10. De er fulle av undring over hvor godt de ti bud er tatt hånd om. De ser at de er plassert tett ved siden av Jehova, skjermet og beskyttet av hans hellighet. De ser at de har brutt det fjerde av de ti budene og har helligholdt en dag som er

innstiftet av hedninger og papister, isteden for den dagen som Jehova har helliget. De ydmyker seg for Gud og sørger over sine overtredelser.

Jeg så det røk av røkelseskaret da Jesus ofret deres bekjennelser og bønner til Faderen. Og mens den steg opp, hvilte et strålende lys over Jesus og nådestolen. De alvorstyngede, bedende, som var bekymret fordi de hadde oppdaget at de var overtredere av Guds lov, ble velsignet, og deres ansikter lyste opp fulle av håp og glede. De sluttet seg til den tredje engel, og hevet røsten for å forkynne den alvorlige advarselen. Til å begynne med var det få som tok i mot den. Allikevel fortsatte de trofast å forkynne budskapet med kraft. Da så jeg at mange tok imot den tredje engels budskap og sluttet seg til dem som først hadde gitt advarselen. De æret Gud ved å holde hans hellige hviledag.

Mange som tok imot den tredje engels budskap. hadde ikke hatt en erfaring i de foregående budskapene. Satan visste dette og hans onde blikk var over dem for å overvinne dem. Men den tredje engel viste dem til det Aller-helligste, og de som hadde hatt en erfaring i de foregående budskapene, viste dem veien til den himmelske helligdom. Mange så de fullkomne sannheter som var lenket sammen i den tredje engels budskap. De tok med glede imot dem i riktig rekkefølge, og fulgte Jesus ved tro inn i den himmelske helligdom. Disse budskapene ble vist meg å være et anker for Guds folk. De som forstår og tar imot dem, vil bli bevart fra å bli feid bort av Satans mange villfarelser.

Etter den store skuffelsen i 1844 var Satan og hans engler travelt opptatt med å undergrave troen til dem som hadde tatt imot budskapene. Han påvirket sinnet til personer som hadde vært med under budskapene. og som gav skinn av å være ydmyke. Noen sa at oppfyllelsen av det første og annet budskap lå i fremtiden, mens andre hevdet at de lå langt tilbake i fortiden og ble oppfylt da. Disse fikk innflytelse over de uerfarne og svekket troen deres. Noen studerte Bibelen for å finne holdepunkter for særegne trospunkter uavhengig av de andre. Satan triumferte i alt dette. For han visste at han kunne få innflytelse over alle som gav avkall på ankerfestene. Han lokket dem inn i villfarelser så de drev omkring med vinden fra forskjellige doktriner. Mange som hadde vært vitne til det første og annet budskap, fornektet dem nå. Det skapte splittelse og forvirring i rekkene.

Min oppmerksomhet ble vendt mot William Miller. Han så forvirret ut og var tynget av engstelse og bekymring for sitt folk. Den gruppen som hadde vært så full av samhørighet og kjærlighet i 1844, var i ferd med å miste sin kjærlighet. De opponerte mot hverandre og henfalt i en kald, frafallen tilstand. Da han så dette, tappet sorgen ham for krefter. Jeg så ledende menn som voktet på ham av frykt for at han skulle ta imot den tredje engels budskap og Guds bud. Da han ville strekke seg mot lyset fra himmelen, sørget disse mennene for å vende tankene hans bort fra det.

Menneskers innflytelse ble brukt for å holde ham i mørket. De hindret ham fra å gjøre sin innflytelse gjeldende overfor dem som stod imot sannheten. Til slutt hevet William Miller sin røst mot lyset fra himmelen. Han sviktet ved at han ikke tok imot budskapet, som helt og fullt

ville ha forklart skuffelsen, og kastet et herlig lys over fortiden. Dette ville ha gitt ham ny kraft, nytt håp og fått ham til å ære Gud. Han støttet seg til menneskers visdom isteden for til den guddommelige. Men fordi han var nedslitt etter et strevsomt virke i sin Mesters tjeneste og en gammel mann, var han ikke så ansvarlig som dem som hindret ham fra å ta imot sannheten. De er ansvarlige, synden hviler på dem.

Hvis William Miller hadde kunnet se lys i det tredje budskapet, ville mange ting som da så dunkle og uforståelige ut for ham, ha blitt klare. Men hans brødre la for dagen en så dyp kjærlighet og interesse for ham at han ikke kunne vende dem ryggen. Hans hjerte helte mot sannheten, men han så hvilket standpunkt hans brødre tok. De motsatte seg den. Kunne han bryte med dem som hadde stått skulder ved skulder med ham i å forkynne Jesu gjenkomst? Han tenkte at de umulig ville lede ham på villspor.

Gud tillot ham å komme inn under Satans herredømme, som er døden og skjulte ham i graven fra dem som stadig trakk han bort fra sannheten. Moses feilet da han var i ferd med å gå inn i det lovede land. På samme måte så jeg William Miller feilet da han snart var i ferd med å gå inn i det himmelske Kanaan, fordi han brukte sin innflytelse til å motarbeide sannheten. Andre ledet ham til dette. Andre må stå til regnskap for det. Men engler våker over det dyrebare støvet til denne Guds tjener, og han vil stå opp ved lyden av den siste basun.

Kapitel 56 - En solid plattform

Jeg så en gruppe som stod godt beskyttet og urokkelig og som ikke gav etter for dem som ville rokke ved deres grunnfestede tro. Gud så på dem med anerkjennelse. Jeg ble vist tre trinn - den første, annen og tredje engels budskap. Min ledsagende engel sa: "Ve over ham som vil fjerne en sten eller røre ved en bolt i disse budskapene. Den rette forståelsen av disse budskapene er av avgjørende betydning. Sjelers skjebne avhenger av hvordan de blir mottatt." Igjen fikk jeg i et tilbakeblikk se utviklingen av disse tre budskapene, og så hvor meget det hadde kostet Guds folk å vinne denne erfaringen. Den var oppnådd gjennom mange lidelser og hard kamp. Gud hadde ledet dem fremover skritt for skritt, inntil han hadde satt dem på en solid, urokkelig plattform. Jeg så mennesker nærme seg plattformen og granske fundamentet. Noen gikk med en gang opp på den, mens de ropte av fryd. Andre begynte å finne feil ved fundamentet. De ønsket å foreta forbedringer for å gjøre plattformen mer perfekt og folket lykkeligere. Noen gikk ned av plattformen for å undersøke den og erklærte at den var lagt galt. Men jeg så at nesten alle stod solid plantet på plattformen og formante dem som var gått ned fra den om å slutte å beklage seg. For Gud var byggmesteren, og det var ham de kjempet mot. De fortalte om Guds vidunderlige gjerning som hadde ledet dem til denne solide plattformen, og som en mann løftet de blikkene mot himmelen og æret Gud i høye toner. Dette gjorde inntrykk på noen av dem som hadde beklaget seg og forlatt plattformen, og med en ydmyk mine gikk de opp på den igjen.

Jeg fikk i et tilbakeblikk se da Jesu første komme ble forkynt. Johannes ble sendt i Elias' ånd og kraft for å berede veien for Jesus. De som avviste Johannes' vitnesbyrd, fikk intet utbytte av Jesu forkynnelse. Deres motstand mot det budskapet som forkynte hans komme, gjorde det vanskelig for dem å akseptere de overveldende bevis på at han var Messias. Satan ledet dem som forkastet Johannes' budskap til å gå et skritt videre, til å forkaste og korsfeste Kristus. På denne måten utelukket de seg selv fra muligheten til å motta velsignelsen på pinsefestens dag, noe som ville ha vist dem veien inn i den himmelske helligdom.-At forhenget i templet revnet i to, viste at de jødiske ofre og forordninger ikke lenger ville bli akseptert. Det store offer var blitt ofret og akseptert. Da Den Hellige Ånd falt på pinsefestens dag, ble disiplenes tanker ledet fra den jordiske helligdom til den himmelske, der Jesus hadde gått inn med sitt eget blod for å gjøre soning for sine disipler. Men jødene var forlatt i ytterste mørke. De mistet alt lys som de måtte ha hatt om frelsesplanen og satte fortsatt lit til sine verdiløse ofring er. Den himmelske helligdom hadde tatt plassen til den jordiske, men selv hadde de ingen kjennskap til forandringen. Derfor kunne de ikke bli velsignet av Jesu midlertjeneste i Det hellige.

Mange ser forskrekket på jødenes behandling av Jesus ved å forkaste og korsfeste ham. Mens de leser om hvilken skanunelig behandling han ble utsatt for, innbiller de seg at de elsker ham. De ville ikke ha fornektet ham som Peter eller korsfestet ham som jødene gjorde. Men Gud som kjenner alles hjerter, setter kjærligheten som de sier de har til Jesus, på prøve.

Hele himmelen så med den største interesse på hvilken mottakelse den første engels budskap fikk. Men mange som sa at de elsket Jesus, og som gråt når de leste beretningen om korset, gjorde narr av det gledelige budskapet om hans komme. Isteden for å ta imot budskapet med glede, erklærte de at det var et bedrag. De hatet dem som så frem til hans komme, og kastet dem ut av sine menigheter. De som forkastet den første engels budskap, hadde ikke utbytte av den annen.

De hadde heller intet utbytte av midnattsropet, som ville ha gjort dem i stand til i tro og gå med Jesus inn i det Aller-helligste i den himmelske helligdom. Ved å avvise de to første budskapene, har de i den grad formørket sine sinn at de ikke kan se lys i den tredje engels budskap, som viser veien inn i det Aller-heIligste. Jeg så at som jødene hadde korsfestet Jesus, slik har kirkesamfunnene som bare er kristne i navnet, korsfestet budskapene. Derfor kjenner de ikke veien inn i det Aller-helligste og kan derfor ikke få utbytte av Jesu midlertjeneste der. På samme måte som jødene bød frem sine verdiløse ofre, ofrer de opp sine verdiløse bønner til den avdelingen som Jesus har forlatt. Satan, som er tilfreds med dette bedraget, inntar en religiøs rolle og leder disse bekjennende kristnes tanker til seg selv. Han bruker sin kraft, sine tegn og falske under til å stramme til fellen. Noen villeder han på en måte, andre på en annen måte. Han gjør bruk av ulike former for bedrag for å påvirke forskjellige sinn. Noen ser skrekkslagne på et bedrag, mens de uten å nøle godtar et annet. Satan forfører noen ved hjelp av spiritisme. Han kommer også som en lysets engel og øver innflytelse over landet ved hjelp av falske vekkelser. Kirkesamfunnene blir overmodige og tror at Gud virker mektig for dem, mens det er en annens ånds gjerning. Denne begeistringen vil dø ut og etterlate verden og kirkesamfunnene i en verre stilling enn før.

Jeg så at Gud har oppriktige barn både blant dem som bare er adventister i navnet og blant de frafalne kirkesamfunn. Før plagene begynner å falle, vil pastorer og menighetsmedlemmer bli kalt ut av disse menighetene, og de vil med glede ta imot sannheten. Satan vet dette. Derfor vil han før den tredje engels høye rop blir gitt, skape en ekstatisk stemning i disse religiøse kirkesamfunnene, slik at de som har forkastet sannheten skal tro at Gud er med dem. Han håper å forføre de oppriktige til å tro at Gud fortsatt virker i kirkesamfunnene. Men lyset vil skinne, og alle som er oppriktige, vil forlate de frafalne kirkesamfunnene og slutte seg til levningen.

Kapitel 57 - Spiritisme

Bedragene ved bankefenomenene ble vist meg, og jeg så at Satan har makt til å mane frem skikkelser for oss, som gir seg ut for å være våre slektninger eller venner som nå sover i Jesus. Det vil se ut som om disse vennene virkelig er tilstede. De vil bruke de ordene som vi var fortrolige med mens de var her. Den stemmen som var så karakteristisk for dem mens de levde, vil lyde i våre ører. Alt dette gjør han for å forføre verden og narre den til å tro på denne villfarelsen.

Jeg så at de hellige må ha en grundig forståelse av den nåværende sannhet. Det kan bare Skriften gi dem. De må forstå de dødes tilstand. For djevlers ånder vil vise seg for dem og gi seg ut for å være nære slektninger og venner, og de vil forkynne falske læresetninger. De vil gjøre alt som står i deres makt for å vinne sympati, og vil utføre mirakler for dem for å underbygge sine ord. Guds folk må berede seg til å stå imot disse åndene med den bibelske sannhet at de døde ikke vet noen ting, og at de som viser seg for dem er djevelske ånder.

Vi må sette oss grundig inn i grunnlaget for vårt håp, for vi vil måtte gi en begrunnelse for det fra Skriften. Denne forførelsen vil spre seg, og vi vil måtte bekjempe den ansikt til ansikt. Hvis vi ikke er rede, vil vi bli forført og overvunnet. Men hvis vi for vår del gjør alt hva vi kan for å være rede til den konflikten som er like foran oss, vil Gud gjøre sin del, og hans mektige arm vil beskytte oss. Heller ville han sende hver engel i himmelen til unnsetning for trofaste sjeler og danne en mur rundt dem, enn at de skal bli forført og forledet av Satans falske mirakler.

Jeg så hvor hurtig denne forførelsen spredte seg. Jeg ble vist et tog som gikk med lynets hastighet. Engelen ba meg se nøye etter. Jeg studerte toget. Det så ut som om hele verden var ombord. Så viste han meg konduktøren, som så ut som en verdig, vakker person, som alle passasjerene så opp til og æret. Jeg ble forvirret og spurte min ledsagende engel hvem det var. Han svarte: "Det er Satan. Han er konduktøren forkledd som en lysets engel. Han har forført verden. De er overgitt til sterke villfarelser for å tro en løgn, så de kan bli fordømt. Hans medarbeider nest etter ham i rang, er togføreren. Andre av hans medarbeidere er ansatt i forskjelIige stillinger etter som han trenger dem, og de går alle mot fortapelsen med lynets hastighet."

Jeg spurte engelen om det ikke var noen tilbake. Han ba meg se i den motsatte retningen. Jeg så en liten flokk som gikk på en smal sti. Alle så ut til å være nært knyttet sammen ved hjelp av sannheten. Denne lille gruppen så ut til å være tynget av bekymringer, som om den hadde gjennomgått harde prøvelser og vanskeligheter. Det så ut som om solen nettopp hadde kommet frem bak en sky og skinte på ansiktene deres.Det fikk dem til å se triumferende ut, som om seieren var innen rekkevidde.

Jeg så at Herren har gitt verden anledning til å oppdage dette bedraget. For den kristne er dette ene forholdet bevis nok, hvis der ikke er noe annet: Det er ikke gjort noen forskjell mellom det gode og det onde. Satan fremstiller det som om Thomas Paine befinner seg i hinunelen og er meget aktet og æret der, han hvis legeme nå er forvitret til støv og som vil bli vekket opp ved slutten av de tusen år, ved den annen oppstandelse, for å motta sin belønning og lide den annen død. Satan brukte ham på jorden så lenge han kunne, og nå fortsetter han det samme bedraget ved å gi skinn av at Thomas Paine er høyt aktet og æret i hinunelen. Det som han forkynte her, forsøker Satan å gi inntrykk av at han lærer bort i hinunelen. Det er de som har betraktet hans liv og død og hans falske forkynnelse med skrekk mens han levde, men som nå lar seg undervise av ham, en av de mest nederdrektige og falske menn, en som foraktet Gud og hans lov.

Han som er løgnens far, forblinder og forfører verden ved å la sine engler utgi seg for å tale på vegne av apostlene, og la det se ut som om de går imot det de skrev under Den Hellige Ånds inspirasjon på jorden. Disse løgnens engler gir inntrykk av at apostlene avsverger sin egen lære, og erklærer at den er forfalsket.

På denne måten fryder Satan seg over å skape usikkerhet blant de bekjennende kristne og verden med hensyn til Guds ord. Den helIige bok hindrer og avslører hans planer. Derfor leder han menneskene til å tvile på Bibelens guddommelige opprinnelse. Han forsøker å gi inntrykk av at denne vantro, Thomas Paine, kom rett inn i himmelen da han døde, og at han nå er opptatt med å undervise verden sammen med de helIige apostler, som han hatet mens han var på jorden.

Satan tildeler hver av sine engler oppgaver. Han pålegger dem å være lure, listige og slue. Han instruerer noen til å opptre som apostlene og tale for dem, mens andre får opptre som vantro og ugudelige menn, som forbannet Gud i døden, men som nå gir skinn av å være dypt religiøse. Det er ikke gjort noe forskjell på de meget helIige apostler og de verste vantro. Han gir inntrykk av at begge forkynner den samme lære. Det spiller ingen rolle hvem Satan taler gjennom, bare han kan oppnå sin hensikt. Han var så nært knyttet til Paine på jorden og hjalp ham i hans arbeide, at det er en lett sak for ham å kjenne de ordene Paine brukte og etterligne håndskriften til en som tjente ham så trofast og som oppfylte hans hensikt så godt. Satan dikterte mange av hans skrifter, og gjennom sine engler er det nå en lett sak for ham å gi skinn av at de kommer fra Thomas Paine. Dette er Satans mesterverk. Denne forkynnelsen som gir seg ut fra å komme fra apostlene, hellige og ugudelige menn som er døde, kommer direkte fra hans sataniske majestet.

Den kjensgjerning at Satan hevder at en som han har elsket så høyt, og som hatet Gud så inderlig, nå er sammen med helIige apostler og engler i herligheten, burde være tilstrekkelig til å fjerne sløret fra alles sinn og avsløre Satans fordekte, listige gjerninger. Han sier rett og slett til verden og til de vantro: "Uansett hvor ond du er, uansett om du tror eller mistror Gud eller Bibelen, lev som du lyster, himmelen er allikevel ditt hjem. For alle vet at Thomas Paine

er i himmelen, hvor han er høyt æret. Dere vil også uten tvil komme dit." Dette er så grelt at alle kan se det hvis de vil. Satan praktiserer nå gjennom personer som Thomas Paine det han har gjort siden sitt fall. Han er gjennom sin kraft og løgnens under i ferd med å ødelegge håpets grunnvoll og slukke det lys, som lyser opp den kristnes smale vei til himmelen. Han får verden til å tro at Bibelen ikke er inspirert, ikke bedre enn en eventyrbok, og erstatter den med noe annet, nemlig med spiritistiske åpenbaringer.

Dette er en metode som han fullt ut behersker og har full kontroll over. Han kan få verden til å tro hva han vil. Han sørger for at den boken som vil dømme ham og hans tilhengere, ikke blir lest. Det er slik han ønsker. Verdens Frelser fremstiller han som bare et helt vanlig menneske. Slik som de romerske soldatene, som voktet Jesu grav, spredte løgnen som yppersteprestene og de eldste la i munnen på dem, slik vil de stakkars forførte tilhengere av de såkalte spiritistiske åpenbaringer, gjenta Satans løgn og gi inntrykk av at det ikke er noe mirakuløst ved vår Frelsers fødsel, død og oppstandelse. Etter å ha skjøvet Jesus i bakgrunnen, henleder de verdens oppmerksomhet på seg selv, sine mirakler og løgnens under, som de hevder langt overgår Kristi gjerninger. På denne måten blir verden lokket i fellen og dysses inn i en følelse av sikkerhet. Den vil ikke oppdage det fryktelige bedraget før de syv siste plager begynner å falle. Satan ler når han ser hvor godt hans plan lykkes, og hvordan en hel verden går i fellen.

Kapitel 58 - Griskhet

Jeg så at Satan ba sine engler om å legge sine snarer spesielt for dem som ventet på Kristi annet komme og som holdt alle Guds bud. Satan fortalte sine engler at kirkesamfunnene var falt i søvn. Han ville øke sin kraft og løgnens under, så han fortsatt kunne holde dem i sin makt. "Men," sa han, "den sekten av syvendedagsholdere den hater vi. De motarbeider oss hele tiden og tar fra oss våre undersåtter, så de holder Guds avskyelige lov. Gå og gjør dem som eier land og penger fulle av bekymringer. Hvis dere kan få dem til å legge sin elsk på disse tingene, kan vi ennå få dem. De må bekjenne hva de vil, men bare gjør dem mer interessert i penger enn i Kristi rikes komme, eller i å spre de sannhetene som vi hater. Vis dem verden i dens mest fordelaktige lys, så vil de kanskje elske og forgude den. Alle midler som vi kan få kontrollen over, må vi holde innen for våre egne rekker. Jo flere midler Kristi etterfølgere helliger til hans tjeneste, dess mere vil de skade vårt rike og ta fra oss våre undersåtter. Når de holder møter er vi i fare. Vær derfor årvåkne. Skap uro og forvirring hvis mulig. Tilintetgjør deres kjærlighet til hverandre. Gjør deres pastorer motløse, for vi hater dem. Få dem som har midler til å fmne på alle mulige unnskyldninger, så de ikke gir dem fra seg. Hvis dere kan, få kontroll over deres verdier og driv deres pastorer ut i fattigdom og nød. Det vil svekke deres mot og iver. Kjemp for hver eneste fotsbredd. Gjør gjerrighet og kjærlighet til jordisk gods og gull til deres fremste karaktertrekk. Så lenge disse karaktertrekk dominerer, vil de hindre frelse og nåde. Hop opp allslags attraksjoner rundt dem, så vil de uten tvil bli våre. De vil ikke bare være i vår hule hånd, men deres forhatte innflytelse vil ikke lede andre til himmelen. Når noen ønsker å gi, gjør dem gjerrige, så de bare gir sparsomt."

Jeg så at Satan var dyktig til å gjennomføre sine planer. Når Guds tjenere er samlet, er Satan og hans engler til stede for å legge hindringer i veien for dem. Hele tiden fremkaster han ideer for Guds folk. Noen fører han i en retning og andre i en annen. Han utnytter hele tiden onde karaktertrekk hos brødrene og søstrene og egger opp deres naturlige tilbøyeligheter. Hvis de er tilbøyelige til å være selviske og gjerrige, tar Satan plass ved siden av dem og søker av all sin makt å få dem til å gi etter for denne synden. Guds kraft og sannhetens lys kan døyve deres gjerrige, selviske følelser for en stund. Men hvis de ikke overvinner dem fullstendig, kommer Satan tilbake når de ikke lenger er under en frelsende innflytelse og fjerner ethvert edelt og gavmildt karaktertrekk, så de tror at det kreves for meget av dem. De blir trette av å gjøre godt glemmer det store offer som Jesus ydet for å kjøpe dem fri fra Satans makt og fra en skjebne uten håp.

Satan utnyttet den gjerrige, selviske tilbøyeligheten hos Judas og fikk ham til å murre, da Maria helte den kostbare salven på Jesus. Judas betraktet dette som en forferdelig sløsing og sa at salven kunne ha vært solgt og pengene gitt til de fattige. Han brydde seg ikke om de fattige, men betraktet den generøse gaven til Jesus som sløsing. Judas verdsatte ikke sin Herre høyere enn at han solgte ham for noen få sølvmynter. Jeg så at det var noen som var lik Judas blant dem som sier at de venter på sin Herre. Satan kontrollerer dem, men de vet det ikke.

Gud kan ikke akseptere den minste antydning til gjerrighet eller selviskhet. Han avskyr bønnene til dem som er henfallen til disse onde karaktertrekk. Men fordi Satan ser at hans tid er kort, leder han menneskene til å bli mer og mer selviske og gjerrige. Han triumferer når han ser dem bli egoistiske, knipne, gjerrige og selviske. Hvis øynene til slike personer kunne åpnes, ville de se hvordan Satan i djevelsk triumf hoverer over dem, og hvordan han ler av dårskapen til alle som godtar hans forslag og faller i hans snarer.

Satan og hans engler merker seg alle disse personers gnieraktige og gjerrige handlinger og presenterer dem for Jesus og hans hellige engler og sier bebreidende: Dette er Kristi etterfølgere! De gjør seg rede til å fare opp til himmelen! Satan sammenligner deres handlinger med sitater fra Skriften, hvor de klart blir fordømt. Han spotter de hellige engler og sier: "Disse følger Kristus og hans ord! Disse er frukten av Kristi offer og forløsning!" Englene vender seg bort fra scenen i vemmelse. Gud krever at hans folk skal være utholdende i gode gjerninger. Når de blir trette av å gjøre godt, blir han trett av dem. Jeg så at det mishager ham meget når hans bekjennende folk viser den aller minste antydning til selviskhet. Jesus sparte ikke sitt eget dyrebare liv for dem. Enhver selvisk, gjerrig person vil forlate den smale sti. Lik Judas, som solgte sin Herre, vil de selge gode prinsipper og en edel, generøs karakter for litt jordisk gods. Alle slike vil bli siktet fra Guds folk.

De som ønsker å oppnå himmelen, må med all den energi de eier oppelske himmelske, prinsipper. Isteden for å tæres opp av selviskhet, burde de blomstre av gode gjerninger. De burde benytte enhver anledning til å gjøre godt mot hverandre, og på den måten oppelske de himmelske prinsipper. Jesus ble vist meg som det perfekte eksempeL Hans liv var uten selviske interesser, men fremhevet seg alltid ved uegennyttige velgjerninger.

Kapitel 59 - Rystelsen

Den 20. november 1857 ble jeg vist Guds folk, og så at det vil bli mektig rystet. Jeg så noen påkalle Gud med sterk tro og lidelsesfulle rop. Ansiktene var bleke, merket av dyp uro og gjenspeilte deres innerste følelser. Ansiktene røpet også fasthet og stort alvor, og store svettedråper falt ned fra pannene. Nå og da lyste ansiktene opp som tegn på Guds velvilje, for igjen å få tilbake det samme alvorlige, bekymrede ansiktsuttrykket.

Onde engler omgav dem. De hyllet et mørke rundt dem, for at de skulle miste Jesus av synet og isteden feste blikket på mørket. Da kunne de fristes til å mistro Gud og knurre mot ham. Deres eneste sikkerhet lå i å holde blikket festet oppover. Guds engler voktet over hans barn. Når de onde englers giftige atmosfære nærmet seg de engstelige, viftet de himmelske engler hele tiden med sine vinger for å spre det tykke mørket.

Mens de som ba vedvarte med sine inderlige rop, kom det av og til lysstråler fra Jesus, som oppmuntret dem og lyste opp ansiktene deres. Noen, så jeg, tok ikke del i denne lidelsesfulle påkallelsen. De virket uinteresserte og likegyldige. De bekjempet ikke mørket som omgav dem, og det hyllet dem inn som en tykk sky. Guds engler forlot dem og gikk for å hjelpe dem som var i inderlig bønn. Jeg så at Guds engler skyndte seg for å hjelpe alle som kjempet av alle sine krefter for å motstå de onde engler, og som prøvde å hjelpe seg selv ved utholdent å påkalle Gud. Men hans engler forlot dem som ikke gjorde egne anstrengelser for å hjelpe seg selv, og jeg tapte dem av synet. .

Jeg ba om en forklaring på den rystelsen jeg hadde sett og ble vist at den vil bli forårsaket av det likefremme vitnesbyrd som Det sanne vitne gir til Laodikea-menigheten. Dette vil gjøre sin virkning på dem som tar imot det, og vil få dem til å løfte standarden og forkynne den likefremme sannhet. Noen vil ikke ta imot dette likefremme vitnesbyrd. De vil sette seg opp imot det, og dette vil føre til en rystelse blant Guds folk.

Jeg så at Det sanne vitnes vitnesbyrd ikke på langt nær var blitt gitt akt på. Dette alvorlige vitnesbyrd, som menighetens skjebne avhenger av, er blitt tatt lite hensyn til, for ikke å si helt oversett. Dette vitnesbyrdet vil føre til en dyp omvendelse. Alle som virkelig tar imot det, vil lyde det og bli renset.

Engelen sa: "Hør etter!" Snart hørte jeg en stemme som lød som mange perfekt samstemte musikkinstrumenter, behagelig og harmonisk. Den overgikk all musikk jeg noen gang har hørt, så fylt av nåde, medfølelse og opphøyet, hellig glede. Den gikk gjennom marg og ben. Engelen sa: "Se etter!" Min oppmerksomhet ble så vendt mot den gruppen jeg hadde sett. Det hadde skjedd en kraftig rystelse. Jeg ble vist dem jeg tidligere hadde sett gråte og be i sjelekval. Antallet av beskyttende engler rundt dem var blitt fordoblet, og de var dekket av en rustning fra hode til fot De gikk i takt, likt et kompani soldater. Ansiktene gjenspeilte den alvorlige konflikten de hadde utholdt, den pinefulle kampen de hadde gjennomgått. Men selv

om ansiktstrekkene røpet spor av en alvorlig indre kamp, så skinte de nå med en himmelsk herlighet. De hadde vunnet seieren og gav uttrykk for det med den dypeste takknemlighet og hellig, ærbødig glede.

Antallet i denne gruppen hadde minket. Noen var blitt rystet ut og forlatt på veien. De uinteresserte og likegyldige hadde ikke higet sterkt nok etter å oppnå frelsen ved å seire. De var derfor ikke utholdende i bønn. De oppnådde den ikke og ble forlatt i mørket. Deres plasser ble øyeblikkelig overtatt av andre som tok imot sannheten og gikk inn i geleddet. Onde engler trengte seg fortsatt rundt dem, men de hadde ingen makt over dem.

Jeg hørte dem som hadde tatt på seg rustningen forkynne sannheten med stor kraft. Den gjorde sin virkning. Mange hadde vært lenket. Noen hustruer til sine ektemenn, og noen barn til sine foreldre. De oppriktige, som var blitt hindret fra å høre sannheten, tok nå ivrig imot den. Nå var all frykt for slektningene borte. Det var bare sannheten som betydde noe for dem. De hadde hungret og tørstet etter sannheten. Den var kjærere og mere dyrebar enn livet. Jeg spurte hva som var årsaken til denne forvandlingen. Engelen svarte: "Det er senregnet, vederkvegelsen fra Herren, den tredje engels høye rop."

Stor kraft fulgte de utvalgte. Engelen sa: "Se der!" Min oppmerksomhet ble vendt mot de ugudelige eller vantro. Det var stor røre blant dem. Den iver og kraft som Guds folk viste, vekket dem opp og tente deres raseri. Forvirring, forvirring var på alle kanter. Jeg så forholdsregler bli tatt mot den gruppen som hadde Guds lys og kraft. Mørke tyknet til rundt dem. Men de stod fast, akseptert av Gud og i tillit til ham. Jeg så dem i villrede, deretter hørte jeg dem uopphørlig bønrtfalle Gud. Dag og natt ropte de: "La din vilje skje, O Gud! Hvis det kan ære ditt navn, skap en utvei for ditt folk! Fri oss fra de vantro rundt oss. De har bestemt at vi skal dø, men din arm kan bringe frelse." Dette er alle de ordene jeg kan huske. Alle syntes å ha en dyp forståelse av sin egen uverdighet og åpenbarte en ureservert lydighet mot Guds vilje. Som Jakob, var enhver uten unntagelse i en alvorlig bønnens kamp for å bli befridd.

Da englene hørte deres inderlige bønner, besluttet de av medfølelse å befri dem. Men en høy, myndig engel hindret dem. Han sa: "Guds vilje er ennå ikke oppfylt. De må drikke av begeret. De må døpes med dåpen."

Snart hørte jeg Guds røst, som rystet himmelen og jorden. Det kom et kraftig jordskjelv. Bygninger falt sammen på alle kanter.

Da hørte jeg et triumferende seiersrop, høyt, velklingende og klart. Jeg så den gruppen som en kort tid tidligere hadde vært i stor nød og trengsel. Deres fangenskap var endt. Et herlig lys skinte på dem. Så vakre de nå så ut! Alle spor av bekymring og tretthet var borte, og sunnhet og skjønnhet gjenspeilte seg i alle ansiktstrekk. Deres fiender, hedningene rundt dem, falt om som døde. De tålte ikke lyset som skinte på de befridde hellige. Dette lyset og denne herligheten beholdt de inntil Jesus kom på himmelens skyer. Da ble den trofaste,

prøvede gruppen forvandlet i ett nu, på et øyeblikk, fra herlighet til herlighet. Og gravene ble åpnet, og de hellige kom ut ikledd udødelighet, mens de ropte: "Seier over død og grav." Og sammen med de levende hellige, ble de tatt opp for å møte Herren i luften, mens mange melodiøse rop om herlighet og seier var på de udødeliges lepper.

Kapitel 60 - Babylons synder

Jeg så at etter den annen engel forkynte kirkesamfunnenes fall, har de blitt mer og mer fordervet. I navnet er de Kristi etterfølgere, men det er umulig å skjelne dem fra verden. Pastorer henter sin tekst fra Guds ord, men forkynner behagelige ting. Dette har det naturlige hjertet ikke noe imot. Det er bare sannhetens ånd og kraft og Kristi frelse som er forhatt av det kjødelige hjertet. Det er ingenting i den populære forkynnelsen som tenner Satans vrede, som får synderen til å beve, eller åpenbarer for hjerte og samvittighet at en snarlig kommende dom er en fryktelig realitet. I det hele tatt er ugudelige mennesker tilfreds med å gi skinn av at de er fromme, men uten å eie ekte gudsfrykt, og de vil støtte og fremme en slik religion.

Engelen sa: "Intet mindre enn hele rettferdighetens rustning vil gjøre menneskene i stand til å seire over mørkets makter, så seieren kan vare ved. Satan har tatt fullstendig kontroll over kirkesamfunnene. Menneskers ord og gjerninger blir dvelt ved isteden for de likefremme, skarpe sannheter i Guds ord. Denne vennskapens ånd med verden er fiendskap mot Gud. Når sannheten i dens enkelhet og kraft, som den er i Jesus, blir satt opp mot verdens ånd, så tenner den med en gang forfølgelsens ånd. Svært mange som bekjenner seg til kristendommen, har aldri kjent Gud. Det naturlige hjerte er ikke blitt forvandlet, og det kjødelige sinn fortsetter sitt fiendskap mot Gud. De er Satans trofaste tjenere, selv om de har tatt seg et annet navn. "

Jeg så at etter at Jesus hadde forlatt Det hellige i den himmelske' helligdom og gått innenfor det andre forhenget, er kirkesamfunnene blitt fulle av enhver uren og hatet fugl. Jeg så at en utbredt urettferdighet og ondskap hersket i kirkesamfunnene. Til tross for det, bekjenner deres medlemmer seg til å være kristne. Deres bekjennelse, deres bønner og rop er en vederstyggelighet i Guds øyne. Engelen sa: "Gud vil ikke være til stede i deres forsamlinger. Selviskhet, svindel og bedrag praktiseres uten å plage samvittigheten. Og over alle disse onde karaktertrekk dekker de en religiøs kappe." Jeg ble vist at de nominelle kirkesamfunn var fylt av stolthet. Guder ikke i deres tanker, deres kjødelige tanker dveler ved selvet. De smykker sine stakkars dødelige legemer, og ser på seg selv med tilfredshet og velbehag. Jesus og hans engler ser på dem med harme. Engelen sa: "Deres synder og stolthet er nådd til himmelen. Deres straff er utmålt. Rettferdighet og dom har slumret lenge, men vil snart våkne opp. Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren." Den tredje engels fryktelige trusler vil gå i oppfyllelse, og alle de ugudelige vil drikke av Guds vredes beger. En utallig mengde onde engler er spredt over hele landet og fyller kirkesamfunnene. Satans medarbeidere betrakter jublende disse religiøse samfunn, for den religiøse kappen skjuler de største forbrytelser og urettferdigheter.

Hele himmelen ser med indignasjon på åt menneskelige vesener, Guds mesterverk, blir behandlet dypt nedverdigende av sine medmennesker og plassert på nivå med dyr. Mennesker som bekjenner å være vår kjære Frelsers etterfølgere og som alltid blir rørt ved synet av menneskelig elendighet, deltar ivrige i denne uhyrlige og store synd som det er å handle med

slaver og menneskesjeler. Menneskelig sjeleangst fraktes fra sted til sted, kjøpes og selges. Engler har nedtegnet alt dette, det er skrevet i boken. Tårene til de fromme slaver, fedre, mødre, barn, brødre og søstre er alle fylt på flasker i himmelen. Gud vil bare holde sin vrede tilbake en liten stund til. Hans vrede brenner mot denne nasjonen, særlig mot de religiøse samfunn som har godkjent trafikken og som selv har vært engasjert i den. Slik urettferdighet, slik undertrykkelse, slik lidelse, blir betraktet med hjerteløs likegyldighet av mange bekjennende etterfølgere av den sakttnodige og ydmyke Jesus. Mange av dem kan selv med hatsk tilfredshet påføre andre slik ubeskrivelig sjeleangst. Og allikevel våger de å tilbe Gud. Det er intet mindre enn bespottelse. Satan jubler over det og bebreider Jesus og hans engler på grunn av slike selvmotsigelserog sier med djevelsk triumf: "Slik er Kristi etterfølgere!"

Disse bekjennende kristne leser om martyrenes lidelser, så tårene renner nedover kinnene på dem. De forundres over at mennesker noen gang har kunnet bli så forherdet og gjøre sine medmennesker så mye ondt. De som tenker og sier slikt, holder allikevel menneskelige skapninger i slaveri. Og dette er ikke alt. De oppløser familiebånd og undertrykker sine medmennesker uten barmhjertighet. De er i stand til utsette dem for den mest umenneskelige tortur med den samme ubarmhjertige ondskap som papister og hedninger åpenbarte mot Kristi etterfølgere. Engelen sa: "Det vil gå hedningene og papistene bedre den dag da Guds dom vil bli fullbyrdet, enn for slike menn." De undertryktes rop har nådd til himmelen, og engler forbauses over de talløse, pinefulle lidelser som mennesker skapt i sin Skapers bilde påfører sine medmennesker. Engelen sa: "Undertrykkernes navn er skrevet med blod, understreket og overskyllet med smertefulle, brennende, lidende tårer. Guds vrede vil ikke ta slutt før han har fått dette opplyste landet til å drikke til bunns hans vredes skål og har belønnet Babylon dobbelt. Skjenket henne igjen som hun har gitt' Gjengjeld henne dobbelt etter hennes gjerninger' Skjenket henne dobbelt i det beger hun selv har fylt!"

Jeg så at slaveeieren må svare for sin slaves sjel, som han har holdt nede i uvitenhet, og at slavens synder vil bli lagt på hans herre. Gud kan ikke ta slaven, som' har vært holdt nede i uvitenhet og nedverdigelse, til himmelen. Han er blottet for kjennskap til Gud og Bibelen, frykter ikke annet enn sin herres pisk og har en lavere stilling enn dyrene. Men han gjør det beste for ham som en medlidende Gud kan gjøre. Han tillater ham å bli som om han ikke har vært til, mens hans herre må lide i de syv siste plager, for så å stå opp i den annen oppstandelse og lide den annen, fryktelige død. Da vil Guds rettferdighet være stillet.

Kapitel 61 - Det høye rop

Jeg så engler haste frem og tilbake i himmelen, stige ned til jorden og opp igjen til himmelen, for å gjøre forberedelser til en viktig begivenhet. Deretter så jeg at en annen mektig engel fikk i oppdrag å stige ned til jorden for å forene sin røst med den tredje engel og gi kraft og styrke til hans budskap. Engelen fikk stor kraft og herlighet, og mens han steg ned ble jorden opplyst av hans herlighet. Lyset som fulgte denne engelen, skinte overalt. Han ropte med en høy, mektig røst: "Falt, falt er Babylon, den store! Den er blitt et tilholdssted for onde ånder - et fengsel for hver uren ånd, og et fengsel for hver uren og hatetfugl." Åp.18,2. Budskapet om Babylons fall som ble gitt av den annen engel, blir gjentatt, med tilføyelse av de fordervelser som er kommet inn i menighetene siden 1844. Denne engelens budskap kommer i riktig tid til å forene seg med den siste store gjerningen til den tredje engels budskap, mens det stiger til et høyt rop. På denne måten blir Guds folk gjort rede til å stå i prøvelsens stund, som er like foran dem. Jeg så et stort lys hvile over dem, og de samlet seg for fryktløst å forkynne den tredje engels budskap.

Engler ble sendt for å hjelpe den mektige engelen fra himmelen, og jeg hørte røster som syntes å komme fra alle retninger: "Kom ut fra henne, mitt folk! forat dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager. For hennes synder når like til himmelen, og Gud har kommet i hu hennes urettferdige gjerninger." Åp.18,4.5. Dette budskapet så ut til å bli gitt som en tillegg til det tredje budskapet, og sluttet seg til det som midnattsropet sluttet seg til den annen engels budskap i 1844. Guds herlighet hvilte over de tålmodige, ventende heIlige. Fryktløst gav de den siste alvorlige advarsel, forkynte Babylons fall og kalte Guds folk ut fra henne, så de kunne unnslippe hennes fryktelige skjebne.

Lyset som skinte på dem som ventet på Jesu komme, spredte seg over alt. De mennesker i menighetene som hadde litt lys, og som ikke hadde hørt og avvist de tre budskaper, fulgte kallet og forlot de falne menigheter. Mange hadde kommet til skjells år og alder siden disse budskaper først ble gitt. Lyset opplyste deres forstand, og de hadde det privilegium å kunne velge mellom liv og død. Noen valgte livet og stilte seg sammen med dem som. ventet på sin Herre, og som holdt alle hans bud. Det tredje budskapet gjorde sin virkning. Det testet alle mennesker, og de dyrebare sjeler ble kalt ut fra de religiøse trossamfunn. En uimotståelig kraft beveget de oppriktige. Åpenbarelsen av Guds kraft skapte frykt blant deres vantro slektninger og venner, og la bånd på dem. De turde ikke, og hadde heller ikke makt til, å hindre dem som følte Guds Ånd virke i seg. Det siste kall ble til og med rettet til de stakkars slaver, og de fromme blant dem stemte i en henrykt sang ved utsikten til en lykkelig befrielse. Deres herrer kunne ikke hindre dem. Frykt og overraskelse gjorde dem tause. Mektige mirakler ble utført, de syke ble helbredet, og tegn og under fulgte de troende. Gud var med dem, og hver hellig fulgte sin samvittighets overbevisning uten frykt for konsekvensene og forente seg med dem som holdt alle Guds bud. Med kraft forkynte de den tredje engels budskap overalt. Jeg så at dette budskapet vil avsluttes med en kraft og styrke som langt overgår midnattsropet.

Utstyrt med kraft fra det høye og med strålende ansikter, skinnende av hellig innvielse, gikk Guds tjenere ut og forkynte det himmelske budskapet. Mennesker som var spredt rundt om i de religiøse trossamfunn besvarte kallet, og de dyrebare sjeler ble skyndsomt brakt ut av de dødsdømte menigheter, slik Lot hastig ble brakt ut av Sodoma før tilintetgjørelsen. Guds folk ble styrket av den sterke herlighet som i overflod hvilte over dem, og gjorde dem i stand til å holde ut denne prøvelsens stund. Fra alle kanter hørte jeg en mangfold av stemmer som sa: "Her er de helliges tålmodighet. Her er de som holder Guds bud og Jesu tro." Åp.14, 12. (eng.overs.) I

Kapitel 62 - Den tredje engels budskap avsluttet

Jeg ble brakt ned til den tiden når den tredje engels budskap var i ferd med å bli avsluttet. Guds kraft hadde hvilt over hans folk. De hadde fullført sin oppgave og var rede for den prøvelsens time som lå foran dem. De hadde mottatt senregnet, eller vederkvegelsen fra Herren, og det levende vitnesbyrd hadde fått nytt liv. Den siste store advarsel hadde lydt over alt, og det hadde opprørt og forarget de av jordens innbyggere som ikke ville ta imot det.

Jeg så engler haste frem og tilbake i himmelen. En engel med et skriveredskap hengende på hoften, kom tilbake fra jorden og rapporterte til Jesus at hans oppgave var utført, og at de hellige var talt og beseglet. Da så jeg at Jesus, som hadde utført sin prestegjerning foran arken, som inneholder de ti bud, kastet røkelseskaret ned. Han løftet sine hender og sa med høy røst: "Det er skjedd!" Åp.16,17. Og alle himmelens engler tok av seg kronene, mens Jesus høytidelig erklærte: "La den som gjør urett, fortsatt gjøre urett, og la den urene fortsatt bli uren! Og la den rettferdige fortsatt gjøre rettferdighet, og la den hellige fortsatt bli helliggjort!" Ap22,11

Enhver sak var blitt avgjort for liv eller død. Mens Jesus hadde utført sin prestegjerning i helligdommen, ble dommen avsagt over de rettferdige døde og deretter over de rettferdige levende. Jesus hadde mottatt riket, gjort soning for sitt folk og utslettet deres synder. Rikets undersåtter var fulltallig. Lammets bryllup var over. Riket,. det største under hele himmelen, ble gitt til Jesus og arvingene til frelsen. Jesus vil regjere som kongers konge og herrers herre.

Da Jesus gikk ut av det Aller-helligste, hørte jeg klangen fra bjellene som var festet til klærne hans. Mens han gikk ut dekket en mørk sky innbyggerne på jorden. Det var ikke lenger noen mellommann mellom skyldige mennesker og en krenket Gud. Mens Jesus hadde stått mellom Gud og skyldige mennesker, var det lagt et bånd på menneskene. Men da han forlot sin plass mellom menneskene og Gud, ble båndet fjernet og Satan fikk full kontroll over de uomvendte. Det var umulig for plagene å falle mens Jesus tjenestegjorde i helligdommen. Men når hans gjeming der avsluttes, og hans midlertjeneste opphører, er det intet som kan holde Guds vrede tilbake. Den strømmer i harme over skyldige synderes udekkede hoder, som har avvist frelsen og hatet tilrettevisning. I den fryktelige tiden etter at Jesus avsluttet sin midlertjeneste, levde de hellige for en hellig Guds ansikt uten en mellommann. Enhvers sak var avgjort, enhver utvalgt talt. Jesus oppholdt seg en stund i den ytre avdelingen av den himmelske helligdom, og de synder som var blitt bekjent mens han var i det Aller-helligste ble lagt på Satan, syndens opphavsmann, som må sone straffen.

Så tok Jesus av seg prestedrakten og iførte seg sin kongelige kledning. På hodet hadde han mange kroner, en krone i en annen krone. Omgitt av de himmelske engler forlot han himmelen. Imens falt plagene over jordens innbyggere. Noen fordømte Gud og forbannet ham. Andre skyndte seg til Guds folk og ba om å få lære hvordan de kunne unngå hans straffedommer. Men de hellige hadde ingen ting å gi dem. Den siste tåre for syndere var felt,

den siste inderlige bønn bedt, den siste byrde båret og den siste advarsel gitt. Den milde, tilgivende stemmen invitere dem ikke lenger til å komme. Dengang de hellige og hele himmelen var interessert i deres frelse, var de selv ikke interessert i den. Liv og død var blitt satt frem for dem. Mange ønsket livet, men gjorde ingen anstrengelser for å få det. De valgte ikke livet, og nå var det ikke lenger noe frelsende blod til å rense den skyldige. Ingen medfølende Frelser til å gå i forbønn for dem og rope: "Spar, spar synderen en liten stund til." Hele himmelen samlet seg rundt Jesus da de hørte: "Det er skjedd. Det er fullbrakt." Frelsesplanen var blitt oppfylt, men få hadde valgt å ta imot den. Og mens den milde, tilgivende stemmen døde bort, ble de ugudelige grepet av frykt og redsel. Med grufull tydelighet hørte de ordene: "For sent! for sent!"

De som ikke hadde satt pris på Guds ord hastet til og fra, vandret fra hav til hav, og fra nord til øst, for å søke Herrens ord. Engelen sa: "De vil ikke finne det. Det er hungersnød i landet. Ikke hungersnød etter brød eller tørst etter vann, men etter å høre Herrens ord. Hva ville de ikke gi for å få et anerkjennende ord fra Gud! Men nei, de må fortsette å hungre og tørste. Dag etter dag har de ringe aktet frelsen, verdsatt jordisk rikdom og jordiske gleder høyere enn noen himmelsk skatt eller overtalelsesmiddel. De har avvist Jesus og foraktet hans hellige. Det urene må forbli urent for bestandig."

Mange av de ugudelige ble meget forbitret mens de led under virkningene av plagene. Det var en grufull scene. Foreldre bebreidet sine barn bittert og barna sine foreldre, brødre sine søstre og søstre sine brødre. Høye, jamrende rop hørtes fra alle kanter: "Det var du som hindret meg fra å ta imot den sannheten som ville ha reddet meg fra denne fryktelige timen." Menneskene vendte seg til sine pastorer med bittert hat og anklaget dem, idet de sa: "Dere har ikke advart oss. Dere fortalte oss at hele verden ville bli omvendt og ropte: Fred, fred, for å berolige de fryktsomme. Dere har ikke fortalt oss om denne timen. Dere hevdet at de som advarte oss, var fanatikere og ugudelige mennesker, som ville ødelegge oss." Men jeg så at pastorene ikke slapp unna Guds vrede. Deres lidelser var ti ganger større enn folkets.

Kapitel 63 - Trengselstiden

Jeg så de hellige forlate byer og landsbyer og slutte seg sammen i grupper. De slo seg ned på de mest avsidesliggende steder. Engler sørget for at de fikk mat og vann, mens de ugudelige led av sult og tørst. Deretter så jeg jordens ledende menn rådføre seg med hverandre. Satan og hans engler var aktive rundt dem. Jeg så et skriv, med kopier, som ble spredt ut over forskjellige deler av landet. Det gav ordre om at såfremt de hellige ikke ville avstå fra sin merkelige tro, gi opp sabbaten og holde den første dagen i uken, så kunne folk ta livet av dem etter en bestemt dato. Men i denne prøvelsens time var de hellige rolige og behersket. De hadde tillit til Gud og støttet seg til hans løfte om at en utvei ville bli gjort i stand for dem. Noen steder angrep de ugudelige de hellige for å drepe dem før befalingen trådte i kraft, men engler i skikkelse av soldater forsvarte dem. Satan ønsket å få det privilegium å drepe den Allmektiges hellige. Men Jesus ba sine engler om å holde vakt over dem. Gud ville bli æret ved å inngå en pakt med dem som hadde holdt hans lov i påsyn av de vantro som levde rundt dem. Og Jesus ville bli æret ved å kunne ta opp til himmelen dem, som så lenge og trofast hadde ventet og sett frem til hans komme, uten at de så døden.

Snart så jeg at de hellige var utsatt for store mentale påkjenninger. De så ut til å være omringet av jordens ugudelige innbyggere. Alle var imot dem. Noen begynte å frykte for at Gud allikevel hadde overlatt dem til å omkomme ved de ugudeliges hånd. Men hvis øynene deres kunne ha blitt åpnet, ville de sett at de var omgitt av Guds engler. Bak englene stod en mengde rasende, ugudelige mennesker og deretter en mengde av onde engler, som oppmuntret de ugudelige til å drepe de hellige. Men førde kunne nå frem til Guds folk, måtte de ugudelige først passere gruppen av mektige, hellige engler. Dette var umulig. Guds englene tvang dem tilbake, og de onde engler som presset på dem, vek bakover.

For de hellige var dette en tid full av frykt og angst. Dag og natt bønnfalt de Gud om å bli befridd. Etter alt å dømme var det ikke noen mulighet å unnslippe. De ugudelige hadde allerede begynt å triumfere og ropte: "Hvorfor befrir ikke deres Gud dere ut av våre hender? Hvorfor drar dere ikke opp til himmelen og redder dere?" Men de hellige enset dem ikke. Som Jakob, kjempet de med Gud. Englene lengtet etter å befri dem, men de måtte vente litt til. Guds folk måtte tømme begeret og døpes med dåpen. Trofast mot sin oppgave fortsatte englene sitt vakthold. Gud ville ikke tillate at hans navn ble utsatt for nedsettende omtale blant hedningene. Tiden var nesten inne da han skulle åpenbare sin mektige kraft og befri sine hellige. For sitt navns skyld ville han befri enhver som tålmodig hadde ventet på ham, og som var oppskrevet i livets bok.

Jeg ble vist den trofaste Noah. Da regnet øste ned og flommen kom, hadde Noah og hans familie gått inn i arken, og Gud hadde lukket dem inne. Noah hadde trofast advart innbyggerne i den gamle verden. Men de hadde spottet og hånt ham. Mens vannet steg på jorden og den ene etter den andre druknet, så de arken som de hadde gjort narr av. Den fløt trygt på vannet

og bevarte den trofaste Noah og hans familie. På samme måte så jeg at Guds folk vil bli befridd, de som trofast advarer verden om hans kommende vrede. Gud vil ikke tillate at de ugudelige dreper dem som venter på forvandlingen, og som ikke vil bøye seg for dyrets befaling eller ta dets merke. Jeg så at hvis de ugudelige hadde fått lov til å dreper de hellige, ville Satan og alle hans engler og alle som hater Gud, gledet seg. Å, hvilken triumf ville det ikke være for hans sataniske majestet, i den siste avsluttende kampen, å få makt over dem som så lenge hadde ventet på ham som de elsket! De som har spottet tanken på at de hellige vil fare opp til himmelen, vil få se Guds omsorg for sitt folk og bli vitne til deres mektige befrielse.

Da de hellige forlot byer og landsbyer, ble de forfulgt av de ugudelige som prøvde å drepe dem. Men sverdene som ble løftet for å drepe Guds folk, knakk og falt kraftløse som strå. Guds engler beskyttet de hellige. De bønnfalt Gud dag og natt om å bli befridd, og deres rop kom opp for Herren.

Kapitel 64 - Befrielsen av de hellige

Det var ved midnatt at Gud valgte å befri sitt folk. Mens de ugudelige stod rundt og hånte dem, kom plutselig solen frem og skinte i sin fulle styrke og månen stod stille. De onde stirret på scenen med forbløffelse, mens de hellige bivånet tegnene på befrielsens time med høytidsstemt glede. Tegn og under fulgte i rask rekkefølge. Alt så ut til å være kommet ut av sin naturlige orden. Elvene stoppet å flyte. Mørke, tunge skyer viste seg og tørnet mot hverandre. Men det var et område av strålende, ubevegelig herlighet. Derfra kom Guds røst, som lød som mange vann og rystet himmelen og jorden. Det kom et mektig jordskjelv. Gravene ble åpnet, og de som hadde dødd i troen under den tredje engels budskap og som hadde holdt sabbaten, kom opp av sine støvete graver, herliggjort, for å høre den fredspakt som Gud ville gjøre med dem som hadde holdt hans lov.

Himmelen åpnet og lukket seg og var i bevegelse. Fjellene svaiet som halmstrå i vinden, og forrevne stener ble slengt rundt omkring. Havet kokte som en gryte og kastet stener opp på land. Mens Gud bekjentgjorde dagen og timen for Jesu gjenkomst og forkynte den evige pakt for sitt folk, så talte han en setning og gjorde et opphold, mens ordene rullet over jorden. Guds Israel stod med blikkene festet oppover, mens de lyttet til ordene som falt fra Jehovas munn og rullet over jorden som tordenskrall. Det var meget høytidelig. Ved slutten av hver setning ropte de hellige: "Herlighet! Halleluja!" Ansiktene deres ble opplyst av Guds herlighet, og de lyste med samme herlighet som Moses ansikt gjorde da han kom ned fra Sinai. De ugudelige klarte ikke å se på dem på grunn av gjenskinnet. Og da den evige velsignelsen ble uttalt over dem som hadde æret Gud ved å holde hans sabbat hellig, hørtes et mektig seiersrop over dyret og dets bilde.

Da begynte jubelåret da landet skulle hvile. Jeg så den fromme slave reise seg seirende og i triumf ryste av seg de lenkene som bandt ham. Hans ugudelige herre ble forvirret og viste ikke hva han skulle gjøre. De onde forstod ikke ordene Gud talte.

Snart kom den store hvite skyen, som Menneskesønnen satt på, til syne. Da skyen først viste seg i det fjerne, så den liten ut. Engelen sa at det var Menneskesønnens tegn. Mens den nærmet seg jorden kunne vi se Jesu umåtelige herlighet og kongelighet, mens han red frem som en erobrer. En mengde engler fulgte ham med skinnende, glitrende kroner på hodene. Intet ord kan beskrive denne strålende scenen. Den levende skyen av uovertruffen, kongelig herlighet kom enda nærmere, og vi kunne tydelig se Jesu kjære skikkelse. Han bar ikke en tornekrone, men en herlighetens krone hvilte på hans hellige panne. På kledningen stod det skrevet: "Kongers konge og herrers herre." Ansikret lyste som solen og øynene var som flammende ild. Føttene lignet skinnende kobber. Hans stemme lød som mange musikkinstrumenter. Jorden skalv for ham, og himmelen forsvant som en rull som blir rullet sammen, og hvert fjell og hver øy ble flyttet på. "Kongene på jorden og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver træl og hver fri mann, gjemte seg i hulene og

mellom berghamrene. Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede. For deres store vredesdag er kommet, og hvem kan da bli stående?" Åp.6,1517. De som like før ville ha utslettet Guds trofaste barn fra jorden, var nå vitne til at Guds herlighet hvilte over dem. Og midt oppe i redselen hørte de stemmene til de hellige si i frydefulletoner: "Se, der er vår Gud, han som vi ventet på, at han skulle frelse oss." Jes.25,9.

Jorden rystet kraftig, da Guds Sønns røst vekket opp de sovende hellige. De adlød røsten og stod opp ikledd herlig udødelighet. De ropte: "Seier, seier, over død og graven!" og "Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?" l.kor.15,55. De levende, oppstandne hellige oppløftet røsten til et langt, gledesfyllt seiersrop. De legemer som var blitt lagt i graven merket av sykdom og død, kom opp i udødelig sunnhet og styrke. De levende hellige blir forvandlet i et nu, på et øyeblikk, og rykkes opp sammen med de oppstandne. Sammen møter de sin Herre i luften. Å, for et herlig møte! Venner som døden hadde atskilt ble forenet, for aldri mer å skilles.

På hver side av skyvognen var det vinger, og under den var det levende hjul. Og mens skyvognen steg oppover, ropte hjulene: "Hellig", og når vingene beveget seg, ropte de: "Hellig", og alle de hellige engler ropte: "Hellig, hellig, hellig, Herren den Allmektige Gud!" Og de hellige på skyen ropte: "Herlighet! Halleluja!"Og skyvognen steg oppover mot Den hellige stad. Før de gikk inn i staden, ble de hellige gruppert i en perfekt firkant, med Jesus i midten. Han raget med hodet og skuldrene over de hellige og over englene. Han kongelige holdning og kjærlige ansikt kunne sees av alle i firkanten.

Kapitel 65 - De helliges belønning

Deretter så jeg et meget stort antall engler bringe herlige kroner fra staden, en krone til hver hellig, med navnet hans inngravd. Etter hvert som Jesus ba om kronene, overrakte englene dem til ham, og med sin egen høyre hånd plasserte den elskelige Jesus kronene på de helliges hoder. På samme måte overrakte englene harpene, som Jesus gav de hellige. De ledende engler slo først an tonen og snart lød alle stemmer i en takknemlig, lykkelig lovprisning. Alle berørte strengene på sine harper med en øvet hånd, og det strømmet ut melodiøs musikk i rike og fullkomne toner. Deretter så jeg Jesus føre de frelste til stadens port. Han grep tak i porten og åpnet den på sine glitrende hengsler og ba de folkene som hadde holdt fast på sannheten, om å gå inn. Staden var et syn for øyet. Alt var usedvanlig vakkert. Da så Jesus på sine frelste hellige. Deres ansikter lyste av herlighet. Med sitt kjærlige blikk festet på dem, sa han med sin rike, musikalske stemme: "Jeg ser resultatet av min sjels lidelser, og jeg er tilfreds. Denne rike herlighet tilhører dere, som dere kan glede dere over i all evighet. Deres sorger er slutt. Døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller gråt, heller ikke smerte skal være mer." Jeg så den frelste hær bøye seg ned og kaste sine glitrende kroner for Jesu føtter. Og så, mens hans elskelige hånd reiste dem opp, slo de an sine gyldne harper og fylte himmelen med sin rike musikk og sang til Lammets ære.

Etterpå så jeg Jesus lede sitt folk til livets tre, og igjen hørte vi hans elskelige stemme, rikere enn all musikk som noen gang lød i dødelige menneskers ører, som sa: "Bladene på dette treet tjener til helse for folkeslagene. Spis alle av det." På livets tre hang de vakreste frukter, som de hellige fritt kunne spise av. I staden stod en strålende vakker trone, og fra den strømte en elv med livets vann, klart som krystall. På hver side av denne elven stod livets tre, og på elvebreddene var det andre vakre trær som bar frukt og var gode å spise.

Ord er i det hele tatt alt for utilstrekkelige til å forsøke og beskrive himmelen med. Mens inntrykkene strømmer på, er jeg tapt i undring. Grepet av synet av denne uovertrufne glans og storslagne herlighet, legger jeg ned pennen og utbryter: "Å, for en kjærlighet, for en vidunderlig kjærlighet!" De mest velformulerte vendinger klarer ikke å beskrive himmelens herlighet eller Frelserens makeløse dype kjærlighet.

Jorden lagt øde

Siden fallet har hans onde tilbøyeligheter vært i stadig virksomhet. Men da vil han være fratatt sin kraft og overlatt til å tenke over hva han har gjort siden fallet. Skjelvende av skrekk vil han se frem til den grufulle fremtiden, da han må lide for alt det onde han har gjort og straffes for alle synder som han har vært årsaken til.

Jeg hørte triumferende rop fra englene og fra de frelste hellige. Det lød som ti tusen musikkinstrumenter. De triumferte fordi Satan aldri mere ville plage og friste dem, og fordi innbyggerne i andre verdener også var befridd fra hans nærvær og fristelser.

Deretter så jeg troner, og Jesus og de frelste hellige satte seg på dem. De hellige regjerte som konger og prester for Gud. Kristus, sammen med sitt folk, dømte de ugudelige døde. Deres gjerninger ble sammenlignet med lovboken, Guds ord, og enhver sak ble avgjort etter de gjerninger som var gjort i kjødet. Så målte de ut straffen som de ugudelige måtte lide etter sine gjerninger. Straffen ble skrevet ved siden av navnene deres i dødens bok. Også Satan og hans engler ble dømt av Jesus og de hellige. Satans straff vil bli meget større enn den straffen dem som han har bedratt vil få. Hans lidelser vil bli så meget større enn deres at det ikke kan sammenlignes. Etter at alle dem som han har forført er tilintetgjort, vil Satan fortsatt leve og lide ennå meget lengre.

Etter at dommen over de ugudelige døde var avsagt ved slutten av de tusen år, forlot Jesus staden. De hellige og et følge av engler fulgte ham. Jesus steg ned på et stort fjell. Da han satte foten på det, delte det seg og ble til en mektig slette. Deretter løftet vi blikket og fikk øye på den store og vakre staden, med tolv grunnvoller og tolv porter, tre på hver side og en engel ved hver port. Vi ropte: "Staden! Den store staden! Den kommer ned fra himmelen fra Gud!" Og den kom ned i all sin glans og blendende herlighet og la seg på den mektige sletten som Jesus hadde gjort i stand for den.

Min oppmerksomhet ble igjen vendt mot jorden. De ugudelige var blitt tilintetgjort, og deres døde legemer lå strødd ut over jorden. Guds vrede i de syv siste plager hadde hjemsøkt jordens beboere, og fått dem til å stønne av smerte og forbanne Gud. De falske hyrder hadde spesielt fått føle Jehovas vrede. øynene i øyehulen deres og tungene i munnen tærte bort, mens de stod oppreist. Etter at de hellige var blitt befridd ved Guds røst, vendte de ugudelige sitt raseri mot hverandre. Jorden så ut til å være oversvømmet av blod, og døde kropper dekket den fra den ene enden til den annen.

Jorden lignet en ubebodd ødemark. Byer og småsteder lå i grus, jevnet med jorden av jordskjelv. Fjell var blitt flyttet på og hadde etterlatt store kratere. Forrevne stener, som var kastet opp fra havbunnen eller hadde slitt seg ut av selve jorden, lå strødd ut over overflaten. Store trær var blitt dratt opp med roten og lå slengt ut over jorden. Dette vil bli Satan og hans onde englers hjem i tusen år. Her vil han være innesperret. Han vil vandre opp og ned den brutte jordoverflaten og betrakte resultatene av sitt opprør mot Guds lov. I tusen år kan han nyte den forbannelsens frukt som han har vært årsak til. Begrenset til jorden alene, vil han ikke ha mulighet til å besøke andre planeter for å friste og plage dem som ikke har falt i synd. I løpet av denne tiden lider Satan ekstremt.

Kapitel 66 - Den annen oppstandelse

Så forlot Jesus og et stort følge av hellige engler og alle de frelste staden. Englene omgav sin Herre og ledsaget ham, og alle de frelste hellige fulgte med. Så, med en mektig, fryktinngytende holdning, vekket Jesus opp de ugudelige døde. De stod opp av gravene med de samme svake, sykelige legemer som de for ned i gravene med. For et skue! For en scene! Ved den første oppstandelse kom alle opp i udødelig sunnhet, men ved den annen var forbannelsens merker synlig på alle. Jordens konger og stormenn, de foraktede og lave, de lærde og ulærde, stod sammen opp. Alle så Menneskesønnen. Og de samme menneskene som hadde foraktetog spottet ham, som satte tornekronen på hans hellige panne og pisket ham, så ham i all hans kongelige majestet. De som hadde spyttet på ham i prøvelsens time, snudde seg nå bort fra hans gjennomtrengende blikk, og fra hans ansikts herlighet. De som slo naglene gjennom hendene og føttene hans, så nå merkene etter korsfestelsen. De som stakk spydet inn i siden hans, så merkene etter sin grusomme handling på hans legeme. Og de vet at han er den samme som de korsfestet og spottet i dødsangstens time. Så stiger det opp en lang, gjennomtrengende dødsjammer, mens de flyr for å skjule seg for kongers konge og herrers herre.

Alle forsøker å skjule seg under berghamrene for å beskytte seg mot den fryktelige herligheten fra ham som de engang foraktet. Overveldet og lamslått av hans kongelige holdning og sterke herlighet, oppløfter de røsten som en mann og utbryter med uhyggelig klarhet: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!222 Så går Jesus og de hellige englene, med alle de hellige etter seg, inn i staden. Luften fylles av de fordømte ugudeliges bitre klager og jammer. Deretter så jeg at Satan igjen satte i gang med sine listige planer. Han gikk omkring blant sine undersåtter og oppmuntret og styrket dem og sa at han og hans engler var mektige. Han viste til de utallige millioner som var stått opp. Der var mektige krigere og konger som var dyktige i kamp, og som hadde erobret kongeriker, Og der var mektige kjemper og tapre menn, som aldri hadde tapt et slag. Der var den stolte, ærgjerrige Napoleon, hvis hærtog hadde fått kongeriker til å skjelve. Der stod høyreiste menn med en verdig holdning, som hadde falt i krig mens de tørstet etter å erobre. Mens de kommer opp av graven, fortsetter de å tenke på samme måte som før døden. De har de samme ønsker om å erobre som dominerte- dem da de falt. Satan rådslår med sine engler og deretter med disse konger og erobrere og mektige menn. Så ser han ut over den umåtelig store armeen, og forteller dem at gruppen i staden er liten og svak, og at de kan gå opp og ta den. De kan kaste ut innbyggerne og selv ta dets rikdommer og herlighet i besittelse.

Satan lykkes i å forføre dem, og alle begynner med en gang å forberede seg til krig. Det er mange dyktige menn i denne umåtelig store hæren, og de konstruerer alle former for krigsvåpen. Så skrider hæren fremover med Satan i spissen. Konger og krigere følger like etter Satan, og mengden følger etter i kompanier. Hvert kompani har sin leder, og de marsjerer i orden over jordens brutte overflate til den hellige by. Jesus lukker stadens porter. Denne

enorme hæren omringer den og stiller seg opp i angrepsforrnasjon. Den gjør seg rede til en hård kamp. Jesus og hele englehæren og alle de hellige, med sine glitrende kroner på hodene, stiger opp til toppen av stadens murer. Med en majestetisk holdning sier Jesus: "Se, dere syndere, de rettferdiges belønning! Og se, mine frelste, de ugudeliges belønning!" Den store hæren ser den herlige gruppen på stadens murer. De betrakter glansen av deres glitrende kroner og ser ansiktene lyse av en herlighet som gjenspeiler Jesu bilde. Når de i tillegg ser den uovertrufne herlighet og majestet fra kongers konge og herrers herre, mister de motet. En anelse om den skatt og herlighet som de har tapt, demrer for dem, og de forstår at syndens lønn er døden. De ser den hellige, lykkelige gruppen som de har foraktet, ikledd herlighet, ære, udødelighet og evig liv, mens de selv er utenfor staden sammen med hver foraktet og avskyelig ting.

Den annen død

Satan løper inn blant sine tilhengere og forsøker å oppildne dem. Men ild fra himmelen, fra Gud, strømmer ned over dem og alle de store og mektige menn, de adelige, de fattige og elendige brenner opp. Jeg så at noen ble tilintetgjort raskt, mens andre led lenger. De ble straffet etter de gjerninger de hadde gjort i kjødet. Noen brente i mange dager, og så lenge som en del av dem var ubrent, var alle sanser og lidelser intakt. Engelen sa: "Livets orm dør ikke. Ilden slukkes ikke så lenge det er den minste lille del den kan brenne."

Satan og hans engler led lenge. Satan bar ikke bare skylden og straffen for sine egne synder, men også for syndene til den frelste hær. Disse syndene ble lagt på ham. Han måtte også lide for de ruinerte liv han hadde skylden for. Deretter så jeg at Satan og hele den onde hær var brent opp, og Guds rettferdighet var oppfylt, og hele engle hæren og alle de fielste hellige sa med høy røst: "Amen"'

Engelen sa: "Satan er roten og hans barn er grenene. De er nå brent opp med rot og gren. De har dødd en evigvarende død. De vil aldri få en ny oppstandelse, og Gud vil ha et rent univers." Jeg så at den ilden som hadde tilintetgjort de ugudelige, også brente opp skrotet og renset jorden. Deretter så jeg jorden renset. Det var ikke et eneste tegn til forbannelsen. Den brutte, ujevne jordoverflaten var nå blitt en jevn, vid flate. Hele Guds univers var rent. Den store strid var over for alltid. Hvor vi enn så, hva enn øyet falt på, var vakkert og hellig. Og hele den fielste hær, gammel og ung, høy og lav, kastet sine glitrende kroner for føttene på sin Frelser, ydmyket seg i tilbedelse for ham og tilbad ham som lever evig og evinnelig. Den vakre nye jord i all sin herlighet var de helliges evige arv. Riket, herredømmet og makten over rikene under hele himmelen ble så gitt til den Høyestes hellige, som vil eie det for evig og alltid, i all evighet.

Kapitel 67 - De femti bibel vers i gullbokstaver

Se, du skal bli stum og ikke kunne tale før den dag da dette skjer, fordi du ikke trodde på mine ord, som skal bli oppfylt i sin tid. Luk.1,20.

Alt det som Faderen har, er mitt. Derfor sa jeg at han tar av mitt og forkynner for dere. Joh.16,15.

Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden gav dem å tale. Åp.gj.2,4.

Og nå, Herre! Hold øye med deres trusler, og gi din tjener å tale ditt ord med all frimodighet, idet du rekker din hånd ut så helbredelse og tegn og under skjer ved din hellige tjener Jesu navn. Og da de hadde bedt, skalv stedet der de var saml-et. Og de ble alle fylt med Den Hellige Ånd, og de talte Guds ord med frimodighet. Åp.gj.4,29-31.

Gi ikke hundene det hellige, og kast ikke deres perler for svin. De vil bare tråkke dem ned med sine føtter, og snu seg mot dere og rive dere i stykker. Be, så skal dere få. Let, så skal dere finne. Bank på, så skal det bli lukket opp for dere. For hver den som ber, han får, den som leter, han finner, og den som banker på, skal det bli lukket opp for. Eller er det vel et menneske ibant dere som vil gi sin sønn en stein når han ber om brød, eller gi ham en orm når han ber om en fisk? Når da dere, som er onde, vet å gi deres barn gode gaver, hvor meget mere skal da deres Far i himmelen gi gode gaver til dem som ber ham! Derfor, alt dere vil at menneskene skal gjøre mot dere, gjør det også mot dem! For dette er loven og profetene. Vokt dere for de falske profeter! De kommer til dere i fåreham, men innvendig er de glupske ulver. Matt.7,6-12.15.

For falske messiaser og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å føre også de utvalgte vill, om det var mulig. Matt.24,24.

Likesom dere altså tok imot Kristus Jesus som Herre, så vandre i ham, rotfestet og oppbygget i ham, grunnfestet i troen slik dere har lært, rike på takk. Se til at ingen får fange dere med visdomslære og tomt bedrag, etter menneskers tradisjoner, etter verdens barnelærdom, og ikke etter Kristus. KoI.2,6-8.

Kast derfor ikke bort deres frimodighet, som har stor lønn! For dere trenger til tålmodighet, for at dere kan oppnå det som er lovt, etter at dere har gjort Guds vilje. For ennå er det bare en ganske liten stund igjen, så kommer han som komme skal, og han skal ikke dryge. Men den rettferdige av tro skal leve. Og dersom han unndrar seg, har min sjel ikke behag i ham. Men vi er ikke blant dem som unndrar seg og går fortapt, vi er av dem som tror til sjelens frelse. Hebr.10,35- 39.

Den som kommer inn til hans hvile, får jo hvile fra sine gjer-ninger, likesom Gud fra sine. La oss da gjøre oss umak for å komme inn til denne hvilen, for at ikke noen skal falle etter

samme eksempel på vannto. For Guds ord er levende og virksomt og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det kløver sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og råd. Hebr.4,10-12.

Og jeg er fullt viss på dette at han som begynte en god gjer-ning i dere, vil fullføre den inntil Jesu Kristi dag. Se bare til at dere lever et liv som er Kristi evangelium verdig, slik at jeg, enten jeg kommer og besøker dere eller er fraværende; kan få høre om dere at dere står fast i en Ånd, og med en sjel kjemper for troen på evangeliet, og på ingen måte lar dere skremme av motstanderne. For dem er det et varsel om fortapelse, men for dere er det et varsel om frelse, og det fra Gud, idet dere har fått den nåde, ikke bare å tro på Kristus, men også å lide for ham. Filip.1 ,6.27-29.

For Gud er den som virker i dere både å ville og å virke til hans gode behag. Gjør alt uten knurr og tvil, så dere kan være uklanderlige og rene, Guds ulastelige barn midt i en vrang og forvendt slekt. Dere skinner blant dem som lys i verden. Filip.2,13-15.

For øvrig: Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft! Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. For vi har ikke kamp mot kjøtt og blod, men mot makter, mot myndighetene, mot verdens herskere i dette mørke, mot ondkapens åndehær i himmelrommet. Ta derfor Guds fulle rustning på, så dere kan gjøre motstand på den onde dag og bli stående etter å ha overvunnet alt. Stå da ombundet med sannhetens belte om livet og vær iført rettferdighetens brynje. Ha som sko på føttene den beredskap som fredens evangelium gir. Grip framfor alt troens skjold, som dere kan slokke alle den ondes brennende piler med.Ta frelsens hjelm og Åndens sverd, som er Guds ord. Be til enhver tid i Ånden med bønn og påkallelse. Vær årvåkne i dette, med all utholdenhet i bønn for alle de hellige. Ef.6,10-18.

Vær gode mod hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt dere i Kristus! Ef.4,32.

Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet! 1.Pet.1,22.

Et nytt bud gir jeg dere: Dere skal elske hverandre! Som jeg har elsket dere, skal også dere elske hverandre. Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre. Joh. 13,34.35.

Ransak dere selv om dere er i troen! Prøv dere selv! Eller kjenner dere ikke dere selv at Kristus Jesus er i dere? Det måtte da være at dere ikke består prøven. 2.kor.13,5.

Etter den Guds nåde som er gitt meg, har jeg lagt grunnvoll som en vis byggmester, og en annen bygger videre på den. Men enhver se til hvordan han bygger videre. For ingen kan legge en annen.grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus. Men om noen på denne grunnvoll bygger med gull, sølv, kostbare stener, eller med tre, høy, strå, da skal det verk

enhver har utført, bli åpenbart. Dagen skal vise det, for den åpenbares med ild. Hvordan det verk er som hver enkelt har utført, det skal ilden prøve. l.kor.3,10-13.

Så gi da akt på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere som tilsynsmenn for, for at dere skulle vokte Guds menighet, som han vant seg med sitt eget blod.

Jeg vet at etter min bortgang skal det komme glupende ulver inn blant dere, som ikke skåner hjorden. Ja, blant dere selv skal det fremstå menn som fører falsk tale for å lokke disiplene etter seg. Åp.gj.20,28-30.

Jeg undrer meg over at dere så snart vender dere bort fra ham som kalte dere ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt det ikke finnes noe annet - det er bare noen som forvirrer dere og vil forvrenge Kristi evangelium. Men selv om vi eller en engel fra himmelen skulle forkynne dere et annet envangelium enn det vi har forkynt dere, han være forbannet! Som vi før har sagt, så sier jeg nå igjen: Om noen forkynner dere et annet evangelium enn det som dere har mottatt, han være forbannet! Gal 1 ,6-9.

Derfor skal alt det som dere sier i mørket, bli hørt i lyset. Og det som dere hvisket noen i øret inne i kamrene, skal bli ropt ut på hustakene. Men til dere, mine venner, sier jeg: Frykt ikke for dem som slår legemet i hjel, og deretter ikke kan gjøre mere. Jeg skal vise dere hvem dere skal frykte: Frykt for ham som har makt til å slå ihjel og til deretter å kaste i helvete. Ja, sier jeg dere: Ham skal dere frykte. Selges ikke fem spurver for en skilling? Og ikke en av dem er glemt hos Gud. Men til og med hvert hår dere har på hodet, er talt. Frykt ikke! Dere er mer enn mange spurver. Luk.l2,3-7.

For det står skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg at de skal bevare deg, og de skal bære deg på hendene for at du ikke skal støte din fot mot noen stein. Luk.4,10.11.

For Gud, som bød at lys skulle skinne fram i mørket, han har også latt lyset skinne i våre hjerter, for at kunnskapen om Guds herlighet i Jesu Kristi åsyn skal lyse fram. Men vi har denne skatt i leirkar, for at den rike kraft skal være av Gud og ikke fra oss selv. På alle vis er vi trengt, men ikke stengt, rådville, men ikke rådløse, forfulgte, men ikke forlatt, slått ned, men ikke utslått. 2.kor.4,6-9.

For vår trengsel er kortvarig og lett, og virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål. Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige. For det synlige varer en kort stund, men det usynlige er evig. 2.kor.4,17.18.

Dere som ved Guds makt blir holdt oppe ved tro, til den frelse som er ferdig til å bli åpenbart i den siste tid. Derfor jubler dere av glede, selv om dere nå en liten stund, når så skal være, har sorg i mange slags prøvelser. Dette skjer for at deres prøvede tro, som er langt mer kostbar enn det forgjengelige gull- som jo lutres ved ild - skal finnes til lov og pris og ære ved Jesu Kristi åpenbarelse. l.Pet.1,5-7.

For nå lever vi, om dere bare står,fast i Herren! 1.Tess.3,8.

Og disse tegn skal følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut onde ånder. De skal tale med tunger. De skal ta slanger i hendene, og om de drikker dødelig gift, skal det ikke skade dem. På syke skal de legge sine hender, og de skal bli helbredet. Mark.16,17.l8.

Hans foreldre svarte: Vi vet at dette er vår sønn, og at han ble født blind. Men hvordan det har seg at han nå ser, det vet vi ikke. Og hvem som har åpnet øynene hans, vet vi heller ikke. Spør ham, selv, han er gammel nok til å svare for seg. Dette sa hans foreldre fordi de var redde for jødene. For jødene var allerede blitt enige om at dersom noen bekjente at Jesus var Messias, skulle han utstøtes av synagogen. Derfor sa hans foreldre: Han er gammel nok! Spør ham selv. De kalte da for annen gang til seg mannen som hadde vært blind, og sa til ham: Gi Gud ære! Vi vet at denne mannen er en synder. Han svarte da: Om han er en synder, vet jeg ikke. Ett vet jeg: at jeg som var blind, nå ser! De sa til ham: Hva gjorde han med deg? Hvordan åpnet han øynene dine? Han svarte dem: Jeg har allerede sagt dere det, og dere hørte ikke på det. Hvorfor vil dere høre det nå igjen? Kanskje også dere vil bli hans disipler? John 9,20-27.

Og hva som helst dere ber om i mitt navn, det skal jeg gjøre, for at Faderen skal bli herliggjort i Sønnen. Om dere ber meg om noe i mitt navn, så skal jeg gjøre det! Dersom dere elsker meg, da holder dere mine bud. Joh.14,13-l5.

Dersom dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det. I dette er min Far herliggjort at dere bærer mye frukt, og dere skal bli mine disipler. Joh.15,7-8.

Det var da i deres synagoge en mann med en uren ånd, og han skrek høyt og sa: Hva har vi med deg å gjøre, Jesus fra Nasaret? Du er kommet for å ødelegge oss. Jeg vet hvem du er, du Guds hellige! Men Jesus truet den og sa: Ti stille, og far ut av ham! Mark.l,23-25.

For jeg er viss på at verken død eller liv, verken engler eller krefter, verken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, verken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre. Rom.8,38.39.

Og skriv til engelen for menigheten i Filadelfia: Dette sier Den Hellige, Den Sannferdige, han som har Davids nøkkel, han som lukker opp og ingen lukker igjen, og som lukker igjen og ingen lukker opp: Jeg vet om dine gjeminger. Se, jeg har satt foran deg en åpnet dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord og ikke fornektet mitt navn. Se, jeg lar noen av Satans synagoge komme, de som kaller seg selv jøder og ikke er det, men lyver. Jeg vil gjøre det så at de skal komme og falle ned for dine føtter, og de skal forstå at jeg har elsket deg. Fordi du har tatt vare på mitt ord om tålmodighet, vil jeg fri deg ut fra den prøvelsens time som skal komme over hele verden, for å prøve dem som bor på jorden. Jeg kommer snart! Hold fast på det du har, for at ingen skal ta din krone. Den som seirer, ham vil jeg gjøre til en støtte i min Guds tempel, og han skal aldri mer gå ut derfra. Og jeg vil skrive på ham min Guds navn, og navnet på min Guds stad - det nye Jerusalem,

som kommerned fra himmelen fra min Gud - og mitt eget navn, det nye. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Åp.3,7-13.

Det er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Det er de som følger Lammet hvor det går. De er 232

Og han viste meg en elv med livets vann, klar som krystall, som strømmet ut fra Guds og Lammets trone, midt i byens gate. På begge sider av elven stod livets tre, som bærer frukt tolv ganger og gir sin frukt hver måned. Og bladene på treet tjener til helse for folkeslagene. Det skal ikke lenger være noen forbannelse. Guds og Lammets trone skal være i staden, og hans tjenere skal tjene ham. De skal se hans ansikt, og hans navn skal være på deres panner. Natt skal ikke være mer, og de trenger ikke lys av lampe og lys av sol, for Gud Herren skal lyse over dem. Og de skal være konger i all evighet Åp.22,1-5. (Fotnote: Av de femti skriftsstedene er bare førtito kommet med i den utgaven av "Early Writings" som er brukt av oversetteren.)

kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet. I deres munn er ikke funnet løgn. De er uten lyte. Åp.14,4.5.

Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser. Fi1.3,20

Vær tålmodige, brødre, til Herren kommer! Se, bonden venter på jordens dyrebare grøde. Han venter tålmodig på den, til den har fått tidligregn og senregn. Vær også dere tålmodige, og styrk hjertene, for Herens komme er nær! Jak.5,7.8.

Han skal forvandle vårt fornedringslegeme og gjøre det likt med sitt herlighetslegeme ved den kraft han har til også å legge alle ting under seg. Fi1.3,21.

Og jeg så - og se: En hvit sky, og på skyen satt en som var lik en menneskesønn. På sitt hode hadde han en krone av gull, og i sin hånd en skarp sigd. Og en annen engel kom ut fra templet og ropte med høy røst til ham som satt på skyen: Send ut din sigd og høst! Timen til å høste er kommet, for høsten på jorden er fullmoden. Og han som satt på skyen, lot sin sigd gå over jorden, og jorden ble høstet. En annen engel kom ut av templet i himmelen og hadde en skarp sigd, han også. Åp.14, 14-17.

Så står det da en sabbatshvile tilbake for Guds folk. Hebr.4,9.

Og jeg så den hellige stad, det nye Jerusalem, stige ned ut av himmelen fra Gud, gjort i stand som en brud som er prydet for sin brudgom. Åp.2l,2.

Og jeg så, og se: Lammet stod på Sions berg. Sammen med det var de hundre og førtifire tusen, som hadde Lammets navn og dets Fars navn skrevet på sine panner. Åp.14,1.
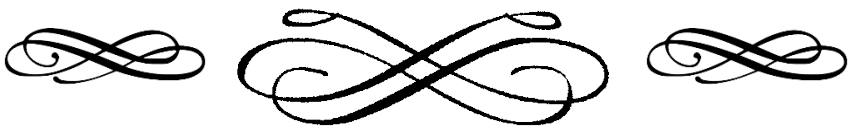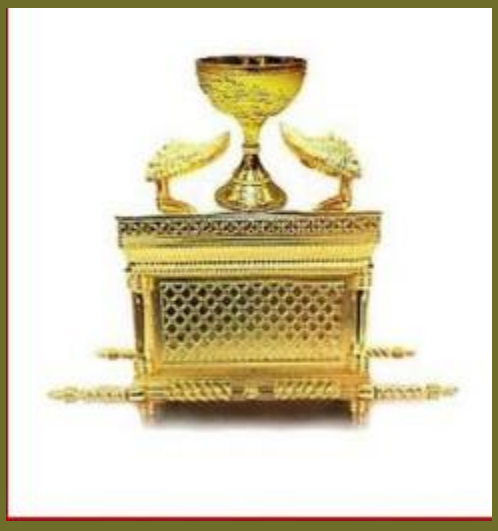
I Påvente av Slutten